PETRE LUSCALOV

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE LUI SCATIU ȘI ALE PRIETENULUI SĂU BABUȘCĂ

Petre Luscalov

Extraordinarele peripeţii ale lui Scatiu şi ale prietenului său Babuşcă

EDITURA ION CREANGĂ • BUCUREŞTI, 1974

Capitolul 1

Ultimii pasageri părăseau barca şi, ajutaţi de doi marinari care stăteau în capătul scării de fier, urcau pe puntea vasului fluvial ce înainta pe Dunăre în vuietul trepidant, asurzitor al maşinilor.

Cu mîna încleştată de bara scării de fier, Scatiul urmărea liniştit operaţia de transbordare a pasagerilor. În dimineaţa aceasta, manevra de acostare în plin mers a *Vulturului* fusese foarte grea. Plouase torenţial cîteva zile în şir. Apele Dunării se umflaseră, şi-acum vuiau mînioase, rostogolindu-se, clocotind, în mari explozii de mîl, între malurile împădurite ale fluviului, învăluite ici şi colo în ceţuri albastre.

Curenţi puternici de apă se năpusteau asupra micului „port“ plutitor din Pradina, cu cabina lui de lemn vopsită în verde, cu debarcaderul de scînduri aşezat pe două bacuri de tablă, făcîndu-l să alunece încolo şi încoace, cînd spre mal, cînd spre larg, în scrîşnetul ruginit al lanţurilor grele cu care era legat.

Rămas fără cîrmaci (Babuşcă nu mai trecuse prin port de o săptămînă), Scatiul cu o barcă tixită de pasageri luptase din răsputeri, trăgînd vîrtos la vîsle, cu furia dezlănţuită a apelor.

Pasagerii de pe puntea *Vulturului,* aşezaţi pe băncile lor de lemn, sub prelatele imense care fluturau în vînt deasupra lor, urmăriseră cu sufletele la gură apropierea de vas a uriaşei bărci negre, care, ba părea că îşi va lua zborul de pe creasta înaltă a unui val, ba că se prăvale şi dispare pentru cîteva clipe în adîncurile înspumate ale

Dunării.

Văzîndu-l pe Scatiu fără cîrmaci, căpitanul *Vulturului* ordonase grăbit oprirea maşinilor, lăsînd vasul să alunece masiv şi tăcut, în voia apelor ce goneau la vale.

Acostarea vasului se făcu în mijlociii Dunării într-o linişte mormîntală, acoperită numai de murmurul pasagerilor din barcă, care se înghesuiau să ajungă pe puntea vasului.

— Noroc, Scatiule… îl salută prietenos de pe puntea de comandă, făcîndu-i un semn prietenos cu mîna.. Dar ce-ai păţit, băiatule? Pe Dunărea asta fără cîmaci? Ai tras la lopeţi, nu glumă!

În clipa aceea maşinile vasului începură să vuiască din nou, antrenînd cu un huruit asurzitor uriaşa turbină ce se învîrtea din ce în ce mai repede într-o ploaie de stropi clocotitori. *Vulturul* prindea din nou viteză.

Ultimul din pasagerii aduşi de Scatiu părăsi barca şi se avîntă cu un sac în spate pe treptele scării de fier,

Scatiul împinse mahuna, îndepărtînd-o de vas, şi strigă vesel:

— Drum bun, *Vulturule!*

— Noroc, căpitane! îi răspunseră rîzînd cei doi marinari, în vreme ce îl ajutau pe ultimul pasager să ajungă pe punte… Pe mîine dimineaţă!

Vasul se îndepărtă. Rămas singur în mijlocul Dunării, Scatiul se aşeză în barcă şi apucă lopeţile.

După vreun sfert de ceas, tăind valurile în curmeziş, Scatiul ajunse la debarcader, fixă barca cu un lanţ de un inel gros de fier, aşeză lopeţile în barcă şi după ce sări afară din ea se îndreptă spre mica cabină verde. Pătrunzînd în cabină, se apropie de un pupitru ce se afla într-un colţ al micuţei încăperi şi pe care se afla aşezat un registru cu coperţi groase, cafenii. Scoţînd un pix din buzunar, Scatiul deschise registrul, îl răsfoi şi-apoi scrise cu litere apăsate: „Portul Pradina, 15 iullie a.c., ora 9,30

dimineaţa. Transportat 15 (cincisprezece) călători la vasul fluvial de pasageri *Vulturul.* În timpul manevrei de transbordare nimic deosebit de semnalat. Scatiul".

Tocmai se pregătea să închidă registrul cînd, afară, pe mal, răsună zgomotul puternic al motorului unui camion.

Scatiul vîrî pixul în buzunar şi se apropie de unul din gemuleţele rotunde ale cabinei. Afară, pe mal, zări un camion care tocmai oprea în dreptul „portului”. Apoi, portiera cabinei se deschise şi din cabină sări jos un şofer îmbrăcat îrttr-o salopetă pătată ici-colo de ulei şi cu o şapcă cu cozoroc lung pe cap. Un alt individ, a cărui umbră Scatiul mai mult o ghicea în cabină, rămase în camion. Şoferul care coborîse din camion, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu faţa măslinie, purtînd o mustăcioară subţire care abia îi tivea buzele, trecu peste scîndura debarcaderului spre cabină.

Scatiul îi ieşi în întîmpinare.

— Bună ziua, băiete, spuse şoferul, cu un aer vesel, dînd cu ochii de Scatiu… Dar ce se întîmplă? Eşti singur pe-aici?

Scatiul îl cîntări uşor din cap pînă în picioare şi, apoi, adăugă liniştit:

— Bună ziua… Ce doriţi?

Şoferul începu să se scotocească în buzunarul de Ia piept al salopetei.

— Îl caut pe tovarăşul Varlam… căpitanul portului… continuă pe un ton grăbit şoferul, scoţînd din buzunar un teanc de hîrtii şi de acte şi căutînd ceva printre ele… Este aici?

— Tovarăşul Varlam a fost chemat la NAVROM… Este la Tulcea… răspunse Scatiul. Se întoarce tocmai mîine dimineaţă…

Şoferul îl privi o clipă, nedumerit:

— Şi atunci cine îi ţine locul?

Scatiul se propti bine cu tenişii lui albaştri în scîndurile debarcaderului şi îşi încrucişă braţele la piept.

— În lipsa lui, eu comand aici…,

— Mă rog, mă rog… continuă uimit şoferul, găsind în sfîrşit, hîrtia pe care o căuta şi întinzînd-o Scatiului… Am o adresă de la primărie pentru căpitănia portului Pradina… Poftim! Citeşte-o, băiete!

Scatiul luă cu un gest marţial hîrtia din mîna şoferului, o despături şi citi:

„Primăria comunei Pradina – către căpitănia portului Pradina. În urma faptului că apele Dunării au rupt digul cel nou, în dreptul *Cotului Pisicii* aprovizionarea staţiei centrale de pompare din cadrul Şantierului naţional de desecare şi de despădurire a bălţii a devenit imposibilă cu mijloace auto. Veţi transporta de urgenţă (de urgenţă era subliniat cu roşu) sacii cu alimente aduşi de şoferul Ion Cazacu de la Trustul 2 Şantiere-Tulcea, pentru personalul staţiei de pompare, izolat de trei zile în pădurea inundată de la Teregova. Secretarul primăriei, Ştefan Gligor”.

Scatiul împături gînditor adresa:

— Hmm…

— Ce înseamnă „hmm“? făcu uşor ironic şoferul.

Scatiul arătă spre Dunăre cu mîna în care ţinea hîrtia trimisă de primărie.

— Hm… înseamnă că Dunărea este umflată, răspunse cu o uşoară enervare în glas Scatiul, iar la *mila 24* curenţii sînt foarte puternici… o să mă arunce înapoi cu barcă cu tot… Dumneata nu te pricepi la chestiile astea…

— Cum adică, puternici? întrebă şoferul.

Scatiul îl fixă cu privirea lui cenuşie.

— Atît de puternici, că dacă arunci o piatră în Dunăre, ţi-o aruncă pe mal ca din praştie.

Şoferul holbă ochii la el:

— Şi-atunci, ce facem, băiete? Cei de la staţia de pompare din pădurea Teregova au isprăvit, pesemne, de alaltăieri alimentele… şi îi lăsăm să crape de foame?

Scatiul se scărpină uşor după ceafă şi oftă:

— Dacă aş putea trece de *mila 24* deseară, la 7, aş fi în pădurea Teregova… şi deodată adăugă cu ochi strălucitori:

— Am găsit soluţia, nene: Babuşcă!…

— Cine este Babuşcă? făcu mirat şoferul.

— Cel mai grozav cîrmaci de pe Dunăre, răspunse Scatiul, ridicînd mîndru capul. N-aţi auzit de Babuşcă?

— N-am auzit!

— Curios, nene…

— Mă rog, cu Babuşcă sau fără Babuşcă, transportaţi sacii cu alimente, sau nu?

Scatiul arătă spre barca ce se legăna în valuri, izbindu-se, din cînd în cînd, de scîndurile putrede ale debarcaderului.

— Încărcaţi barca… Pornesc chiar acum:

Şoferul îl pocni prietenos cu palma peste umăr.

— Eşti grozav, băiete! şi strigă apoi, întorcîndu-se spre camion:

— Bijule! Fă-te cu sacii ăia-ncoace…

Peste cîteva dipe, din cabina camionului îşi făcu apariţia un individ slab, deşirat, ce părea nebărbierit de cîteva zile. Ajuns jos, deschise unul din capacele camionului şi, apucînd un sac ce se afla în camion, îl azvîrli în spate. Trecînd peste scîndura ce lega debarcaderul de mal, se apropie şi îl azvîrli în barcă.

— Cîţi saci aveţi, nene? întrebă Scatiul…

— Doi, răspunse, pe un ton vesel, şoferul, înghiontindu-l pe însoţitorul său… Hai, Bijule, dă-i bătaie! Dă-i bătaie! Treaba ne-a ieşit bine, nu vezi?

Slăbănogul se repezi spre camion după celălalt sac. După cîteva clipe sosi, în pas alergător, cu sacul în spate şi îl azvîrli din fugă în barcă, lîngă celălalt.

S-a făcut, şefule… mîrîi el, plesnindu-şi palmele una de cealaltă.

Scatiul coborî în barcă şi începu să desfacă lanţul care o ţinea fixată de debarcader.

Şoferul îl privi şi chicoti uşurel.

— Se cunoaşte că sînteţi pionieri. Nu vă lăsaţi bătuţi cu una, cu două… Drum bun, băiete!

Scatiul apucă vîslele şi, ridicînd capul, tresări uşor. I se păru că pe buzele şoferului flutură un zîmbet rău şi schimonosit. Dar adresa primăriei pe care o avea în buzunar îl linişti.

— Noroc bun, tovarăşe! strigă el, afundînd lopeţile în apă şi trăgînd cu putere. N-aveţi grijă. Desează la 7 ajung în pădurea Teregova!

Şoferul privea după barca ce se îndepărta de debarcader, făcîndu-i Scatiului semne prietenoase cu mîna. Încet, încet, barca în care se afla Scatiul se îndepărta pe Dunăre.

— Să mergem, Bijule, îi spuse cu un rînjet pe buze şoferul Slăbănogului, aruncînd o ultimă privire în urma bărcii. Nici secretarul primăriei şi nici puştiul n-au simţit nimic. “Chioru” mi-a ordonat să-l atrag în cursă şi pe Babuşcă. Şi adăugă, rîzînd cu poftă: Tocmai îmi era frică că celălalt o să ne scape.

— Nu cred că o să-l găsească pînă mîine pe şofer, în bălăriile în care l-am ascuns, isprăvi Slăbănogul. Cu camionul ce facem? Îl abandonăm?

— De îndată ce ieşim din sat, răspunse aşa-zisul şofer, deschizînd portiera cabinei camionului. Cred că toată miliţia este pe urmele lui “Chioru”. Hai, urcă! De-ar şti Scatiul şi Babuşcă despre evadarea lui “Chioru” şi că îi aşteaptă în pădurea de la Teregova!

Slăbănogul urcă primul în camion.

— Dar ce are “Chioru” cu băieţii ăştia? Vrea să se răfuiască cu ei pentru că din cauza lor a fost prins? întrebă el, trîntindu-se pe canapeaua de piele.

„Şoferul” se urcă la volan şi închise portiera.

— Cred că pînă la urmă “Chioru” o să-i pună pe amîndoi

în frigare, continuă el, în vreme ce pornea motorul camionului. Dar deocamdată, alta-i chestia…

— Adică?

— Cei doi băieţi l-au transportat anul trecut pe Freddy. Pe „Profesor” adică, la Ostrovul lupilor.

— Care Freddy? Cel căruia…

— Exact! „Profesorul” avea asupra lui un document important. Cînd a ajuns la Ostrovul lupilor nu îl mai avea. Numai cei doi băieţi pot să ştie ce s-a întîmplat pe drum.

— Şi crezi că ăştia doi or să vorbească?

„Şoferul” apăsă cu piciorul pe accelerator şi rîse:

— Dar Ciupitu de ce crezi că a evadat o dată cu “Chioru”? Nu ca să se socotească cu ei? — adăugă, manevrînd volanul, în vreme ce camionul se punea în mişcare pe şoseaua prăfuită care ducea în sat. Apoi, nu uita că domnul Fridrich s-a deplasat personal în România, pentru afacerea asta. Îţi dai seama că trebuie să fie o chestie foarte importantă? Foarte importantă, Bijule!

Camionul se îndepărtă şi dispăru într-un nor de praf.

… Scatiul nu bănuia nimic din toate astea. Trăgea din răsputeri la rame, privind, din cînd în cînd, în spate, spre casa lui Babuşcă, ce se apropia încet, încet, strălucind ici şi colo alb, orbitor, printre crengile zarzărilor stufoşi, ce se legănau puternic în vînt.

Cînd Scatiul ajunse cu barca în dreptul ogrăzii lui Babuşcă, îl zări pe acesta pe mal, cocoţat pe fundul unei bărci vechi şi sparte şi trăgînd de zor un pripon din Dunăre. Era desculţ şi îmbrăcat doar cu o cămaşa Din cîteva lopeţi, Scatiul trase barca la mal.

— Noroc, Babuşcă! îl salută bucuros Scatiul, sărind din barcă şi apropiindu-se de el. Cum merge treaba? Ai încurcat ceva la pripoane?

Babuşcă fixă asupra Scatiului privirea lui verde şi somnoroasă şi adăugă, dispreţuitor, arătînd cu capul spre cîţiva pui de somn negricioşi ce se aflau într-o găleată.

— Cîţiva somotei... La „bucăţică” mi-a rupt... Trebuie să fi fost vreun şalău sau vreun somn mai mare. Dar tu încotro ai pornit-o, Scatiule?

Scatiul se aşeză pe fundul bărcii alături de Babuşca şi oftă:

— Mi-a trimis primăria pe cap doi saci cu alimente. Trebuie să-i duc cu barca la staţia de pompare din pădurea Teregova... Dincolo de *Ostrovul lupilor.*

Babuşcă continua să tragă priponul din Dunăre, încolăcind cu dibăcie firul gros de nailon la picioarele sale.

— Aş merge şi eu cu tine, Scatiule! spuse el. Dar nu am în ce... spuse Babuşcă în vreme ce un fulger scurt licări în ochii lui verzi şi pieziși ca de pisică. După povestea aceea cu prunii gospodăriei, tata mi-a încuiat în dulap pantalonii şi cizmele ca să nu mai ies din curte.

— Şi unde este nea Dumitru? îl întrebă Scatiul.

— Este în casă... doarme, răspunse Babuşcă. A lucrat toată noaptea la lumina farurilor cu combinele la grîu...

Scatiul îşi făcu degetul mijlociu cîrlig şi ciocăni de cîteva ori cu el în fundul dogit al bărcii.

— Dunărea este umflată... spuse el, cu un glas trist. Nu cred că am să pot trece fără tine *mila 24...*

Babuşcă trase priponul afară din Dunăre. Într-unul din cîrlige se zbătea, vibrînd ca o lamă de oţel, o mreană albă ca argintul. Babuşcă o desprinse cu un gest larg şi o aruncă dispreţuitor în găleată. Ochii lui verzi îi străluceau.

— Atunci aşteaptă-mă aici, Scatiuie. Vin îndată! spuse el, coborînd de pe fundul bărcii şi, apucînd găleata pe jumătate umplută cu peşti, se îndreptă spre casă.

Vremea trecea. Deodată, Scatiul îl zări pe Babuşcă venind spre el într-o fugă nebună, îmbrăcat în nişte pantaloni uriaşi, suflecaţi sub genunchi, legaţi pe mijloc cu o sfoară de cînepă şi cu două băbăici grele cumpănite pe umăr.

Babuşcă şterpelise pantalonii brigadierului Dumitru.

— S-o ştergem, Scatiule, strigă Babuşcă azvîrlind lopeţile în barcă şi răsuflînd greu. Tata m-a simţit prin somn că am intrat în cameră... Dacă observă că i-am luat pantalonii mă omoară...

Se pare că nici Scatiul nu aştepta să fie poftit a doua oară, aşa că sări în barcă. Babuşcă instală cu o iuţeală de necrezut vîslele în strapazane şi apoi împinse barca spre larg. Instalaţi la două rînduri de lopeţi, cei doi băieţi începură să tragă vîrtos la rame.

Barca zbura spre largul Dunării. Casa lui Babuşcă rămînea treptat în urmă, în timp ce crengile zarzărilor stufoşi păreau că se strîng şi se închid deasupra ei. De altfel era şi timpul. Brigadierul Dumitru apăruse ca un punct alb pe malul Dunării şi strigătele lui îndepărtate, ameninţătoare, răzbăteau pînă la cei doi băieţi, prin clipocitul înspumat al valurilor.

Dar cu fiecare lovitură de vîslă micuţul punct alb şi malul se estompau, se împăienjeneau, prefăcîndu-se intr-un uriaş amestec verde, îndepărtat şi ceţos. Apoi, nu mai rămase decît Dunărea largă, cenuşie, strălucitoare.

Pe măsură ce barca înainta, apele Dunării devenea din ce în ce mai înspumate şi mai repezi.

— Ne apropiem de *mila 24,* spuse Scatiul continuînd să vîslească. O luăm pe lîngă mal!

Babuşcă aşeză lopeţile în barcă şi, apucînd o lopăţică, se repezi spre pupa bărcii.

Cocoţat pe botul ei ascuţit – bărcile de pe Dunăre au şi prova şi pupa în formă ascuţită – Babuşcă înşurubă lopăţica în apă şi spuse cu aerul lui somnoros

— Cîrma spre mal! Dă-i drumul, Scatiule!

Încet, încet, barca părăsea firul apei îndreptîndu-st spre mal. După cîtva timp, începu să alunece în apropierea malului de-a lungul unei păduri de sălcii înecate. Nimic din ceea ce se vedea aici nu părea să anunţe vreo primejdie.

Sălciile îşi despleteau frunzişurile lungi, legănîndu-se

uşor în vînt, ciupind ici şi colo, cu degetele lor delicate, oglinda întunecată şi strălucitoare a apei.

Stoluri de peştişori, fugărite, pesemne, de vreo ştiucă, explodau ici şi colo printre frunzele de nuferi, într-o ploaie de mici schije argintii.

Dar Scatiul şi Babuşcă nu vedeau nimic din toate acestea. Tăcuţi, încordaţi, ascultau vuietul surd, ce creştea mereu, undeva în faţa lor, revărsîndu-se greu ca uleiul, prin scorburile putrezite şi păroase ale pădurii de sălcii.

Barca se apropia de capătul pădurii.

— Atenţie, Babuşcă! Începe! strigă Scatiul, afundînd parcă şi mai adînc vîslele în apă.

Babuşcă nu îi răspunse. Făcu un gest de lehamite cu mîna şi strînse bine lopăţica în mîini.

Şi deodată, în faţa bărcii, la un cot al Dunării, apăru *mila 24.*

Imaginaţi-vă un perete abrupt de pămînt, înalt cît un bloc cu zece etaje, şi lung de cîteva sute de metri, asupra căruia apele dezlănţuite ale Dunării se năpustesc cu o furie fantastică, clocotind, spumegînd, zburînd parcă. Izbindu-se cu un vuiet înfricoşător de peretele înalt şi abrupt, se prefac în valuri uriaşe, negre şi înspumate, care se ciocnesc unele cu altele, se-amestecă, se sparg în trombe ameţitoare de apă, în vreme ce totul se rostogoleşte şi zboară la vale.

Vai de barcagiul neîndemînatic sau de cîrmaciul prost care se avîntă să treacă *mila 24!* Cît ai clipi din ochi, barca răsucită, învîrtită de şuvoaiele furioase de apă ca o elice, este izbită de peretele înalt şi abrupt şi, răsturnîndu-se, dispare pentru totdeauna în văgăunile adînci – împărăţia somnilor uriaşi – săpate de Dunăre, sub malul prăpăstios. Acum Scatiul şi Babuşcă se aflau în plină vîltoare. Barca trosnea, gemea din toate încheieturile, se cabra peste trombele înspumate de apă, smucindu-se cînd în stînga, cînd în dreapta, gata să se răsucească.

Dar Babuşcă veghea. Cu lopăţica în mînă, cocoţat la pupa ascuţită a bărcii părea că stă la pîndă. Apoi, deodată, sărind fulgerător ca un arc, se apleca, lopătînd cînd în stînga, cînd în dreapta lui, în vreme ce valurile îl plesneau peste faţă – şi apoi îşi relua vechea poziţie, rămînînd încremenit ca o statuie de piatră.

Pas cu pas, ascultătoare, barca despica vîltoarea, în bubuitul asurzitor al valurilor care se spărgeau în malul înalt şi prăpăstios. *Mila 24* rămînea în urmă. Încet, încet, furia apelor se domolea.

În faţa bărcii, răsărea, treptat, silueta gigantică cenuşie a stăvilarului, care zăgăzuia drumul spre pădurea Teregova.

În curînd Scatiul şi Babuşcă părăsiră Dunărea, pătrunzînd cu barca pe un canal cu malurile betonate, care ducea la stăvilar.

Cînd ajunseră în dreptul porţii de fier a ecluzei stăvilarului, un miliţian, înarmat cu un pistol-mitralieră, apăru pe mal şi îi somă să se oprească.

— Încotro, băieţi? se interesă miliţianul, privim spre cei doi saci care se aflau în barcă. Şi ce duceţi acolo?

Scatiul se ridică mîndru în picioare şi scoase adresa primăriei pe care o avea în buzunar.

— Sînt de la căpitănia portului Pradina… Transport alimente pentru staţia de pompare din pădurea inundată de la Teregova…

Miliţianul se aplecă mirat de pe mal spre el şi, luînd hîrtia din mîna Scatiului, o citi. În clipa aceea, din clădirea stăvilaruiui, înaltă de cîteva etaje, îşi făcu apariţia un ofiţer.

— Ce-i cu băieţii ăştia? se interesă ofiţerul, apropiindu-se de ei şi privind cu luare-aminte cînd spre Scatiu, cînd spre Babuşcă. De ce vor să meargă în baltă?

Miliţianul luă o uşoară poziţie de drepţi şi îi întinse adresa. Ofiţerul o citi, părînd să se enerveze uşor.

— Cei de la Pradina nu ştiu că doi bandiţi periculoşi au evadat şi se ascund în baltă? întrebă ofiţerul pe acelaşi ton uşor enervat, ridicînd privirea de pe hîrtie spre miliţian. De ce trimit doi copii într-o poveste ca asta? Miliţianul ridică nedumerit din umeri. Ofiţerul le restitui băieţilor adresa, părînd să gîndească o clipă.

— Bine! Dă-le drumul! spuse el, întorcîndu-se spre miliţian. Dar cînd vine vedeta rapidă din patrulare, trimite echipa să cerceteze drumul pînă în pădurea Teregova...

Îndepărtîndu-se, ofiţerul reintră în clădire.

Scatiul şi Babuşcă nu aveau de unde să ştie că aici se instalase un comandament provizoriu al miliţiei pentru prinderea Chiorului şi a complicelui său. Între timp, miliţianul făcuse un semn cu mîna, spre ferestrele mari, albastre, ale clădirii stăvilaruiui. Undeva, în clădire, răsună deodată vuietul unor motoare grele. Uriaşa poartă de fier a ecluzei începu să se ridice, încet, încet.

Scatiul împinse barca de la mal şi apucînd vîslele, se îndreptă spre camera de beton a ecluzei, trecînd pe sub uriaşa poartă de fier care se ridica scîrţîind.

Desigur că, privind în urma celor doi băieţi, nici miliţianul nu ştia ce se întîmplase la staţia de pompare din pădurea Teregova şi ce primejdie îi pîndea pe Scatiul şi pe Babuşcă acolo.

În curînd cei doi băieţi, părăsind ecluza, pătrunseră pe canalul navigabil care ducea în baltă.

În vreme ce vîsleau de zor, o privelişte cu totul neobişnuită le apăru în faţă, jur-împrejur cît vedeau cu ochii, acolo unde erau altădată păduri întunecate de sălcii, se întindea un cîmp imens, cenuşiu, răscolit ca de explozia unor obuze. Ici şi colo, uriaşe grămezi de sălcii uscate îşi zburleau în văzduh rădăcinile păroase. Părea că un vînt năprasnic suflase deasupra bălţii, desrădăcinînd sălciile, răscolind pamîntul, măturînd totul din calea lui.

Scatiul şi Babuşcă vîsleau uimiţi şi tăcuţi.

Deodată, la un cot al canalului, apăru şantierul. Printre corturi şi mici căsuţe de lemn, buldozere uriaşe, învăluite în fum, atacau sălciile uscate şi putrede. Cu boturile lor de oţel, vibrînd, jucînd pe şenilele lor grele se opinteau în pămînt, şi sărind parcă înainte, într-o ploaie de bulgări de lut, muşcau din rădăcina sălciilor. Ele trosneau, pîrîiau şi se prăvăleau într-o ploaie de crenguţe uscate. În urma buldozerelor, gigantice escavatoare înhăţau sălciile în fălcile lor de metal, rotindu-le prin văzduh şi azvîrlindu-le, ca pe nişte surcele, una peste alta în grămezi înalte.

Şi, în acestă privelişte fantastică, prin vuietul şi duduitul motoarelor, prin fumul maşinilor ce pluteau în mari pînze albastre deasupra cîmpului răscolit, zeci şi zeci de muncitori în salopete cenuşii roiau ici şi colo, într-un amestec nelămurit de strigăte şi de murmure.

Cei doi băieţi vîsleau din ce în ce mai uimiţi. Cu fiecare lovitură de vîslă, pătrundeau într-o lume nouă şi necunoscută pentru ei. Apoi încet, încet, şantierul rămase în urmă. Canalul se afunda în hăţişurile sălbatice ale pădurilor de sălcii. Cei doi băieţi îşi conţinuară drumul. Pînă la pădurea Teregova nu se întîmplă nimic deosebit.

Soarele începuse să apună undeva în adîncurile pădurilor de sălcii, cînd Scatiul şi Babuşcă, părăsind canalul, se îndreptară spre staţia de pompare.

Înaintau printre trunchiurile înalte ale sălciilor, străpungînd cu botul ascuţit al bărcii covoarele nesfîrşite de nuferi albi. Scatiul vîslea rar, cu lopăţica în mînă. Babuşcă dădea la o parte ramurile pletoase ale sălciilor ce atîrnau deasupra apei în perdele groase.

— Staţia de pompare! anunţă Ia un moment dat Babuşcă, întorcîndu-se spre Scatiu. Uite-o colo… vîsleşte Spre dreapta, Scatiule.

Continuînd să vîslească, Scatiul îşi aruncă privirea în spatele lui.

Prin frunzişurile sălciilor, zări silueta masivă, de

cărămidă roşie a staţiei de pompare, aşezată în inima pădurii de sălcii, pe postamentul ei de beton, ca o fortăreaţă tăcută şi singuratică. Nicio mişcare. Ferestrele micuţe ale staţiei de pompare erau închise, uşa părea zăvorîtă. La piciorul scărilor de ciment, legată cu o frînghie, o ţeavă uriaşă se ridica asemeni unui cot de burlan în sus, pierzîndu-se apoi în pădure; o barcă fără lopeţi pendula uşor, încolo şi încoace, în adierea vîntului.

Ieşind din pădurea inundată, Scatiul trase barca la piciorul scării de ciment şi sări jos, pe prima treaptă.

— Hei! strigă el. Este careva pe-aici?

Ecourile pădurii inundate repetară de cîteva ori strigătul lui şi-apoi se stinseră undeva în adînc.

Nici un răspuns.

Scatiul se întoarse spre Babuşcă.

Un fulger trecu prin ochii verzi, somnoroşi ai lui Babuşcă.

— Este cineva la geamul de colo… Ne priveşte, şopti Balbuşcă, ridicînd privirea spre un perete imaginar. ÎI vezi?

Scatiul se întoarse fulgerător.

— Unde? La geamul de colo? şi adăugă după o vreme: nu văd pe nimeni.

— Îţi spun că cineva se uită la noi, repetă, încăpăţînat, Babuşcă. Nu-mi place ce se întîmplă pe aici… Eu zic s-o ştergem, Scatiule!

Scatiul păru să se gîndească o olipă.

— Ai dreptate. Nici mie nu-mi place liniştea asta de pe-aici, spuse el. Să ducem sacii cu alimente în clădire şi să plecăm.

Babuşcă privi lung spre clădirea întunecată şi tăcută a staţiei de pompare şi se scărpină cu vîrful micuţei lopeţi după ceafă.

— Eu zic să nu intrăm în clădire…

— Şi cu ăştia ce facem? O să-i roadă şobolanii de apă!

făcu Scatiul. Hai, Babuşcă, lăsăm sacii şi o tulim cu barca!

Babuşcă sări şi el afară din barcă şi în curînd cei doi băieţi, ducînd fiecare cîte un sac în spate, se îndreptară pe scări, spre uşa masivă de lemn a staţiei de pompare.

Ajuns în dreptul ei, Scatiul, răsuflînd din greu sub sacul care aproape că îl strivea, împinse uşa cu piciorul. Ea se deschise, scîrţîind încet din balamalele ei ruginite. În faţa celor doi băieţi se căsca un gol de întuneric.

— Unde eşti, Babuşcă?

— Aici…

— Haide!

Cu sacii în spate, Scatiul şi Babuşcă pătrunseră în liidirea întunecoasă a staţiei de pompare.

În jurul lor, creşteau fantomatic umbrele unor maşini şi ale unor ţevi uriaşe.

— Să lăsăm sacii aici… propuse Scatiul, azvîrlind sacul din spate pe pardoseala rece şi umedă de ciment.

— Bine, Scatiule, spuse Babuşcă, lăsînd la rîndul său povara care-i alunecă din spate. În clipa aceea uşa de la intrare se trînti cu putere şi un hohot sinistru de rîs răsună afară.

Scatiul şi Babuşcă simţiră, că părul li se face măciucă. Cunoşteau acest rîs. Era al omului cu faţa vînătă ciupită de vărsat, pe care îl credeau la închisoare. Deodată, lumina se aprinse în încăpere.

Clipind din ochi, cei doi băieţi priviră încordaţi în jur. Se aflau într-o sală imensă, cu maşini înalte grele, prevăzute cu tot felul de manivele şi curele, deasupra cărora se arcuia un snop de ţevi uriaşe. Totul părea încremenit. Undeva în stînga, o scară cu trepte de fier se încolăcea înspre încăperile de sus, ca o cochilie de melc. Deodată, sus, la capătul scării răsună un zgomot ciudat, şi-apoi scîrţîitul uşor al treptelor de fier. Cineva cobora scara. Scatiul şi Babuşcă săriră pe sacii care se aflau la picioarele lor şi se repeziră la uşă. Era încuiată. Cei doi băieţi se

lipiră cu spatele de uşă. Pe treptele scării de fier, apăru umbra prelungă şi neagră a celui care se apropia.

Cei doi băieţi se repeziră din nou la uşă, încercînd să o deschidă. Zadarnic.

— În sfîrşit, iată-vă... răsună de îndată în încăpere o voce glumeaţă, care făcu să le îngheţe sîngele în vine... ce mai faceţi, băieţi?

Cu capetele între umeri, zgribuliţi parcă, Scatiul şi Babuşcă se răsuciră încet, încet, cu faţa spre cel care vorbea.

Înaintea lor, stătea un am în haine vărgate, cenuşii, de puşcăriaş, rupte pe-alocuri şi stropite cu mîl negru,uscat. Mîinile lui mari şi puternice erau încleştate pe o armă de vînătoare cu două ţevi.

— „Chiorul”, şoptiră înmărmuriţi cei doi băieţi...

— Ho-ho-ho... rîse omul în haine vărgate şi ochii lui se micşorau, se subţiau, strălucind ca două lame de brici... Dar voi ce-aţi crezut? Că m-aţi băgat la închisoare şi nu o să mai daţi ochii cu mine?

Scatiul şi Babuşcă îl priveau uimiţi, muşcîndu-şi buzele în tăcere.

„Chioru” se aşeză pe marginea unei ţevi şi le făcu semn cu mîna să se apropie. Continuă să rîdă.

— Haide... Haide... Faceţi-vă ’ncoa, eroilor. Astăzi este zi de chenzină... zi de plată... „Ciupitu” a vrut să vă împuşte pe amîndoi acolo în pădure... dar eu nu l-am lăsat... Vedeţi ce-am păţit dacă am fost băiat cu caracter?

Scatiul ridică brusc capul şi îl înfruntă cu mîndrie.

— Ai păţit-o, nene, pentru că te-ai legat de noi... Şi după cum văd te legi din nou...

— Zău, frăţioare? chicoti „“Chioru””, îndreptînd ţeava spre pieptul Scatiului... Dar cine i-a adus pe coIonelul acela şi pe ostaşi pe capul nostru?

Scatiul continua să-l înfrunte.

— Sîntem pionieri! Şi adăugă, întorcîndu-se spre

Balbuşcă: Nu-i aşa, Babuşcă?
Babuşcă tresări ca speriat din somn şi strigă:
— Sîntem! Mai e vorbă?!!
În clipa aceea „Ciupitu", care între timp pesemne că descuiase uşa de la intrare şi pătrunsese în clădire, apăru ca o umbră în spatele lor, cu un drug de fier în mînă. „Chioru" îl opri cu un gest.
— Lasă-l! Nu acuma! Mai bine aflăm ce fel de „alimente" ne-au adus băieţii…
Omul cu faţa vînătă, ciupită de vărsat, aruncă drugul de fier pe pardoseala de ciment şi, îngenunchind lîngă sacii aduşi de băieţi, începu să-i desfacă.
Sub privirile încremenite ale Scatiului şi ale lui Babuşcă scoase din sac nişte haine nou-nouţe, pe care, despăturindu-le, lăsă să iasă la iveală un pistol-mitralieră şi cîteva încărcătoare pline cu gloanţe.
— Cădelniţa lui „Diaconu"! rînji admirativ omul cu faţa vînătă, arătîndu-i pistolul-mitralieră. De unde-o fi făcut el rost de jucăria asta?
Scatiul şi Babuşcă înţeleseră în clipa aceea că adresa primăriei era falsă, şi că aşa-zisul şofer al Trustului de construcţii Tulcea şi însoţitorul său erau de fapt oamenii lui „Chioru".
— Lasă-l pe aiuritul acela… spuse „Chioru", rezemînd puşca de ţeava pe care se afla aşezat şi încrucişînd braţele la piept… Hainele şi arma ni le-a procurat domnul Fridrich… Joacă tare acest domn… Nu ţi-a spus eu?
„Ciupitu" scoase o pereche de cizme galbene, de piele, şi le azvîrli peste hainele ce se aflau pe jos.
— Dar ce nevoie are de noi acest domn Fridrich… întrebă el.
„Chioru" arătă cu capul spre cei doi băieţi.
— Nu de noi are nevoie, ci de ăştia doi…
„Ciupitu" rămase pentru o clipă perplex.
— De leprele astea mici?

Un zîmbet ciudat flutură pe buzele lui „“Chioru””.

— Ai să vezi... Domnul Fridrich trebuie să sosească din clipă în clipă cu barca lui pneumatică cu motor. Face pe turistul prin Deltă...

Un zgomot puternic răsună undeva în încăperile de sus ale staţiei de pompare. „Chioru” apucă puşca de vînătoare şi sări fulgerător în picioare.

— Iar nu se astîmpără... spuse el cu ton enervat. Încearcă să spargă uşa... Şi doar i-am prevenit că, dacă nu se potolesc, îi curăţ...

Cei doi băieţi înţeleseră că cei de la staţia de pompare deveniseră, ca şi ei, prizonierii celor doi bandiţi.

„Ciupitu“ vîrî un încărcător în pistolul mitralieră şi întrebă:

— Să mă duc sus să le trag o rafală, şefule?

— Pentru ce? Astîmpără-te odată! îi strigă mînios acesta, azvîrlindu-i puşca de vînătoare... Şi dă jucăria aia încoace!

„Ciupitu” prinse arma de vînătoare din zbor şi-apoi, ridicîndu-se de jos, se apropie de omul în haine vărgate şi îi dădu pistolul mitralieră.

— Şi cu ăştia doi ce facem?

— Deocamdată leagă-i şi încuie-i în magazia de scule... Este inundată, dar cu atît mai bine... Să se răcorească... Oricum, o să-i apuce căldurile cînd o să vină domnul Fridrich...

După ce le legă miîinile la spate cu o sfoară groasă „Ciupitu” deschise o uşă din tablă de fier şi îi îmbrînci pe cei doi băieţi pe nişte scări de piatră care duceau în subsolul învăluit în întuneric al staţiei de pompare.

Ajunşi jos, cei doi băieţi o porniră orbecăind prin întuneric pe un culoar îngust, inundat, prin apa care le ajungea pînă la glezne. Ajunşi la capătul culoarului, „Ciupitu” le porunci să se oprească. Deschise o uşă şi, apucîndu-l pe Scatiu de umăr, îi făcu vînt într-o încăpere. După cîteva clipe, Babuşcă zbură şi el după Scatiu.

„Ciupitu“ încuie uşa şi, apoi, paşii lui se îndepărtară, plescăind prin apă, pe culoarul întunecat şi pustiu.

Scatiu se ridică în capul oaselor, în vreme ce apa îi şiroia din păr pe cămaşă.

— Hai, Babuşcă!… Unde eşti?

O umbră se mişcă greoaie lîngă el.

— Aici sînt, Scatiule!

Se aflau într-o încăpere cu pereţii înalţi, slab luminaţi de o ferestruică prăfuită şi cocoţată undeva sus, sus de tot, aproape de tavan. Cîteva ţevi de fier, groase, verticale, străpungeau tavanul, dispărînd undeva mijlocul pardoselei de beton.

— „Ciupitu” a plecat, spuse Scatiul, ridicîndu-se jos. Babuşcă înaintă prin apă spre el.

— Fereastra este prea sus, Scatiule! spuse el repede. Nu putem s-o ştergem pe-acolo, ce facem?

Scatiul se răsuci ca un titirez prin apă, în jurul său.

— Ia stai, făcu el… Parcă aud nişte voci…

— Şi eu… şopti Babuşcă. De unde or veni? De la ţevi?

Scatiul se repezi cu mîinile legate la spate şi îşi lipi urechea de o ţeavă.

— Îi aud, murmură el. Ei sînt. Vorbesc în sala de sus.

— Şi ce spun?

— Sst! Vorbesc de noi…

Babuşcă îşi lipi şi el urechea de ţeavă. Vocile celor doi bandiţi răsunau limpezi în ţeavă.

— Tot nu înţeleg, şefule, spunea „Ciupitu”, ce legătură să fie între domnul Fridrich şi mucoşii ăştia.

— Ţi-aminteşti de „Profesor”?

— Cel pe care l-a omorît „vînătorul” la Ostrovul lupilor?

— Da…

— Şi ce-i cu el?

— „Profesorul”, cînd s-a urcat în vapor la Galaţi avea un pistol… Cînd a ajuns la Ostrovul lupilor nu mai avea… Domnull Fridrich are nevoie de acel pistol pricepi?

— Nu prea... Nu se mai găsesc alte pistoale?

— Nu fi prost, mă... în ultimul glonţ din încărcător se află lista cu numele celor care trebuiau să-l ajute pe domnul Fridrich... Numele a cinci oameni. Dacă ăştia seacă balta, dau peste pistol... Gloanţele vor fi cercetate de cineva, nu?

— Şi-atunci Securitatea...

— În sfrşit, ai priceput... greu, dar ai priceput.

— Şi puştii? Ce hram poartă în povestea asta?

— Păi, cine să ştie dacă nu ei, unde şi-a pierdut „Profesorul" pistolul în baltă?

— Şi crezi că o să ne spună ăştia ceva, şefule? Nu-i ştii ce băieţi sînt?

Hohotul de rîs al lui „Chioru” făcu să vibreze ţeava roasă de fier.

— O să vorbească... Altfel îi dau pe mîna... Ha, ha, ha!...

Rîsul puternic al lui „Chioru” fu acoperit de zgomotuI unei bărci care se apropia.

Într-un duduit puternic, trepidant, motorul bărcii se opri brusc. Scatiul şi Babuşcă auziră forfota unor paşi deasupra lor şi scîrţîitul uşii de la intrarea în sala naşiniilor. Îşi lipiră şi mai mult urechile de conducta rece şi lucioasă de fier.

— Bună seara! auziră ei, prin conductă, o voce puternică, frumos timbrată. Mă bucur că vă găsesc pe amîndoi ca scoşi din cutie... şi înarmaţi pînă în dinţi. Înseamnă că „alimentele” pe care vi le-am trimis v-au prins bine... Unde sînt cei doi eroi?

— I-am legat şi i-am închis jos, în magazia de scule, sosi pe conductă răspunsul Chiorului.

Scatiul şi Babuşcă înţeleseră că cel care sosise era domnul Fridrich.

— I-aţi legat? răsună din nou vocea lui. În ce scop domnii mei? Vă este teamă de doi copii sau există o fereastră acolo?

— Fereastra este prea sus ca s-ajungă la ea, răspunse

„Chioru”. Le-ar trebui o scară.

— Şi atunci?

— Nu-i cunoaşteţi încă, domnule Fridrich, continuă „Chioru”. În Dunăre să-i arunci cu cîte o piatră legată de gît şi tot nu poţi fi sigur că, peste o clipă nu răsar ca din pămînt şi ţi se aruncă în spate.

— Ha-ha-ha! izbucni într-un rîs vesel domn Fridrich. Trebuie să fie doi puşti nostimi. Cred că o să mă înţeleg bine cu ei. Dar ce-i cu tărăboiul acesta?

Undeva, sus, se auzeau lovituri îndepărtate.

— Am închis-o pe ingineră şi pe cei trei mecanici sus, în dormitorul comun, explică „Chioru”. Vor să spargă uşa. Auziţi-i.

— Pesemne că nu înţeleg situaţia, spuse pe acelaşi ton amuzat domnul Fridrich. Dacă vor continua, va trebui să-i răcorim cu un duş. Slavă domnului, avem apă, şi destule pompe pe-aici!

— Să vi-i aduc pe băieţi? se interesă „Chiorul”.

— Da, şi încă repede, spuse domnul Fridrich. În timp ce mă îndreptam spre voi, m-am întîlnit cu o vedetă rapidă plină cu miliţieni. S-ar putea să ne trezim cu ei pe-aici.

Scatiul şi Babuşcă auziră nişte paşi care se îndepărtau în grabă. Înţeleseră că unul dintre cei doi bandiţi vine spre ei. Se îndepărtară de lîngă conductă şi se sprijiniră cu spatele de unul din pereţii umezi şi vîscoşi ai magaziei cu scule. Scatiul îşi aruncă privirea spre ferestruica ce se deschidea în zid, sub tavan, prin al cărei geam prăfuit se vedeau, licărind afară, undeva, deasupra pădurii de sălcii, primele stele.

— La noapte o ştergem pe-acolo, Babuşcă, îi şopti el prietenului, întorcînd capul spre el prin întuneric. Şi ne oprim tocmai la tovarăşul colonel Vlad, la Tulcea…

Babuşcă oftă din greu:

— Pe fereastră? Ne-ar trebui nişte aripi să zburăm pînă acolo sus…

— O să zburăm, ai să vezi! răspunse cu dîrzenie Scatiul.
— La noapte… Dar acum ce facem? suspină Babuşcă.
— Acum? Facem pe proştii. Nu ştim nimic, Babuşcă, da?
Paşii se apropiau plescăind puternic pe culoarul inundat. Apoi cheia se răsuci în broască şi uşa se deschise.
— Hei, voi de-acolo! strigă „Chioru” din pragul uşii, făcîndu-le semn cu pistolul-mitralieră pe care îl ţinea în mînă. Ieşiţi afară şi urmaţi-mă!
După ce îl urmară pe „Chioru”, pe culoarul inundat, Scatiul şi Babuşcă urcară scara de beton şi pătrunseră în sala maşinilor. Domnul Fridrich îi aştepta.
Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu faţa măslinie, cu părul uşor încărunţit la tîmple, cu ochii cenuşii, cu o strălucire rece, aproape metalică în ei. Purta pantaloni scurţi, albi şi o bluză albă, cu talia strînsă într-un cordon lat, prevăzut cu o cataramă uriaşă de argint. Pe cap avea o pălărie colonială.
— Deci voi sînteţi! spuse domnul Fridrich, după ce îi cîntări din priviri dîteva clipe. Apoi, făcînd un semn Ciupitului, adăugă: Taie-le legăturile!
Omul cu faţa vînătă şi ciupită de vărsat rezemă puşca de vînătoare de o ţeavă şi, scoţînd un briceag din buzunar, le tăie legăturile. Domnul Fridrich se apropie de cei doi băieţi.
— Acum v-aş ruga să-mi răspundeţi, scurt şi precis la întrebări, le spuse el. Voi l-aţi transportat anul trecut cu barca pe „Profesor” la Ostrovul lupilor?
— Da, răspunse Scatiul.
O expresie de mulţumire apăru pe faţa domnului Fridrich.
— Acum aminteşte-ţi, băiete! „Profesorul” avea un revolver asupra lui?
Scatiul îl privi cu un aer nătîng:
— Un revolver?… Adică un pistol, nene?
— Spune-i cum vrei. Avea sau nu avea? Da sau nu?

Scatiul se întoarse cu acelaşi aer nătîng spre Babuşcă:

— Tu ai văzut vreun pistol, Babuşcă?

Babuşcă păru să se gîndească cîteva clipe şi apoi se scărpină la ceafă:

— Ce fel de pistol, Scatiule? Cu doape?

Domnul Fridrich îi urmărea cu atenţie pe cei doi băieţi, muşcîndu-şi buzele în tăcere. „Chioru”, care afla lîngă el, izbucni:

— V-am prevenit, domnule Fridrich, nu vedeţi că-şi bat joc de dumneavoastră?

„Ciupitu” vîrî briceagul în buzunar şi începu să suflece mînecile cămăşii.

— Cu ăştia trebuie discutat altfel, domnule Fridrich! spuse el cu un rînjet întunecat şi sinistru. Îmi daţi voie să-i iau la întrebări?

Domnul Fridrich îl opri cu un gest:

— Asta este o treabă de diletant, spuse el pe un ton dispreţuitor. Sau de borfaş de teapa dumitale. Obişnuieşte-te cu gîndul că lucrezi pentru un serviciu de informaţii.

„Ciupitu” îl privi năucit.

— Păi, altfel… Păi, altfel cum? se bîlbîi el arătînd spre cei doi băieţi. Păi, merge fără?…

— Fără, băiete! continuă rece domnul Fridrich. Noi nu gîndim cu pumnii. Să-ţi intre bine lucrul acesta cap! adăugă pe un ton poruncitor, arătînd spre scara de fier care ducea în spirală spre încăperile de sus. Roag-o pe doamna inginer să poftească pînă la mine.

Faţa „Ciupitului” exprima o stupoare fără margini. Aruncă o privire semnificativă „Chiorului”.

— S-o rog pe doamna inginer? Am auzit bine sau visez, „Chiorule”?

„Chioru” mută pistolul-mitralieră dintr-o mînă în alta.

— Hai, du-te, „Ciupitule”! Du-te! îi spuse el pe un ton împăciuitor şi fă aşa cum ţi-a spus domnul Fridrich. Cine plăteşte, comandă. E clar?

„Ciupitu” apucă puşca de vînătoare şi se îndreptă bombănind. Domnul Fridrich îl urmări cu privirea. Se întoarse şi-i spuse „Chiorului”, pe un ton rece şi tăios ca un brici.

— Nu avem ce face cu de-alde ăştia! După ce iprăvim treaba aici, n-ai să poţi să te strecori împreună cu el pe vasul vostru comercial. Aşa că va trebui, să-l lichidezi.

„Chioru” se înclină politicos.

— Nici o grijă, domnule Fridrich. Am să-i închid gura.

În curînd o femeie tînără, zveltă, îmbrăcată într-o salopetă albastră, de lucru, coborî în sala maşinilor, urmată îndeaproape de „Ciupitu”.

— Vreţi să-mi explicaţi şi mie ce înseamnă toate acestea? întrebă ea, înaintînd mînioasă spre domnul Fridrich. Cine sînteţi? Ce doriţi?

Domnul Fridrich îşi scoase pălăria colonială şi o salută politicos.

— Fridrich… Alfons Fridrich. Turist…

Tînăra femeie continua să-l privească mînioasă şi dispreţuitoare:

— Sînteţi un turist cam ciudat, domnule Fridrich! Și adăugă, întorcînd capul spre „Chioru”: Şi individul acesta înarmat tot cu turismul se ocupă?

Un zîmbet ironic flutură pe buzele subţiri ale domnului Fridrich.

— Nu vă alarmaţi, doamnă. Sînt un om civilizat. Pistolul mitralieră este un simplu element de recuzită, noi nu ucidem pe nimeni… dacă nu este absolută nevoie…

Tînăra ingineră continua să-l înfrunte cu curaj:

— Pentru ce aţi oprit staţia de pompare?! strigă ea. Ce urmăriţi? Vă daţi seama că Dunărea a rupt digul la Cotul Pisicii şi că inundă balta? Că apele cresc şi cel mai tîrziu pînă mîine seară vor inunda şantierul şi vor distruge barăcile, magaziile cu carburanţi, maşinile?

Domnul Fridrich continua să surîdă maliţios:

— Desigur, doamnă. Dar depinde de dumneavoastră ca acest lucru să nu se întîmple.
— Cum adică? De mine? făcu tînăra ingineră. Nu înţeleg ce doriţi să spuneţi.
Domnul Fridrich continua să zîmbească.
— Am să vă explic, doamnă. Anul trecut un om de-al meu a pierdut în baltă un obiect important. Am nevoie de acest obiect.
Tînăra femeie îl privi nedumerită.
— Cu atît mai mult. Aşteptaţi să secăm balta şi-l veţi găsi.
Domnul Fridrich îşi muşcă buzele.
— Mă grăbesc, doamnă, spuse el pe un ton categoric, întorcîndu-se spre Scatiu şi spre Babuşcă. Micii dumneavoastră compatrioţi cunosc locul unde a fost pierdut obiectul. Convingeţi-i să ni-l arate şi, în clipa următoare, puteţi porni staţia de pompare. Şantierul fi salvat.
Tînăra ingineră, care nu ştia ce fel de „obiect” pierduse domnul Fridrich, se întoarse avîntată spre cei doi băieţi:
— Băieţi, nu-i timpul de glumit! le spuse ea. Cunoaşteţi locul unde se află acel obiect?
Scatiul şi Babuşcă se priviră în tăcere. Amîndoi înţeleseră că domnul Fridrich îi prinsese într-un cleşte din care nu exista nicio scăpare.
— Aţi auzit ce poate să se întîmple, insistă tînăra ingineră, pradă unei mari agitaţii. Cunoaşteţi acel loc sau nu?
Scatiul simţi cum mîna lui Babuşcă îl strînse uşor de braţ. Înţelese. Se scărpină cîteva clipe după ceafă.
— Şi dacă vă arătăm locul unde s-a răsturnat „Profesorul” cu barca, spuse el într-un tîrziu, ridicînd o privire spre domnul Fridrich, daţi drumul staţiei de pompare?
— De îndată! Pe cinstea mea! spuse repede domnul

Fridrich, întorcîndu-se spre tînăra ingineră. Mecanicii pot coborî cînd vor să dea drumul maşinilor.

Tînăra ingineră îi învălui pe cei doi băieţi într-o privire caldă, aproape rugătoare.

— S-a făcut, spuse Scatiul, vîrînd mîinile adînc în buzunare şi fixîndu-l pe domnul Fridrich pe sub gene. Locul pe care îl căutaţi se află în apropiere de Ostrovul lupilor.

— Perfect! Perfect! exclamă mulţumit domnul Fridrich. Văd că sînteţi doi băieţi de treabă. Mîine dimineaţă pornim spre Ostrovul lupilor…

— Atenţie, domnule Fridrich, interveni „Chioru“, băieţii ăştia vor să cîştige timp ca să ne tragă pe sfoară. Îi cunosc prea bine, la noapte vor încerca să evadeze…

Fridrich păru să se gîndească cîteva clipe. Un zîmbet vag, ceţos, flutură pe buzele lui subţiri.

— Tocmai de aceea va trebuie să-i închidem din nou la subsol. Şi adăugă, arătînd cu mîna spre omul cu faţa vînătă: Dumneata vei păzi bărcile toată noaptea…

Tînăra ingineră păru că-şi pierde răbdarea. Se adresă lui Fridrich pe un ton rece şi dispreţuitor:

— Aţi obţinut ce-aţi dorit, domnule… Pot să chem mecanicii să dea drumul staţiei?

Domnul Fridrich se înclină ironic:

— Desigur, doamnă. Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă!

Tînăra ingineră îi întoarse spatele şi îndepărtîndu-se grăbită începu să urce scara cu trepte de fier.

Domnul Fridrich îi cîntări din ochi, cîteva clipe, Scatiu şi pe Babuşcă şi-apoi spuse pe un ton rece poruncitor:

— Duceţi-vă!

Peste cîteva minute, cei doi băieţi se pomeniră din nou zăvorîţi în încăperea întunecoasă din subsol. Paşii „Ciupitului”, care îi condusese în magazia de scule, lipăiră din nou pe culoarul inundat şi se stinseră undeva departe.

Erau din nou singuri. În aceeaşi clipă, în sala maşinilor răsună un vuiet infernal care părea să cutremure întreaga clădire. Motoarele staţiei de pompare se puseră în mişcare. Scatiul şi Babuşcă se repeziră şi îşi lipiră din nou urechile de conducta de fier. Se auzea şuierat puternic al apei care urca pe ţevi.

— Staţia a pornit, murmură Scatiul, întorcîndu-se pe întuneric spre Babuşcă. E timpul s-o pornim şi noi.

— S-o pornim şi noi? Încotro, Scatiule? făcu mirat Babuşcă.

Scatiul îl prinse de mînă şi îl trase după el. Se rezemară din nou de peretele umed şi vîscos al magaziei de scule. Picături grele de apă cădeau de undeva de sus, la picioarele lor.

— La noapte va trebui s-o ştergem pe-acolo, spuse Scatiul, întinzînd mîna spre fereastră.

— Uşor de zis, dar cum? întrebă în şoaptă Babuşcă.

— Păi, de unde picură apa?

— Păi, de unde?

— Întinde mîna şi vezi…

Babuşcă se înălţa în vîrful picioarelor şi, întinzînd mîna, începu să pipăie orbeşte peretele. Mîna lui întîlni o roată mare de fier.

— Da, e ceva aici, Scatiule, şopti el, un fel de roată de fier.

— Răsuceşte-o! făcu Scatiul.

Babuşcă se propti bine în picioare şi răsuci roata. Un şuvoi puternic de apă şuieră pe deasupra capetelor lor şi se împrăştie cu un răpăit puternic pe pardoseala inundată. Babuşcă răsuci repede roata de fier la loc. Şuvoiul de apă se opri brusc. Se făcu tăcere. Numai picăturile grele de apă se auzeau căzînd egal şi repede ca bătăile unui ceasornic.

— Ai priceput acum Babuşcă? îl întrebă, în şoaptă, Scatiul.

— Pe cinstea mea, Scatiuie, răspunse Babuşcă, avînd în glas ceva ca o mirare fără de margini. Vrei să înecăm subsolul?

— Chiar aşa, continuă Scatiul, apa ne va ridica pînă la fereastra de sus…

— Păi, „Ciupitu” păzeşte bărcile…

— Aici e-aici, spuse în şoaptă Scatiul. Şi mai are şi o puşcă, dar ne descurcăm noi, frăţioare… Nu-i aşa?

Babuşcă rîse uşor pe întuneric

— Mai e vorbă! Şi-acum ce facem?

— Acum aşteptăm.

— S-adoarmă domnul Fridrich?

— Chiar aşa.

Cei doi băieţi tăcură. Maşinile staţiei de pompare vuiau surd deasupra lor, făcînd să vibreze întreaga clădire.

Orele care trecură li se părură celor doi băieţi fără de sfîrşit. Prin ferestruica prăfuită doar cerul nopţii se limpezea mereu, desfăcîndu-şi deasupra pădurii de sălcii, parcă din ce în ce mai aproape, pînzele lui uriaşe şi împăienjenite de stele!

După ce ascultă cîteva clipe cu urechile ciulite, vuietul motoarelor din sala maşinilor, Scatiul se prinse cu mîinile de roata de fier fixată de perete şi îi şopti lui Babuşcă:

— Dă-te la o parte, Babuşcă. Îi dau drumul…

Şi răsuci roata.

Un şuvoi puternic şi zgomotos de apă, ca o cascadă se năpusti în încăpere.

În vuietul şi în clocotul apei care năvălea în magazia de scule, cei doi băieţi simţiră cum nivelul apei care inunda pardoseala începe să crească.

La început apa le trecu de glezne, apoi le acoperi pulpele picioarelor, şi încet, încet, le trecu de genunchi, apoi le trecu de brîu, ca să le ajungă la gît. Scatiul şi Babuşcă înotau „călcînd” apa în magazia de scule învăluită în beznă. O linişte grea, apăsătoare, umedă, atîrna

deasupra lor. Apa depăşise gura ţevii de fier prin care năvălea şuvoiul, şi-acum apele creşteau în tăcere.

Cei doi băieţi înotau de zor. Ferestruica prăfuită prin care licăreau stelele se apropia văzînd cu ochii. Scatiul sări afară din apă, încercînd să se prindă de marginea ei, dar nu reuşi.

— Las-o! strigă Babuşcă, înotînd de zor, jur împrejurul Scatiului. Ai răbdare, vine ea singură la noi.

Într-adevăr, peste un timp, ferestruica era aproape la un pas. Scatiul se prinse de marginea ei, desfăcu cîrligul şi o deschise.

— S-o ştergem, Babuşcă! spuse el, sărind din apa care se rotea ca o bulboană în încăperea inundată, sprijinindu-se, cu pieptul în cercevea. Urmează-mă!

— Eu mă opresc la bărci, tu ai grijă de Ciupitu... şopti Scatiu lui Babuşcă, în vreme ce înota prin Dunăre uşor ca o umbră, alături de el.

— Să îi fac „vidra”? se interesă Babuşcă, oprindu-se din înot şi călcînd apa.

— Chiar aşa, făcu Scatiul, apropiindu-se de el. Haide, la fund, Babuşcă, la fund!

Cei doi băieţi săriră din apă pînă la brîu, şi apoi dispărură fulgerător în adîncuri.

Atras de zgomotul făcut de clipocitul apei, omul cu faţa vînătă, ce se afla pe scara de beton, scoase repede o lanternă din buzunar şi o aprinse. Razele de lumină ale lanternei măsurară de cîteva ori, asemeni unui mic reflector, suprafaţa liniştită a apei, şi se opriră pe scorburile fantomatice ale pădurii de sălcii învăluită în aburi.

Nicio mişcare. Totul părea încremenit.

Omul cu faţa vînătă stinse lanterna.

În clipa aceea, capul Scatiului se ivi la suprafaţa apei, asemeni unui dop uriaş, undeva lîngă barca pneumatică a domnului Fridrich. Scatiul se afla la doi paşi de treptele

scării de beton. Pe scară, omul cu faţa vînătă, ţinînd puşca sub braţ, alunga cu mîna roiurile furioase de ţînţari care năvăleau asupra lui cu un zumzăit lacom şi sălbatic.

Babuşcă nu se zărea nicăieri. Deodată, undeva în stînga scării, departe, spre pădure, răsună un fel de chiţăit de şoarece şi ceva plescăi de cîteva ori puternic în apă.

„Ciupitu” se răsuci fulgerător într-acolo şi aprinse din nou lanterna. Razele de lumină ale lanternei alunecară, scînteind pe frunzele verzi-lucioase ale unui imens covor plutitor de nuferi.

Nicio mişcare. Totul părea încremenit.

Agăţat de marginea bărcii pneumatice cu motor, Scatiul lucra repede. Degetele lui desfăceau uşor nodul frînghiei care fixa barca de scară. Deodată, parcă presimţind ceva, omul cu faţa vînătă se răsuci şi îndreptă lumina lanternei spre barca cu motor.

Scatiul dispăruse. Nici o mişcare. Şi din nou, undeva în stînga scării de beton, spre pădure, în mijlocul covorului plutitor de nuferi, răsună ceva ca un sforăit şi apoi răsună iar un plescăit puternic. Era Babuşcă.

Ciupitu se răsuci fulgerător pe călcîie şi îndreptă lumina lanternei spre locul de unde se auzise zgomotul.

În razele scînteietoare de lumină, frunzele de nufăr se unduiau uşor, urcînd şi coborînd pe nişte valuri nevăzute. Babuşcă se scufundase în adîncuri.

În schimb Scatiul, care apăruse din nou la suprafaţă, desfăcu nodul frînghiei care lega barca pneumatică de scara de beton. Cu o mişcare uşoară întinse mîna scoţînd cheia de contact de la motorul bărcii, o lăsă cadă pe fundul apei. Apoi se scufundă şi dispăru adîncuri.

Împinsă în larg de briza nopţii, barca pneumatică cu motor se desprinse de lîngă scara de beton şi o porni în derivă, spre pădurea de sălcii.

Dînd cu ochii de barca care se îndepărta, „Ciupitu” îşi rezemă puşca de vînătoare de una din treptele scării,

dezlegă repede o mahună şi sări în ea. Pilotînd-o ajutorul unei lopeţi, porni în urmărirea bărcii pneumatice cu motor, care se îndepărta văzînd cu ochii.

În clipa aceea, Scatiul sări de undeva din adîncurile apei şi se aşeză pe prima treaptă a scării.

— Babuşcă! strigă el cu un glas înăbuşit.

Capul lui Babuşcă răsări de undeva din întuneric lîngă el, la piciorul scării.

— Sînt aici, Scatiule!

Scatiul îşi aruncă o clipă privirile spre peretele luminat al staţiei de pompare.

— Să adunăm toate lopeţile… repede, Babuşcă.

— Dacă ne zăreşte „Chioru“, trage în noi prin fereastră.

Sărind la rîndul său afară din apă, Babuşcă se repezi şi începu să strîngă lopeţile risipite ici şi colo prin bărcile legate de piciorul scării de beton.

Scatiul aşeză puşca de vînătoare în mahuna în care veniseră şi instală apoi, cu mişcări repezi şi precise vîslele.

Tocmai în clipa aceea, Babuşcă sosi şi el, gîfîind din greu sub cele cîteva vîsle care aproape că-i striviseră umărul.

Ajutat de Scatiu, Babuşcă aşeză uşor, una cîte una lopeţile în barcă.

În clipa următoare, cei doi băieţi auziră scîrţîitul uşii de fier, de la intrarea în staţia de pompare.

Cu răsuflarea tăiată, se azvîrliră, ghemuindu-se în fundul bărcii.

“Chioru” apăru cu pistolul-mitralieră în mînă şi, punînd piciorul pe prima treaptă a scării de beton, strigă:

— Hei! Unde eşti, „Ciupitule”?

— Aici sînt! sosi, dinspre pădure, răspunsul omului cu faţa vînătă.

— Şi ce faci acolo?

— S-a dezlegat barca cu motor a domnului Fridrich! răsună undeva, în întuneric, glasul omului cu faţa vînătă. O aduc îndată…

— Cum s-a dezlegat? întrebă cu glas îngrijorat „“Chioru”“. Doar eu am legat-o. Şi am legat-o bine!…

Undeva în întuneric, spre pădure, răsună clipocitul vîslei cu care „Ciupitu“ îşi pilota barca.

— Păi, ştiu eu cum? strigă el. Uite… Am remorcat-o şi o aduc…

“Chioru” se plesni deodată puternic cu palma peste frunte.

— Doamne Dumnezeule! urlă el. Să ştii că afurisiţii au şters-o! Şi dispăru în fugă în clădirea staţiei de pompare.

— La vîsle! La vîsle, Babuşcă! strigă Scatiul, ridicîndu-se din fundul bărcii şi repezindu-se la lopeţi. Dacă se întoarce „Chioru” sîntem pierduţi!

Babuşcă nu păru să aştepte să fie poftit de două ori. Se repezi şi el la vîsle.

Lopeţile coborîră, se urniră puternic şi barca ţîşni înainte ca o săgeată.

Abia acum Ciupitu dădu cu ochii de ei.

— Staţi, staţi că trag! strigă el, agitînd vîsla deasupra capului. Fug, opriţi-i, fug!

Scatiul şi Babuşcă vîsleau din răsputeri. Barca zbura pe apă. În curînd, se topi ca o umbră în întunericul pădurii de sălcii.

Era şi timpul. Domnul Fridrich, urmat de „Chioru” se năpustiră afară din clădirea staţiei de pompare.

— Barca cu motor! Adu mai repede barca cu motor, idiotule! striga, furios, domnul Fridrich. Vîsleşte nemernicule! Ce stai?!

Omul cu faţa vînătă vîslea din răsputeri, cînd într-o parte a bărcii, cînd în cealaltă. În curînd ajunse la piciorul scării de beton.

Cu pistolul-mitralieră în mînă, “Chioru”sări primul în barca cu motor, urmat de domnul Fridrich. Acesta din urmă se inistală grăbit la volan. Degetele lui pipăiră repede tabloul de bord al bărcii cu motor.

— De prisos, spuse el cu ciudă. Băieţii au luat cheia de contact. Nu pot porni barca.

— V-am prevenit, domnule Fridrich… V-am prevenit… făcu, pe un ton plîngăreţ, „Chioru“… Şi-acu ce-o să facem? Mîine dimineaţă miliţia va sosi aici.

Domnul Fridrich alungă cu mîna ţînţarii care începuseră să-l ia cu asalt.

— Am prevăzut această situaţie, domnule, răspunse el liniştit… Băieţii nu vor ajunge prea departe… Am pus pe doi din oamenii mei să-i pîndească, pentru orice eventualitate, ia ieşirea din pădurea Teregova…

“Chioru” îşi şterse fruntea îmbrobonată de sudoare cu dosul palmei.

— Sînteţi extraordinar, domnule Fridrich!

— Sînt doi agenţi foarte experimentaţi, continuă domnul Fridrich, aşa că, în cîteva ore, vii sau mor băieţii vor fi ai noştri…

În clipa aceea, uşa masivă de fier a staţiei de pompare se trînti cu putere şi o cheie se răsuci în broască.

— Ne-au încuiat afară, nemernicii! urlă omul cu faţa vînătă, repezindu-se brusc şi lovind cu pumnii poarta… Deschideţi sau vă curăţăm pe toţi. Deschideţi, n-auziţi?

Dar, de dincolo de uşă, nu răspunse decît vuietul puternic al maşinilor care pompau apa.

Domnul Fridrich privi cîteva clipe silueta de cărămidă roşie, masivă ca o cetate, a staţiei de pompare şi adăugă, plictisit, întorcînd capul spre „“Chioru”“:

— Spune-i să nu mai urle! Deocamdată am pierdut partida… Dar cunosc o cheie care în cîteva zile ne va deschide uşa de fier.

Capitolul 2

În vremea aceasta, Scatiul şi Babuşcă vîsleau de zor pe canalul îngust, care tăia ca o lamă strălucitoare de cuţit îngrămădirea sălciilor din pădurea Teregova.

Pe neaşteptate, un nor uriaş de ceaţă veni de undeva, de departe, dinspre Dunăre, deasupra pădurii. Stelele disspărură. Sălciile fumegau, cuprinse parcă de un ciudat incendiu, mistuindu-se şi dispărînd ca nişte gigantice

catarge albe, într-o mare imensă de fum.

În curînd, nu se mai vedea nici la doi paşi.

Barca, mînată de cei doi băieţi, începu să înainteze în zig-zag, izbindu-se din cînd în cînd, cînd într-o parte, cînd în cealaltă a canalului de ierburile uscate şi păroase ale sălciilor.

Babuşcă părăsi vîslele şi, trecînd pe lîngă Scatiu, se cocoţă aşezîndu-se turceşte pe botul ascuţit al bărcii.

— Dă-i drumul, Scatiule! spuse liniştit acesta şi, ducînd palmele în formă de pîlnie la gură, strigă ascuţit şi prelung: „Oho… ohooo… hoo… ohooo!…“

— Oho… ohoohoo… ohoo!… îi răspunse ecoul de-a lungul canalului…

— Apasă pe vîsla din dreapta! anunţă Babuşcă scoţînd din nou un ţipăt ascuţit şi prelung.

Scatiul porni barca apăsînd mai cu putere pe lopata din dreapta.

— Oho… ohoohoo… ohoo!… răspunse din nou ecoul canalului, stingîndu-se apoi, ca un murmur, undeva, noianele pădurii de sălcii, învăluite în întuneric şi ceaţă.

— Drept înainte! comandă Babuşcă, aşezat turceşte pe botul ascuţit al bărcii. Bătaia vîslelor la fel, Scatiule!

Pilotată de Babuşcă, barca prindea viteză. Din cînd în cînd, cu mîinile pîlnie la gură, Babuşcă striga lung şi ascuţit. Scatiul vîslea din ce un ce mai repede şi botul ascuţit al bărcii străpungea perdelele compacte şi umede de ceaţă.

Orele treceau. Apoi încet, încet, deasupra pădurii începuseră să se reverse zorile. Ceaţa se lumina, odată cu zorile, sălciile păreau că-şi iau zborul din nou în văzduh, plutind jur-împrejurul bărcii, asemeni unor uriaşe umbre fumurii.

Babuşcă trecu din nou la vîsle. Înaintau acum de-a lungul canalului, în plescăitul ritmic al vîslelor, într-o ploaie de stropi mari şi reci ce se scuturau de pe ramurile

pletoase ale sălciilor, legănate încolo şi încoace de un vînt puternic. Ceaţa se risipea văzînd cu ochii. Ici şi colo, perdele de lumină, uşoare şi transparente, aurii sau roşii, se revărsau vibrînd în văzduhul întunecos pădurii.

— Priveşte, Babuşcă! strigă vesel Scatiul, parcă trăgînd mai cu sete la vîsle… Încă puţin şi ieşim din pădure… Am scăpat, Babuşcă… Am scăpat.

Într-adevăr, în faţa bărcii în care se aflau cei doi băieţi, canalul se lărgea mereu, desfăcîndu-se ca o pîlnie şi prin ea curgea parcă spre ei un fluviu de abur scăldat în lumină.

Acum marginea pădurii era aproape. Deodată, undeva în stînga bărcii, la marginea unui covor plutitor de nuferi, apa clocoti puternic şi o ştiucă mare, galben-fumurie sări din apă după o babuşcă strălucitoare ca argintul, înghiţind-o din zbor, apoi se prăvăli înapoi cu un plescăit asurzitor, dispărînd în adîncurile străvezii ale apei.

— Ştii ceva, Scatiule? spuse Babuşcă, înfundînd lopeţile în apă şi oprind barca. Ce-ar fi să-i ducem ştiuca lui nenea Vlad la Tulcea?

Scatiul păru să se gîndească o clipă, stînd nemişcat cu mîinile pe lopeţi.

— Bună idee, răspunse el, întorcînd capul spre Babuşcă. Ai brişcă[1] la tine?

Babuşcă dădu drumul vîslelor şi scoase din buzunarul pantalonilor un colac de fir de nailon gros, la capătul căruia se zărea o linguriţă strălucitoare din metal alb, prevăzută cu o mică ancoră neagră, cu trei colţi lăcuiţi.

— Ne urcăm în salcia de colo, spuse Babuşcă, arătînd cu mîna spre o salcie uscată şi scorburoasă, care se ridica din apă deasupra covorului plutitor de nuferi… Cumătra n-o să ne vadă… Arunc brişca de două ori şi a treia oară, cumătra este a noastră… Ce zici?

---

[1] Brişcă – denumire originală a linguriţei de metal cu care se prind ştiucile.

— Să mergem, conveni Scatiul, împingînd barca spre trunchiul uscat al sălciei. Odată ajunşi acolo, cei doi băieţi legară barca şi se căţărară în salcie.

Babuşcă se instală pe o cracă groasă şi, desfăcînd o bucată de fir de nailon din colacul pe care îl ţinea în mînă, începu să rotească brişca cu mîna cealaltă deasupra capului.

— O vezi, Scatiule?

Scatiul stătea pe o cracă, undeva sub el.

— Da. E acolo, între cele două frunze de nufăr, pîndeşte... Crezi că o să sară?

Babuşcă azvîrli brişca. Ea zbură strălucind, rostogolindu-se prin văzduh şi căzu, plescăind, la marginea covorului plutitor de nuferi.

Babuşcă începu să o tragă repede spre el.

— Deşteaptă cumătră, bombăni el nemulţumit. Stă şi chibzuieşte...

— Nu poţi s-o arunci chiar lîngă ea? se interesă Scatiul.

— Ba asta am să şi fac, bombăni din nou Babuşcă ridicînd brişca din apă şi trăgînd-o sus, spre el, în salcie... Am să i-o arunc drept în gură...

Şi încordat, tăcut, începu să rotească din nou linguriţa deasupra capului.!

— Acum! strigă Scatiul, uite-o... A ieşit de sub frunze...

Brişca porni ca un fulger. În clipa următoare apa păru că explodează. Ştiuca înhăţase brişca. Simţindu-se prinsă, namila făcu un salt spectaculos afară din apă, se dădu de cîteva ori peste cap, apoi dispăru, cu un plescăit înfiorător al cozii, în adîncuri.

Dar Babuşcă apucase să înfăşoare firul în junrul unui ciot uscat. Firul de nailon se întinse ca o strună şi fluieră prelung.

— Am prins-o! Am prins-o! strigă vesel Babuşcă, în vreme ce Scatiul se repezea să-l ajute.

Babuşcă trăgea din răsputeri de fir, ştiuca se repezea

cînd încolo, cînd încoace, răscolind şi călcîn frunzele plutitoare de nufăr, stîrnind valuri uriaşe, sărea în tumbe ameţitoare scuturîndu-şi capul, în văzduh ca să arunce brişcă din gură. Scatiul înfăşură firul recuperat de Babuşcă pe ciotul de lemn.

Acum, ştiuca se zvîrcolea de moarte, lîngă trunchiul sălciei uscate.

— N-o s-o putem trage sus, îi spuse Babuşcă prietenului său. E prea mare… S-o lăsam legată aici şi să tragem barca lîngă ea…

Scatiul încuviinţă din cap şi îi făcu semn cu mîna lui Babuşcă să-l urmeze.

Dar în clipa aceea, cei doi băieţi încremeniră.

Jos, lîngă trunchiul sălciei uscate apăruse o barcă cu motor. În barcă se aflau doi indivizi, unul din ei ţinea un revolver aţintit asupra lor.

— Bună ziua, căpitane, spuse pe un ton vesel individul, salutîndu-l, parcă, cu revolverul pe care îl ţinea în mînă… Păi ce fel de purtare e asta? O ştergeţi fără să vă luaţi ziua bună de la domnul Fridrich?

Scatiul recunoscu în cel care îi vorbea pe aşa-zisul şofer al Trustului de construcţii de la Tulcea.

Celălalt individ era slăbănogul poreclit Biju.

— Ha-ha-ha!… izbucni într-un rîs vesel şoferul… Ia te uită, Bijule, la ei, ce mutră au făcut! Şi adăugă arătînd cu ţeava revolverului spre Babuşcă… Şi ăsta cine mai e? Vestitul Babuşcă?

Un fulger trecu prin ochii verzi şi piezişi ai lui Babuşcă.

— Dar matale, cine-mi eşti? îl întrebă el, cu aerul lui somnoros. Tot vreo ştiucă de baltă?

— Gura! şuieră deodată şoferul, agitînd revolverul în mînă… Coborîţi unul cîte unul din salcie! Şi fără trucuri. Aţi înţeles?

Scatiul privi lung spre Babuşcă şi, dîndu-şi drumul de-a lungul trunchiului uscat, coborî primul în barca cu motor.

După ce Scatiul şi Babuşcă coborîră în barca cu motor, falsul şofer arătă spre botul bărcii cu ţeava revolverului şi adăugă poruncitor:

— Treceţi peste parbriz şi aşezaţi-vă pe botul bărcii. Şi băgaţi de seamă, la cea mai mică mişcare trag.

Resemnaţi, cei doi băieţi trecură peste parbrizul de plexiglas al bărcii cu motor şi se aşezară tăcuţi unul lîngă celălalt pe botul ei de tablă vopsită într-un lac alb şi strălucitor.

Falsul şofer se aplecă peste marginea bărcii şi, prinzînd firul gros de nailon la capătul căruia se zbătea ştiuca, o azvîrli cu un gest scurt şi energic în barcă.

— Dă-i drumul, Bijule, strigă el vesel, urmărind salturile spectaculoase ale ştiucii care se zbatea de moarte, izbindu-se cînd într-un perete, cînd în celălalt al micii ambarcaţiuni… Aşa surpriză mai zic şi eu… Băieţii… Şi-o ştiucă gustoasă… Cred că domnul Fridrich va fi mulţumit… Ce zici?

Celălalt, după ce remorcă barca celor doi băieţi c-o funie, se aşeză la volanul bărcii şi porni motorul.

— Într-o oră vom fi la staţia de pompare, strigă el acoperind vuietul motorului. Dar ai grijă de ăştia doi, vor mai încerca să sară în apă.

— Nu vor îndrăzni. I-am prevenit. La cea mai mică mişcare îi curăţ…

Slăbănogul apăsă pe accelerator şi, într-un clocot înspumat de apă, barca cu motor începu să prindă viteză trăgînd bărcuţele după ea.

Babuşcă începu să ciocănească uşor cu degetul în tăblia bărcii. Tac… tac… tac… tac… tac… tac… tac…

Scatiul, încovrigat, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor, părea că urmăreşte, cu un aer indiferent, sălciile pletoase care mărgineau canalul şi care, în viteza bărcii cu motor, păreau să zboare, cu rădăcinile lor dese şi zbîrlite deasupra apei, asemenea unei uriaşe bărbi roşii.!

— Ce facem, Scatiule, sărim? semnaliză Babuşcă. Canalul se îngustează.

Continuînd să privească cu acelaşi aer nepăsător sălciile ce zburau pe lîngă el, cu o viteză uluitoare, Scatiul începu să ciocănească la rîndul său în tăblia bărcii:

— Deocamdată nu putem face nimic, Babuşcă, îi transmitea Scatiul prietenului său. E la spatele nostru... Trebuie să-l aruncăm în apă...

— În apă? Dar cum? ciocăni Babuşcă.

— Cînd ajungem la salcia răsturnată peste canal...

— La Cotul lişiţei?

— Da... ai priceput?

Babuşcă privi cu coada ochiului spre falsul şofer, care stătea în barcă la un pas de ei, ţinînd mîna încleştată pe revolver.

— Am priceput, Scatiule! Şi apoi ce facem? Pînda ştiucei?

— Da... sări la semnalul meu.

— Ce semnal?

Scatiul ciocăni repede cu degetul în tăblia bărcii.

— Miliţia... uite miliţia!

— Hei, voi ăştia doi! strigă falsul şofer, ciocănind cu ţeava revolverului în rama subţire de aluminiu a parbrizului. Ce tot faceţi acolo? Încetaţi odată!

Acum barca cu motor zbura pe canal cu partea din faţă pe jumătate ridicată din apă.

Uriaşa nălucă neagră, remorcată de barca cu motor, sărea plescăind ca o broască uriaşă pe crestele înalţe ale valurilor, pendulînd încolo şi încoace, într-o ploaie de stropi mari şi grei care o şfichiuiau zburînd parcă. Slăbănogul strigă din nou.

— Fii cu ochii în patru, şefule. Băieţii ăştia pun ceva la cale. Domnul Fridrich n-o să ne ierte dacă-i scăpăm!

Un zîmbet întunecat, sinistru, flutură pe buzele falsului şofer.

— Vezi-ţi de volan, Bijule! răspunse el, încleştîndu-şi parcă şi mai puternic degetele pe patul revolverului. Sînt cu ochii aţintiţi pe ei.

În vremea aceasta, Scatiul şi Babuşcă priveau înciudaţi în faţa lor. Deodată, la un cot al canalului, în faţa bărcii cu motor răsări trunchiul uscat al unei sălcii uriaşe, aplecate peste canal. Crengile ei groase, alb-cenuşii, se desfăceau ca nişte braţe scheletice la vreo doi metri deasupra canalului.

Barca cu motor zbura ca o săgeată spre ea.

— Atenţie, Babuşcă! ciocăni repede Scatiul în tăblia bărcii. Sărim! Eşti gata?

Crengile groase ale sălciei se apropiau.

— Gata, Scatiule!

De îndată, Scatiul întoarse capul şi privi peste umărul slăbănogului care manevra volanul undeva, în urma bărcii cu motor.

— Miliţia! strigă el bucuros. Uite miliţia!

Falsul şofer se întoarse fulgerător cu revolverul mînă în direcţia în care privea Scatiul.

În clipa următoare, scoţînd un urlet înfiorător, zbură din barcă şi, scăpînd revolverul din mînă, dispăru în adîncuri.

Barca cu motor trecu ca un glonţ pe sub cei d băieţi care atîrnau acum deasupra canalului de crengi groase ale sălciei şi, după ce mai zbură încă vreo cîţiva metri, se opri într-un vîrtej de apă înspumată.

Şocul pe care îl primise falsul şofer, izbindu-se de cei doi băieţi care săriseră de pe botul bărcii cu motor şi se agăţaseră de crengile sălciei fusese năpraznic.

După cîteva clipe de zăpăceală, slăbănogul sări de la volan şi, ridicînd o puşcă de vînătoare, de undeva din barcă, o duse la ochi.

— În apă, Babuşcă! strigă Scatiul, dîndu-şi drumul din salcie şi căzînd ca un bolovan în adîncurile canalului. Babuşcă îl urmă. Era şi timpul. O bubuitură puternică de

armă cutremură canalul şi un nor de fum alb îl învălui, pentru o clipă, pe slăbănogul care trăsese în băieţi.

Alicele şfichiuiră văzduhul şi se pierdură cu un vuiet răguşit prin frunzişurile pădurii inundate.

În clipa aceea, falsul şofer apăru la suprafaţa apei şi, agăţîndu-se de rădăcinile unei sălcii, strigă cu un glas speriat şi piţigăiat.

— Barca! Mă înec! Barca!

Slăbănogul azviîrli puşca şi se repezi la volan. Peste cîteva clipe falsul şofer, cu hainele şiroind de apă, se rostogolea în barcă.

— Unde sînt? Unde sînt? strigă el, scuipînd ceva din gură. S-au agăţat de salcia asta! Unde sînt?

Biju îl ajută să se ridice în capul oaselor.

— Am tras în ei cu amîndouă ţevile deodată. S-au prăbuşit ca două pietre aici. Cred că i-am curăţat, şefule!

Celălalt îşi şterse cu palma şuviţele de apă care îi şiroiau pe faţă şi îşi aruncă în fugă privirile pe malul liniştit şi tăcut.

— Nu se aude nimic, nici pe canal şi nici printre sălcii, murmură el… Nicio mişcare… Frumoasă ispravă am făcut, Bijule! Acum să vedem pe unde scoatem cămaşa cu domnul Fridrich.

Şi, totuşi, Scatiul şi Babuşcă erau aici la un pas de ei, urmărindu-i pe cei doi bandiţi în tăcere.

— Ce tot spui c-ai tras în ei şi i-ai împuşcat? spuse cu ciudă falsul şofer, ridicîndu-se în picioare. Nu văd nici urmă de sînge, adăugă el, cercetînd cu atenţie adîncurile limpezi ale apei. Dacă i-ai fi nimerit ar fi fost aici. Pur şi simplu, băieţii ne-au scăpat!

Biju holbă ochii la el.

— Nu se poate! strigă el. Nu se aude nimic, nicio mişcare. Doar n-o să-mi spui că s-au evaporat?!

Celălalt îşi roti privirea de jur împrejurul bărcii, scrutînd cîteva clipe străfundurile pădurii de sălcii acoperite cu

apă.

— Oricum, nu puteau sta pînă acum la fund, continuă el cu o uimire fără de margini în glas. Ori s-au înecat, ori băieţii ăştia sînt dracul în persoană. Una din două.

Scatiul şi Babuşcă se aflau la un pas de cei doi răufăcători, urmărindu-le discuţia cu răsuflarea tăiată.

— Şi acum ce facem? întrebă cu o uşoară disperare în glas slăbănogul, aşezîndu-se la volanul bărcii cu motor. Oricum, domnul Fridrich n-o să ne felicite pentru isprava asta.

Falsul şofer îşi şterse cu dosul palmei apa care şiroia pe faţă.

— Trebuie să-l prevenim cît mai repede, spuse. Băieţii nu au barcă, aşa că, dacă au scăpat, nu pot ajunge prea departe. Şeful o să găsească o soluţie. Dă-i bătaie, Bijule.

Slăbănogul porni motorul şi, în curînd, prinzîind viteză, barca dispăru după un cot al canalului, trăgînd după ea mahuna masivă, pe care cei doi răufăcători o remorcaseră cu o frînghie.

— Să mergem, Babuşcă! Au plecat, spuse Scatiu dînd la o parte rădăcinile păroase ale sălciei sub care se ascunseseră ca sub o umbrelă. Înotară în apa Iimpede a canalului.

— Norocul nostru că nu cunosc povestea cu „pînda ştiucii"… Altfel, slăbănogul ar fi vîrît mîna printre rădăcini şi ne-ar fi tras afară de urechi.

— Mai e vorbă! făcu Babuşcă, înotînd în urma Scatiului. Dar acu' e-acu', Scatiuie! Ce facem? Înotăm pînă la şantier? Sînt vreo zece kilometri pînă acolo.

Scatiul arătă cu braţul, în vreme ce lovea apa cu o singură mînă, spre salcia uscată aplecată peste canal.

— Ne urcăm sus în salcie şi aşteptăm. Trebuie să treacă pînă deseară vreo barcă pe-aici…

Se îndreptară înotînd spre salcie.

— Numai să nu apară domnul Fridrich, spuse Babuşcă,

agăţîndu-se de trunchiul sălciei. Începu să se caţăre de-a lungul lui cu mişcări repezi şi precise ca de veveriţă.

Scatiul se agăţă şi el de trunchiul sălciei.

— Cum auzim zgomotul unei bărci cu motor, sărim în apă şi ne ascundem sub rădăcini, strigă el. Cum e, Babuşcă? Ne ţine salcia sau e putredă?

Ajuns sus, Babuşcă se aşeză pe o cracă groasă, arcuind-o de cîteva ori sub greutatea trupului său; craca trosni, dar rezistă.

— Dă-i drumul, Scatiule, spuse el, făcîndu-i semn cu mîna să urce. Cam scîrţîie, dar ţine…

Peste cîteva minute, Scatiul stătea lîngă Babuşcă, pe aceeaşi cracă şi se balansau amîndoi, bine dispuşi, deasupra canalului.

Băieţii aşteptau.

Trecură cîteva ore, dar nimic nu părea să tulbure liniştea adîncă a canalului şi a pădurii întunecoase de sălcii, acoperite de ape.

Soarele se ridicase sus în văzduh, arzînd, vibrînd în înălţimi ca un ghem de plasmă orbitoare.

În rafalele de vînt, ce sufla din ce în ce mai puternic, canalul se preschimbase într-un rîu de aur lichid, care curgea fumegînd, tălăzuind, prin împletirea de umbre ce o azvîrleau pe ape, frunzişurile sălciilor pletoase.

Perdele diafane de lumină se legănau, ici şi colo, în adîncurile de întuneric ale pădurii, sfîşiate, din cînd în cînd, de zborul potîrnichilor ce căpătau în pulberea blîndă a luminii strălucirea unor uriaşi bondari de aur.

— O barcă, vine o barcă, strigă deodată Babuşcă, ţinînd mîna streaşină la ochi, şi arătînd cu cealaltă spre un mic punct negru, care apăruse pe neaşteptate, undeva departe, de-a lungul canalului.

Scatiul privi cu atenţie în direcţia arătată de Babuşcă.

— Da, o văd, murmură el, e o barcă pescărească. Și la vîsle trage un singur om…

Ochii verzi şi piezişi ca de pisică ai lui Babuşcă străluciră ciudat.

— Colacul de salvare îl văd, Scatiule... Dar nu cumva e legat ca o funie?

Scatiul întoarse brusc capul spre el.

— Să-l fi trimis domnul Fridrich?

Babuşcă îşi recăpătase aerul său somnoros.

— Nu observi bătaia lopeţilor? Unde-ai mai văzut pescar să rotească vîslele pe sus?

Scatiul duse la rîndul său mîna streaşină la ochi.

— Ai dreptate, Babuşcă, spuse el cu o uşoară nelinişte în glas. Cel care trage la vîsle nu este de pe-aici din baltă de la noi. Dar cine-o fi?

— După cum trage la lopeţi pare să fie un moş.

Scatiul se ridică în picioare şi se ghemui pe cracă asemenea unei pisici care stă la pîndă.

Barca se apropia încet, încet.

— Ai ghicit, Babuşcă, spuse încordat Scatiul, în barcă e un om bătrîn, cu o pălărie de pai pe cap;

Un fulger trecu prin ochii verzi ai lui Babuşcă:

— Pălăria se vede, dar puşca?

— Crezi că are o puşcă în barcă?

Babuşcă ridică însă din umeri:

— Şi de ce n-ar avea?

— Să ne ascundem în crăcile alea uscate. Ne culcăm pe burtă şi-l lăsăm să treacă, să vedem ce are în barcă.

Uşori ca nişte umbre, cei doi băieţi se suiră în vîrful sălciei, şi în curînd, dispărură într-un desiş de crengi uscate.

Acum barca era aproape. Într-adevăr, în barcă afla un om bătrîn, cu părul alb, purtînd pe cap o pălărie de pai, cu boruri largi. Era îmbrăcat într-o haină albastră, decolorată, de doc, purta pantaloni de acelaşi material şi cizme de cauciuc în picioare.

Barba lui albă, colilie, zbura uşor în vînt.

Se putea vedea că stăpînea cu greu lopeţile.

— Nu are nici o armă, îi şopti Scatiul lui Babuşcă, dînd la o parte un smoc de crenguţe şi privind în barcă. Acum luneca uşor pe sub salcie. O fi vreun turist rătăcit.

— Sau vreun paznic de pe şantier, îşi dădu cu părerea în şoaptă Babuşcă.

— Hei, nene, strigă Scatiul, sărind în picioare, pe craca pe care stătuse lungit şi aplecîndu-se spre cel din barcă... Nu ne iei şi pe noi?

Bătrînul încremeni în barcă cu lopeţile în mînă, privind speriat spre salcie.

— Ptiu! Bată-te să te bată, băiete! spuse el, într-un tîrziu, cu un glas domol. Ce cauţi acolo, sus în salcie? Dar ştii că m-ai speriat, nu glumă!

— Mergeţi spre şantier? se interesă Scatiul din vîrful sălciei.

— Spre şantier, băiatul taichii, spre şantier! continuă cu acelaşi glas blînd moşneagul. Dar parcă nu eşti singur în salcie. Mai e cineva eu tine?

— Prietenul meu, Babuşcă! răspunse Scatiul. Ne luaţi şi pe noi cu barca? Sîntem vîslaşi buni!

— Cum să nu vă iau, băieţii taichii, cum să nu vă iau? făcu bătrînul, manevrînd cu stîngăcie lopeţile şi apropiind barca de trunchiul sălciei. Coborîţi, dragii moşului, coborîţi.

Cei doi coborîră repede din salcie şi-apoi săriră, unul după celălalt, în barcă.

— Vă mulţumim! spuse bucuros Scatiul, apropiindu-se de bătrîn. Îmi daţi voie să trec eu la lopeţi?

Dar deodată, Scatiul încremeni. Simţi privirea ciudată a bătrînului aţintită asupra lui şi, zărindu-i ochii, scoase un ţipăt uşor. Cunoştea foarte bine această privire. Era a „Chiorului”.

— Ha-ha-ha! izbucni deodată „Chioru” într-un rîs vesel şi zgomotos, ridicînd puşca de vînătoare de pe fundul bărcii

şi îndreptînd-o spre cei doi băieţi… Credeaţi că aţi scăpat de noi cu trucurile voastre? Cu domnul Fridrich nu vă merge!

Scatiul oftă şi se scărpină după ceafă. Babuşcă trecu mîna prin părul lui încîlcit şi suspină.

— Hai, aşezaţi-vă în barcă şi staţi cuminţi! continuă „Chioru” pe acelaşi ton vesel, ţinînd cu o mînă puşca îndreptată asupra celor doi băieţi şi dezlipindu-şi cu cealaltă barba şi mustăţile false. Domnul Fridrich a avut o idee grozavă să vă scoată din ascunzătorile voastre. Naufragiaţii se agaţă şi de un pai. Şi v-a trimis paiul.

Scatiul şi Babuşcă se aşezară în tăcere în barcă, unul în spatele celuilalt.

După ce-şi scoase pălăria şi peruca şi le aşeză lîngă el în barcă, “Chioru” ridică ţeava puştii în sus şi continuă cu vocea lui puternică, frumos timbrată..

— Acum să-l anunţăm pe domnul Fridrich că am pus mîna pe voi… E la vreo doi kilometri de canal, într-o barcă cu motor, cu cei doi agenţi pe care i-aţi dus de nas… Aşteaptă semnalul meu. În cîteva minute va fi aici…

Şi „Chioru” apăsă pe trăgaciul armei. Un nor alb, înecăcios îi învălui pentru cîteva clipe pe cei doi băieţi. Bubuitura puştii cutremură văzduhul şi apoi se îndepărtă şi dispăru, hăulind răguşit, în adîncurile pădurilor de sălcii.

„Chioru” coborî puşca şi o rezemă la picioarele lui, de marginea bărcii, privind spre cei doi băieţi cu aer întunecat şi ameninţător.

— Pe mine să nu mă luaţi drept fraier şi să săriţi în apă. Cunosc trucul cu rădăcinile sălciilor şi mai am un cartuş pe ţeava puştii. Îndeosebi tu, ăla micu, ochi verzi ca de pisică… Să stai cu botul pe labe. Înţeles?

Capul lui Babuşcă apăru, încetişor, deasupra umărului Scatiului.

— Cu mine vorbeşti, nene?

— Cu tine, cu tine! bombăni „Chioru”. De mic eşti dat

naibii. Mă întreb cum o să arăţi cînd vei fi mare?

Un fulger trecu pe sub pleoapele adormite ale lui Babuşcă.

— Ţi se pare, nene. Te bate soarele în cap. Să nu capeţi insolaţie!

„Chioru" trînti pălăria de pai în cap şi strigă, întinzînd mîna spre puşcă:

— Taci, mă! N-auzi?

Capul lui Babuşcă dispăru după umărul Scatiului. “Chioru" se ridică în picioare şi, ducînd palma streaşină la ochi, scrută întinderea nesfîrşită a canalului. Un bîzîit uşor de motor se auzea undeva, departe, printre sălcii.

— Vine! spuse el, pe un ton mulţumit, punîndu-şi mîinile în şolduri şi continuînd să scruteze întinderea canalului.

Aşezat pe fundul bărcii, Scatiul îl fixa cu atenţie.

— Scufund barca, Scatiule? îl întrebă în şoaptă Babuşcă, aplecîndu-se spre urechea Scatiului. Sub smoală am dat de un dop de cîrpă…

Scatiul continua să-l fixeze încordat pe „Chioru":

— Scufund-o!

„Chioru" coborî brusc privirea spre ei:

— Gura! Ce tot şuşotiţi acolo?

Scatiul ridică, nepăsător, din umeri:

— Vorbim şi noi, nene…

Un rînjet flutură pe buzele „Chiorului".

— Acum soseşte domnul Fridrich şi pînă la Ostrovul lupilor o să tot turuiţi despre „Profesor" şi despre pistolul lui…

Zgomotul motorului bărcii care se apropia de canal se auzea din ce în ce mai desluşit şi mai aproape.

„Chioru" duse din nou palma streaşină la ochi scrută canalul.

În vremea aceasta, degetele lui Babuşcă lucrau cu febrilitate. Unghiile lui se înfipseră într-o coajă de smoală ce acoperea o crăpătură şi o jupuiră de pe fundul bărcii ca

pe o fîşie de piele. Dedesubt, se afla un dop de cîrpă înfundat într-o spărtură. Degetele lui Babuşcă desfăcură ghemul de cîrpă, răsfirîndu-l ca nişte foi de ceapă. Babuşcă înşfacă bucăţile de cîrpă în pumn, şi se aplecă uşor spre urechea Scatiului:

— „Titanicu" e gata, Scatiule, îi şopti el, acoperit de vuietul bărcii cu motor care se apropia. Îl scufundăm ca la televizor?

— Dă-i drumul! îi răspunse scurt Scatiul.

Babuşcă se opinti la spatele lui şi trase dopul afară.

Un jet de apă ca o mică fîntînă arteziană ţîşni din fundul bărcii, pînă aproape de umărul Scatiului.

Cei doi băieţi rămaseră nemişcaţi. Barca lua apă umplîndu-se cu repeziciune.

Aşezat în picioare, „Chioru" scruta depărtările canalului ţinînd mîna streaşină la ochi. Barca începu să se scufunde.

— În sfîrşit, vin! strigă el bucuros, întinzînd braţul spre un mic punct negru ce se apropia de ei cu repeziciune. Şi, deodată, strigă speriat simţind că barca se clatină. Ce-i asta? Ce-i asta?

În clipa următoare Scatiul şi Babuşcă se aplecară într-o parte, îndeştîndu-se cu mîinile de margin bărcii.

Apa, care umpluse pe jumătate barca, se năpusti şi ea, într-un val mînios şi înspumat spre bandit. „Chioru" se aplecă să înhaţe puşca, dar luntrea se aplecă puternic, talazul îl izbi, împroşcîndu-l cu stropi scînteietori din cap pînă în picioare şi, scoţînd un strigăt de spaimă, „Chioru" zbură afară din barcă.

Scatiul sări în picioare şi, repezindu-se, înşfăcă lopeţile în timp ce îi strigă lui Babuşcă:

— Înfundă spărtura, Babuşcă şi dă-i drumul la pompe!

— Am înţeles, Scatiule! strigă la rîndul său Babuşcă şi căutînd cu mîinile prin apă spărtura de pe fundul bărcii, înfundînd-o din nou cu ghemotocul de cîrpe. Tu, dă-i bătaie! Acum intră şi pompele în funcţiune.

Scatiul înfundă vîslele în apă, lopeţile se arcuiră şi, greoi, clătinîndu-se cînd într-o parte cînd în cealaltă, barca începu să înainteze de-a lungul canalului. Era şi timpul.

„Chioru” apăruse deasupra apei, scuipînd apă din gură şi ţipînd îngrozitor. Înjura de mama focului privind în urma bărcii care se îndepărta.

În barca pe jumătate înecată, în picioare, dansînd în tangaj ca un acrobat pe sîrmă, Babuşcă îşi scoase maioul cu care era îmbrăcat şi, scoţînd o sforicică din buzunar, îl legă cu repeziciune, la gură. Apoi îl scufundă în apă şi îl scoase înapoi plin cu apă ca un bur- duf.

— Pompăm aşa, Scatiule, strigă vesel Babuşcă umplînd mereu şi răsturnînd apa din burduf peste marginea bărcii. Scatiul trăgea din răsputeri la vîsle.

Pe măsură ce apa „pompată” de Babuşcă scădea, luntrea prindea din nou viteză. După puţină vreme, dispăru după un cot al canalului.

În clipa aceea barca cu motor, în care se aflau domnul Fridrich şi cei doi agenţi, porecliţi „şoferul” şi „Biju“, îşi făcu apariţia şi frînă într-un vîrtej de spumă în apropierea „Chiorului".

— Asta-i bună! strigă domnul Fridrich, părăsind volanul bărcii cu motor şi întinzînd mîna spre „Chioru” care se apropia înotînd spre el. Doar n-o să-mi spui cei doi băieţi ţi-au scăpat!

„Chioru” înhăţă mîna domnului Fridrich şi, ajutat se căţăra în barcă, în vreme ce apa se scurgea de Pe el ca dintr-o rufă stoarsă.

— Au scufundat barca! Au scufundat barca, gemu el, ştergîndu-şi cu palma apa care i se scurgea din păr şiroindu-i pe faţă.

— Au scufundat barca? întrebă mirat domnul Fridrich, privind cu luare-aminte jur împrejur. Şi-atunci unde e? Nu văd pe apă decît pălăria ta de pai! adăugă, aplecîndu-se peste mărginea bărcii cu motor şi ridicînd pălăria de pai

care plutea pe apă. Şi ei unde sînt?

— Au şters-o cu barca, pe acolo! strigă „Chioru” întinzînd braţul şi arătînd spre cotul canalului după care dispăruseră băieţii. Chiar adineauri…

Un zîmbet flutură pe buzele domnului Fridrich.

— Adineauri, spui? Dar asta schimbă totul – adăugă, instalîndu-se din nou la volanul bărcii cu motor – într-un minut îi ajungem din urmă…

„Chioru” îşi scoase poalele cămăşii din pantaloni şi le stoarse de zor, uşor aplecat peste marginea micii ambarcaţiuni.

— Daţi-mi voie să vă contrazic, spuse el, cu o uşoară notă de umilinţă în glas. Anul trecut „vînătorul” i-a fugărit într-o barcă cu motor pe Canalul Lişiţei şi fost cu neputinţă să îi prindă.

Domnul Fridrich rămase o clipă încremenit, cu mîna pe contact, apoi ridică brusc privirea spre „Chioru”:

— Erau pitiţi într-o barcă simplă şi „vînătorul“ n-a putut să-i prindă într-o barcă cu motor? întrebă el o adîncă neîncredere în glas. Imposibil, domnule! Îmi spui pur şi simplu o poveste nostimă.

„Chioru”ridică din umeri:

— Încercaţi şi o să vedeţi, domnule Fridrich.

Domnul Fridrich răsuci liniştit cheia de contact şi porni motorul după care întoarse capul spre falsul şofer.

— S-ar putea ca unul din cei doi băieţi să încerce să scape în clipa în care îi ajungem din urmă. Asta ar putea să strice totul. La drept vorbind nu am nevoie decît de unul dintre cei doi băieţi. Ai un renume de bun pistolar, Gregor, nu-i aşa?

Falsul şofer scoase revolverul din tocul pe care îl purta atîrnat de o curea sub haină şi îl armă cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Păcat, domnule Fridrich! Speram să nu aveţi nevoie de nici unul din ei. Aveam prilejul să vă fac o

demonstraţie…

Domnul Fridrich apăsă pe pedala acceleratorului şi barca cu motor se năpusti ca o săgeată pe urmele celor noi băieţi.

Cînd barca depăşi cotul canalului, într-o viteză fantastică, lăsînd în urma ei o perdea de stropi înspumaţi, „Chioru”, aplecat peste bordul bărcii, strigă:

— Opriţi! Opriţi, domnule Fridrich.

Barca cu motor se opri.

— Ce s-a întîmplat? întrebă liniştit domnul Fridrich, întorcînd capul spre „Chioru”.

— Uitaţi-vă! răspunse pe un ton agitat „Chioru”, arătînd spre un covor de frunze de nufăr răscolit de lopeţi… Cei doi băieţi au intrat în pădurea de sălcii pe-aici… Iată urma bărcii… Priviţi…

Domnul Fridrich părăsi volanul şi, ridicîndu-se în picioare, se apropie de „Chioru”.

După ce cercetă cîteva clipe cu privirea urma lăsată de barca celor doi băieţi pe covorul de frunze de nufăr, urmă care se pierdea în adîncurile întunecoase ale pădurii de sălcii, adăugă cu un zîmbet ciudat buze:

— Este de prisos să căutăm băieţii în hăţişurile pădurii… S-or fi ascuns cu barca în frunzişul vreunei sălcii… Ne-ar trebui o lună de zile, ca să cercetăm fiecare salcie în parte…

— Şi-atunci? Şi-atunci, domnule Fridrich? se interesă „Chioru”…

Domnul Fridrich întoarse capul spre el, cu acelaşi zîmbet ciudat pe buze.

— Băieţii pot străbate cu barca pădurea de sălcii inundată?

„Chioru”păru să se gîndească o clipă, ştergîndu cu palma ultimii stropi care îi străluceau pe frunte.

— Cu neputinţă, domnule Fridrich… în adîncul pădurii încep renii… Desişuri de sălcii subţiri, dese ca peria..

Niciun om nu se poate strecura, dar, pasămite o barcă!

— Perfect… Perfect, făcu mulţumit domnul Fridrich, părăsindu-l pe „Chioru” şi instalîndu-se din nou la volanul bărcii cu motor… După cum văd, ai avut dreptate… Băieţii aceştia sînt doi vulpoi bătrîni care nu pot fi prinşi cu una, cu două… Şi adăugă, privind pieziş de jos în sus spre falsul şofer… Îşi bat joc chiar şi de agenţii mei cu experienţă… Nu găseşti?

Falsul şofer îşi muşcă buzele în vreme ce îşi punea revolverul în tocul de piele ce se zărea sub cămaşa decolorată.

— Ne-au luat prin surprindere, domnule Fridrich.

— Te înşeli, continuă domnul Fridrich, privind motorul… Toată chestiunea este că cei doi băieţi îşi gîndesc fiecare mişcare, iar în capul vostru e un vid absolut. Aţi putea învăţa cîte ceva de la ei…?

Buzele falsului şofer tremurau de mînie:

— Dar, domnule Fridrich…

Celălalt îl fulgeră deodată cu privirea:

— Gura, idiotule! strigă el, în vreme ce punea barca cu motor în mişcare. Cască-ţi ochii şi desfundă-ţi bine urechile ca să înveţi cum trebuie să procedezi în viitor. Puţină materie cenuşie, domnilor, ce dracu!

Manevrînd volanul, domnul Fridrich îndreptă barca cu motor spre un stufăriş de sălcii.

— Ca să-i prindem, trebuie să plecăm de-aici, strigă el, acoperind vuietul motorului. Ai înţeles?

„Chioru”şi falsul şofer se priviră nedumeriţi. Slăbănogul ridică mirat din umeri.

Ajuns lîngă lăstărişul de sălcii, domnul Fridrich ascunse barca în spatele lui şi apoi apăsă pe accelerator, apăsînd pedala şi ambalînd motorul pînă la maximum.

Cei trei bandiţi urmăreau manevra fără să priceapă nimic. Apoi încet, încet, la anumite intervale de timp, domnul Fridrich slăbea apăsarea de pe pedala

acceleratorului. Duduitul motorului răsuna din ce în ce mai slab.

În sfîrşit, „Chioru”înţelese despre ce era vorba. Se lovi cu palma peste frunte şi strigă, cu un glas înăbuşit:

— Colosal, domnule Fridrich! Colosal!

Domnul Fridrich ridică încet, încet, piciorul de pe pedală. Ascunşi undeva în inima pădurii, sub frunzişul unei sălcii care îi acoperea de sus şi pînă jos, ca o cortină grea de catifea verde, Scatiul şi Babuşcă ascultau încordaţi zgomotul bărcii cu motor care se stingea încet, încet, pierind parcă undeva în depărtări… În curînd nu se mai auzi decît ca un vaier stins.

— Au plecat! strigă bucuros Scatiul, sărind în picioare, în mijlocul bărcii şi dînd la o parte frunzişul sălciei care-i acoperea… Tu îi mai auzi, Babuşcă?

Babuşcă scoase afară capul prin frunziş, ca un actor prin despărţitura cortinei şi, după ce-l răsuci în stînga şi în dreapta, ca să audă mai bine, spuse pe un ton vesel:

— Au plecat, Scatiule! Se mai aud pe canal ca un bîzîit de bondar…

Scatiul se propti în trunchiul scorburos al sălciei şi împinse mahuna afară de sub frunziş.

— În două ore ajungem la şantier, spuse Scatiu instalîndu-se la lopeţi. Şi de-acolo îi telefonăm tovarăşului Vlad, la Tulcea. Ce zici, Babuşcă?

— Bună idee, conveni Babuşcă, apucînd lopeţile instalîndu-se la cîrma bărcii. Dar mai înainte trebuie ieşim de aici. Dă-i bătaie, Scatiule!

Scatiul înfundă lopeţile în apă şi barca porni.

Pilotată de Babuşcă, înainta acum, şerpuind uşor printre trunchiurile scorburoase ale sălciilor, străpungînd cu un foşnet mătăsos frunzişurile sălciilor ce cădeau în cascadă peste ape. Canalul se apropia.

— Iată-i, spuse în şoaptă domnul Fridrich, aplecînd uşor un lăstăriş de salcie şi arătînd cu braţul spre cei doi băieţi

care ajunseseră cu barca într-un luminiş şi vîsleau de zor spre ei. Vin, au căzut în cursă…

Falsul şofer care se afla în spatele lui smulse revolverul din toc şi îi scoase piedica. Apoi se culcă uşor în barcă şi, sprijinind braţul de marginea ei, ochi cu atenţie spre cei doi băieţi.

„Chiorul” şi „Slăbănogul” se ghemuiră şi ei barcă.

— Nicio mişcare, continuă în şoaptă domnul Fridrich, dînd drumul crenguţei de salcie. Lăsaţi-i să apropie. E un vînat sperios. Nu acţionaţi decît la ordinul meu. Aţi înţeles, domnilor?

Şi cei patru oameni se aşezară la pîndă.

Băieţii se apropiau de canal. Deodată pleoapele somnoroase ale lui Babuşcă se ridicară brusc şi ochii lui verzi străluciră puternic.

Scatiul încremeni cu lopeţile în mînă, un stol de raţe sălbatice răsări ca o mică escadrilă de turboreactoare deasupra canalului şi, speriat parcă de ceva, schimbă brusc direcţia, pierzîndu-se cu fluierat prelung în înălţimi.

Un al doilea stol de raţe sălbatice care îl urmă păru să se poticnească în văzduh şi, fîlfîind puternic din aripi, făcu calea întoarsă, dispărînd într-un picaj ameţitor în adîncurile pădurii.

— Ce s-a întîmplat, Babuşcă? întrebă încordat Scatiul, afundînd lopeţile în apă şi oprind barca. Ochii verzi, piezişi ai lui Babuşcă scînteiau puternic în soare.

— E cineva pe canal, Scatiule… spuse el încordat, cu urechile ciulite… Trage barca după o salcie…

Scatiul manevră lopeţile şi, în curînd, barca dispăru după frunzişul unei sălcii.

— Crezi că domnul Fridrich ăla este acolo? întrebă Scatiul, cînd barca se opri în spatele sălciei şi dădu drumul la lopeţi.

— Mai e vorbă? bombăni nemulţumit Babuşcă… N-ai văzut că raţele sălbatice s-au speriat de ceva?

Scatiul păru să se gîndească cîteva clipe.

— Cred că s-au speriat de noi, Babuşcă... Apoi adăugă, ridicîndu-se în picioare şi trăgîndu-şi cămaşa peste cap: aşteaptă-mă aici. Mă duc să văd despre ce este vorba...

După ce azvîrli cămaşa în barcă, Scatiul se lăsă să alunece în apă, ocolind salcia se îndreptă înotînd spre canal.

Domnul Fridrich dădu la o parte lăstărişul de salcie şi după ce privi cîteva clipe spre băiatul care se apropia înotînd de ei, se aşeză uşor, ca o umbră la volanul bărcii cu motor.

— Fiţi gata, le şopti el celor trei bărbaţi ghemuiţi în barcă la spatele său. Băiatul nu trebuie să ne scape.

Acum Scatiul era aproape. Trăgînd aer în piept dispăru în adîncuri, şi peste cîteva clipe capul lui răsări în mijlocul canalului.

Deodată Scatiul văzu, cum o umbră neagră, uriaşă, se năpusteşte asupra lui cu un duduit asurzitor, împoşcîndu-l într-o ploaie de stropi înspumaţi şi simţi că nişte mîini îl înhaţă de păr, trăgîndu-l afară din apă.

— M-au prins! Fugi, Babuşcă, fugi! strigă el, zbătîndu-se în mîinile „Chiorului” şi ale „Slăbănogului” care îl trăgeau în barcă... M-au prins! Fugi, Babuşcă! Fugi!

— Făceţi-l să tacă! strigă enervat domnul Fridrich manevrînd cu repeziciune volanul şi îndreptînd barca cu motor spre salcia după care rămăsese ascuns Babuşcă.

„Chioru” îi astupă gura Scatiului cu palma, în vreme ce „Slăbănogul”, poreclit Biju, ducea mîinile băiatului la spate, legîndu-le cu o sfoară.

Sărind ca o vulpe înfuriată în vîrful cozii, barca cu motor condusă de domnul Fridrich zbură printre trunchiurile uscate, scorburoase, înecate în ape, şi cu viraj scurt se năpusti după salcia înaltă şi pletoasă unde Scatiul îl lăsase pe Babuşcă.

— Prindeţi-l! aproape că urlă domnul Fridrich frînînd

barca într-o formidabilă explozie de stropi spumaţi... În clipa următoare cuvintele îi îngheţară pe buze.

Sub frunzişul greu şi pletos al sălciei, care se legăna uşor în vînt deasupra apei, domnul Fridrich şi ceilalţi oameni ai lui zăriră barca cu lopeţile larg desfăcute în strapazane. Babuşcă însă nu se vedea nicăieri.

— La naiba! strigă domnul Fridrich, întorcînd capul spre „Chioru”. Totul nu a durat decît un minut. Văd că sus, în salcie, nu este nimeni. Unde putea dispară puştiul?

— S-o fi ascuns în scorbură, îşi dădu cu părerea falsul şofer, întinzînd braţul şi arătînd o gaură mare ce se căsca în trunchiul noduros şi uscat al sălciei. Priviţi, un băieţel se poate strecura uşor pe-acolo.

Domnul Fridrich manevră barca cu motor şi aceasta, străpungînd frunzişul pletos al sălciei, se apropie de scorbură.

Falsul şofer se înălţă pe vîrfurile picioarelor şi vîrî mîna pînă la cot în scorbură.

— Nu este aici. Scorbura este goală, murmură el cu ciudă, după ce cotrobăi cîteva clipe cu mîna prin trunchiul uscat al sălciei.

Domnul Fridrich privi spre Scatiu şi îl întrebă pe un ton rece şi tăios.

— Prietenul tău se află ascuns undeva pe-aici. Pesemne un alt truc de-al vostru. Unde e?

Cu mîinile legate la spate, cu părul ud şi căzut pe frunte, Scatiul îi înfruntă privirea cu dîrzenie:

— Vă pierdeţi vremea, domnule Fridrich, răspunse el printre dinţi. Babuşcă nu poate fi găsit...

Slăbănogul ridică brusc mîna ca să-l plesnească peste faţă. Domnul Fridrich îl opri cu un gest autoritar.

— Nu poate fi găsit? zîmbi ironic domnul Fridrich, aruncîndu-şi privirea pe ceasul-brăţară pe care îl purta la mînă. Cum spuneam, totul a durat 40-50 de secunde. Şi adăugă, rotindu-şi privirea jur-împrejur: Deci Babuşcă al

dumitale se află aici pe o rază de cel mult 30 de metri. Doar nu o fi „Omul invizibil” a lui Wells…

— Să vă spun eu unde se află băiatul, domnule Fridrich, chicoti triumfător „Chioru”, arătînd spre rădăcinile păroase ce păreau că ţîşnesc din trunchiul uscat al sălciei, căzînd în cascadă în adîncurile apei… Babuşcă este ascuns sub aceste rădăcini…

Domnul Fridrich îl fixă pe Scatiu cu un licăr de admiraţie în ochi.

— Ingenios, băieţi! Dar, oricum nu merită să pierdem timpul. Spune-i prietenului tău să iasă de-acolo.

Un zîmbet dispreţuitor flutură pe buzele Scatiului:

— V-am spus că Babuşcă nu poate fi găsit.

Domnul Fridrich se răsuci enervat spre „Chioru”:

— Să terminăm odată! Intră în apă şi scoate-l de urechi!

— Îndată, domnule Fridrich! spuse „Chioru”, pe un ton aproape milităros, scoţîndu-şi cămaşa. Vi-l aduc îndată!

Şi plonjă în adîncurile apei.

Scatiul îl văzu cum dispare ca o umbră prelungă sub rădăcinile păroase ale sălciei. Timpul trecea. Apoi deodată, capul „Chiorului” se ivi la suprafaţa apei. Pe faţa lui se putea citi o mirare fără de margini.

— Băiatul nu se află acolo, spuse „Chioru”, răsuflînd din greu, în vreme ce se apropia înotînd spre barcă.

— Caută-l, caută-l sub celelalte sălcii! strigă furios domnul Fridrich, arătînd cu braţul spre sălciile apropiate. Băiatul trebuie să fie undeva pe-aici. Şi adăugă pe acelaşi ton, întorcîndu-se spre cei doi complici ai săi. Şi voi ce staţi? V-aţi instalat în fotolii ca la teatru?

Biju se repezi şi, apucînd o lopăţică de pe fundul bărcii, începu să vîslească cu ea, îndepărtînd barca în urma „Chiorului”.

Timp de o oră, cei patru bărbaţi cercetară cu atenţie fiecare salcie ce se afla în jur. Dar Babuşcă dispăruse fără urmă. Domnul Fridrich îşi dădu seama că cercetările nu

mai au niciun rost.

— Cred că băieţelul a şters-o, spuse „Chioru” în timp ce se urca, şiroind de apă în barca cu motor. Puştii ăştia înoată pe sub apă mai bine decît nişte bîtlani sau decît nişte raţe sălbatice…

— Trebuie să recunosc că aşa este, interveni pe un ton sarcastic domnul Fridrich, aruncînd o privire întunecată Scatiului. Dar, de fapt, o dată ce l-am prins pe Scatiu, nu prea am mare nevoie de acest Babuşcă.

— Şi dacă Babuşcă ajunge la şantier? întrebă „Slăbănogul".

„Chioru” avu un rîs scurt.

— Cu neputinţă. Băiatul s-a înfundat în pădure. Va ajunge la desişurile de jepi care nu pot fi trecute înot. Şi, să zicem că le-ar trece, dincolo îl aşteaptă o mlaştină de cîţiva kilometri. Peste cîteva ore se va lăsa întunericul şi vor apare ţînţarii. Îl vor devora pur şi simplu. V-am povestit, domnule Fridrich, cum a murit „Profesorul” ucis de ţînţari pe Ostrovul lupilor. Ha-ha-ha!

Domnul Fridrich îl fulgeră cu privirea.

— Nu prea văd ce-ai găsit de haz în aceasta, spuse el şi adăugă, întorcîndu-se spre falsul şofer şi spre Biju şi arătîndu-le barca părăsită de Babuşcă. Luaţi barca şi patrulaţi pe canal… Este singurul drum pe care Babuşcă poate ajunge la şantier. Noi ne întoarcem la staţia de pompare.

Spunînd aceste cuvinte, domnul Fridrich nici nu visa măcar că Babuşcă se afla la un pas de el, şi-i urmărea mişcarea cu răsuflarea tăiata.

Falsul şofer şi „Slăbănogul” părăsiră barca cu motor, trecură în barca cealaltă şi se instalară la vîsle.

În curînd cele două ambarcaţiuni se puseră în mişcare şi părăsiră pădurea inundată îndepărtîndu-se spre canal.

— Rămîi cu bine, Babuşcă! strigă deodată Scatiul cu un glas ascuţit şi puternic, în vreme ce barca cu motor

părăsea pădurea.

— Rămîi cu bine, Babuşcă! Rămîi cu bine, Babuşcă! repetară ecourile pădurii, stingîndu-se uşor in adîncurile ei, învăluite de întuneric.

Pădurea de sălcii acoperită de ape tăcea.

În curînd, zgomotul făcut de barca cu motor, cu vocile celor care se îndepărtau într-un vaier uşor, părură să plutească încă multă vreme în liniştea bălţii. Deodată, ramurile lungi şi dese ale sălciei pletoase începură să se agite şi capul lui Babuşcă se ivi afară din frunziş. Spre norocul băiatului, domnul Fridrich avea o părere foarte proastă despre rezistenţa şi elasticitatea mlădiţelor de salcie. O asemenea mlădiţă acoperită de frunziş şi lungă de 2-3 metri nu însemna mare lucru. Dar de cîteva asemenea mlădiţe, strînse la un loc, poate atîrna, fără grijă, un sac plin de cartofi. Î

În clipa în care Babuşcă auzise strigătele disperate ale Scatiului, îşi făcuse vînt din barcă agăţîndu-se de ramurile atîrnate de un smoc de mlădiţe, în mijlocul frunzişului gros şi compact, pendulînd, urcînd şi coborînd într-o arcuire uşoară şi vaporoasă a crengilor ce se zbăteau deasupra apei, legănîndu-se în vînt.

Scoţînd capul din frunziş, Babuşcă ascultă cu urechile ciulite liniştea adîncă a pădurii tulburată, ici colo, de foşnetele prelungi şi mlădioase ale sălciilor din jur.

Apoi începu să coboare din frunzişul sălciei, asemenea unui merişor care se lasă lasă să alunece pe o frînghie din vîrful catargului pe puntea vasului.

Peste cîteva clipe, Babuşcă îşi dădu drumul din salcie în apă şi, înotînd voiniceşte, se afundă în adîncurile întunecate ale pădurii inundate.

Situaţia lui Babuşcă nu era deloc uşoară. Avea de străbătut, înot, o distanţă uriaşă, pînă la şantier, prin inima unei păduri pustii şi sălbatice, presărată la fiecare pas cu sălcii uscate, cu hăţişuri şi tufărişuri de nepătruns. Dar

Babuşcă nu spre şantier se îndrepta, ci spre staţia de pompare.

Ba ici, ba colo, pe suprafaţa întunecoasă şi lucioasă ca de cristal a apei dispăreau la răstimpuri mici puncte negre, abia vizibile şi tremurătoare ca zbaterea unor musculiţe.

Pentru un înotător care nu cunoştea balta, aceste micuţe şi efemere apariţii nu spun mare lucru. Dar băieţii din Pradina ştiu că punctele acelea negre, abia perceptibile pe luciul apei, ascund o primejdie teribilă.

Sînt viperele de salcie care apar din cînd in cînd afară din apă ca să respire. Vai de înotătorul care nu a zărit vipera la timp şi înotînd îşi azvîrle braţul spre ca! O cureluşă, jumătate neagră, jumătate portocalie, înnodată şi subţire se înalţă deodată în faţa lui din apă. Un cap teşit, cu ochi piezişi, şuieră mînios. Sărind pe apă în vîrful cozii, vipera de salcie se repede fulgerător şi îşi înfige colţii puternici în obraji. Muşcătură ei este mortală.

Singura scăpare este să te scufunzi sub apă. Niciun şarpe, fie el cît de veninos, nu muşcă din apă.

Îndepărtîndu-se de salcia în care stătuse ascuns, Babuşcă înota de zor. Gîndul că Scatiul era prizonier la bandiţi părea să îi dea aripi. Cu toate acestea, după cîteva azvîrlituri de braţ, Babuşcă se opri din înot, se scufundă uşor, şi deodată ţîşni din apă, pînă la brîu, şi răsucindu-se în văzduh repede, ca un titirez, îşi aruncă privirile jur-împrejur. Apoi, recăzînd în apă, într-o ploaie de stropi, Babuşcă înotă mai departe.

Tăia cu un foşnet puternic frunzişurile sălciilor pletoase, sărea peste tufişurile înecate, se scufunda în adîncuri, trecînd pe sub trunchiurile cenuşii şi putrede ale sălciilor uscate, răsturnate în apă.

Culoarele de trecere deveneau din ce în ce mai întortocheate şi mai înguste. Babuşcă înota de zor. Deodată, în faţa lui, răsări un trunchi uscat de salcie strălucind calcinat într-o pîlnie de raze albe, strălucitoare,

cu de cretă.

Trunchiul uscat de salcie îi aţinea calea, Babuşcă porni înotînd spre arborele uscat. Se opri la cîţiva paşi de el, călcînd apa şi cercetîndu-l cu luare-aminte. Si în vîrful trunchiului, printre crengile uscate şi încîlcite nu se zărea nimic.

Deodată, Babuşcă se scutură uşor. Numai părul ciufulit şi ochii lui verzi şi piezişi mai răsăreau deasupra apei. Sus, într-o mică scorbură neagră, Babuşcă zări o străfulgerare scurtă, fosforescentă. Era vipera de salcie.

Babuşcă îşi aruncă pentru o clipă privirea în urma sa. Ca să ocolească trunchiul de salcie, trebuia să întoarcă. Nu putea trece de el nici pe sub apă. O îngrămăditură de crengi uscate, încolăcite ca un gard viu îi aţineau calea.

Babuşcă înţelese că trebuie să primească lupta.

Se scufundă din nou în apă, pînă în dreptul ochilor plutind nemişcat asemenea unui crocodil.

Cu privirea aţintită spre mica scorbură neagră, trase aer pe nări şi, suflînd în apă, începu să bolborosească la început uşor, apoi din ce în ce mai puternic şi repede.

Două puncte mici, verzi, fosforescente se apropiară în întunericul scorburii.

Babuşcă bolborosea din ce în ce mai repede şi puternic. Şi, deodată, dispăru fulgerător sub apă. Ceva ca un cerc negru se desfăcu şi sări afară din scorbură, fîlfîi în văzduh şi căzu cu un plescăit scurt în apă, chiar în locul unde cu o frîntură de clipă mai înainte se afla capul băiatului.

Enervată de bolboroseala lui Babuşcă, vipera ieşi din scorbură la atac. Deocamdată prada îi scăpase. Se ridică miînioasă în vîrful cozii, deasupra apei, fluierînd prelung şi ascuţit.

Babuşcă răsări din adîncurile apei la cîţiva paşi ea. Apoi uşor, abia mişcîndu-şi braţele, începu să dea roată, fixînd-o încordat cu privirea lui verde şi piezişă. Ridicată în coadă deasupra apei, dreaptă ca o lumînare, cu capul teşit,

vipera se răsucea după el, ca floarea-soarelui după soare, fluierînd, sîsiîind, aruncîndu-şi, din cînd în cînd, capul fulgerător spre el.

Babuşcă înota în cerc, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ea.

Şi, deodată, sărind cu iuţeala unei pietre azvîrlita peste apă, vipera de salcie se năpusti asupra lui Babuşcă.

Dar colţii ei nu-l întîlniră. Babuşcă dispăruse. Vipera de salcie se pregăti să se înalţe din nou în văzduh dar, în clipa următoare, smucită de o mînă nevăzută, dispăru în adîncurile apei.

Se făcu linişte.

Trecură aproape două minute. Apoi capul lui Babuşcă răsări deasupra apei şi băiatul o porni, înotînd repede, spre trunchiul sălciei uscate. Ajuns acolo, sări din apă şi, prinzîndu-se de un ciot, îşi făcu vînt şi sări grăbit peste îngrămăditura de crengi care îi aţineau calea.

În urma lui, trupul neînsufleţit al viperei de salcie, se ridica încet, încet la suprafaţă din adîncurile limpezi ale apei.

Capitolul 3

Barca cu motor a domnului Fridrich se apropia, duduind uşor cu farurile aprinse, de scara de beton a staţiei de pompare.

Scatiul stătea în picioare, cu mîinile legate la spate, privind încordat spre masiva clădire de cărămidă roşie, ce răsărea încet, încet în faţa lui în noapte, vibrînd parcă în vuietul înăbuşit al maşinilor care pompau apa.

— Deşi toată lumea încearcă să mă tragă pe sfoară spuse cu o veselie ciudată domnul Fridrich, în vreme ce manevra volanul, eu ştiu să mă ţin de cuvînt. După vezi, pompele funcţionează, băiete!

„Chioru” trecu pe lîngă el şi se instală pe botul de tablă al bărcii.

— Frumoasa doamnă a încercat să-mi închidă uşa în nas, continuă, pe acelaşi ton, domnul Fridrich, manevrînd volanul. A trebuit să o ameninţ că-i voi arunca conducta principală în aer ca să deschidă uşa. Drăguţă gazdă, nu găseşti?

Scatiul privea drept înaintea sa, fără să coboare privirea spre cel care vorbea.

— Face şi tovarăşa ingineră ce poate. Cînd o apară nenea Vlad, lucrurile or să se cam schimbe, să vedeţi.

Domnul Fridrich opri motorul şi chicoti uşurel:

— Nenea Vlad? Dar cine-o mai fi şi acest domn? A opta minune a lumii?

Scatiul nu îi răspunse. Îşi muşcă buzele în tăcere.

— Ah, înţeleg, continuă cu aceeaşi veselie domnul Fridrich. Socoteşti că prietenul tău Babuşcă a străbătut pădurea de sălcii inundată şi mlaştina… Şi-acum zboară cu o echipă de poliţişti spre noi. Îţi faci iluzii, băiete. Simple iluzii.

Uşa de intrare a staţiei de pompare se deschise şi „Ciupitu” apăru cu pistoilul-mitralieră în mînă şi coborî repede scările care duceau spre apă, apărîndu-şi ochii cu braţul celălalt de lumina orbitoare a farurilor.

„Chioru” trecu pe lîngă domnul Fridrich şi, sărind pe botul bărcii cu motor, îi azvîrli frînghia:

— Prinde-o „Ciupitule”! Ce se-aude pe-aici? Totul e în regulă?

„Ciupitu” lăsă pistolul-mitralieră jos şi începu lege frînghia petrecînd-o printr-un inel de fier.

— Cucoana asta e cam nervoasă. Pînă la urmă a trebuit

s-o leg, deşi nu cred că vom găsi ceva să îi legăm şi gura. Văd că pe unul l-aţi prins. Dar haimanaua ailaltă, cu ochii piezişi, unde e? L-aţi curăţat?

Domnul Fridrich sări din barcă pe scară şi privi cu dezgust spre omul care lega frînghia la picioarele sale. Apoi făcu semn Scatiului, cu mîna lui înmănuşată, să coboare din barcă.

— E rîndul tău, băiete. Vino!

Scatiul coborî din barcă şi, ţinut uşor de mînă, de către domnul Fridrich, pătrunse în clădirea staţiei de pompare.

În mijlocul încăperii, în vuietul maşinilor care lucrau din plin, tînăra ingineră stătea legată de un scaun.

— Tocmai mă întrebam cînd o să vă întoarceţi, domnule Fridrich, strigă pe un ton mînios tînăra femeie, zbătîndu-se uşor în legăturile care o fixau pe scaun.

Domnul Fridrich o salută cu o politeţe reţinută, uşor ironic:

— Mă bucur că-mi purtaţi de grijă, doamnă. Aţi fost, desigur, neliniştită pentru soarta mea.

— Nu, ripostă tînăra femeie, pe acelaşi ton. Am vrut numai să aflu unde aveţi de gînd să ajungeţi, dumneavoastră şi brutele care vă însoţesc.

„Chioru” intrase şi el în clădirea staţiei de pompare şi acum stătea nemişcat, cu pistolul-mitralieră în mînă, în spatele domnului Fridrich.

Domnul Fridrich o fixă zîmbind pe tînăra ingineră.

— Adevărul este, doamnă, că aveţi prea mult temperament pentru o acţiune de informaţii… în rest lucrăm şi noi cu ce mai putem găsi pe aici… Dezleag-o, te rog!

„Chioru” îi întinse pistolul-mitralieră şi începu să desfacă legăturile care o fixau pe tînăra femeie de spătarul scaunului.

După cîteva clipe, eliberată de frînghiile care o ţintuiseră de spătarul scaunului, tînăra ingineră se ridică

în picioare şi privi uşor neliniştită spre Scatiu.

— Ce s-a întîmplat cu prietenul tău? Unde e?

— Îmi pare rău, doamnă, interveni repede domnul Fridrich, cred că băiatul acela a făcut o imprudenţă.

— Adică? Adică, domnule? îl înfruntă tînăra femeie.

— A fugit, pur şi simplu. A fugit şi s-a afundat înotînd în pădurea Teregova. Nu are nici o şansă mai scape de-acolo. Nici una…

În clipa aceea uşa de la intrare se deschise, trîntindu-se de perete şi „Ciupitu”, cu faţa răvăşită, năvăli în sala maşinilor.

— A… acolo… se bîlbîi el, pradă unei agitaţii fără de margini, întorcîndu-se şi întinzînd braţul spre uşa deschisă. Se aude… Vine o şalupă…

Domnul Fridrich şi „Chioru”se repeziră afară din încăpere, trecînd val-vîrtej pe lîngă el. Se opriră pe treptele scării de beton, ascultînd încordaţi liniştea nopţii tulburată de gîfîitul maşinillor care lucrau în staţie. Undeva departe, pe canal, în adîncul pădurii de sălcii, răsuna duduitul motorului unei şalupe care apropia.

— Să fugim, domnule Fridrich! strigă, deodată „Chioru“, întorcîndu-se spre el. Cunosc această şalupă. E o şalupă militară! Înseamnă că băiatul a ajuns la şantier şi a dat alarma.

— Idiotule! îi strigă enervat domnul Fridrik. Crezi că poliţia este o pisică cu clopoţei? Dacă ar ştiut că sîntem aici ne-ar fi înconjurat în linişte. N-auzi ce tărăboi fac cu şalupa lor?

„Chioru” se uită la el eu gura căscată.

— Şi-atunci, domnule Fridrich? Şi-atunei?

Domnul Fridrich făcu un semn energic cu pistolul–mitralieră pe care-l ţinea în mînă spre barca cu motor.

— Dezleagă barca şi ascunde-o în pădure!

„Chioru” se repezi să execute ordinul. Fridrich se înapoie în sala maşinilor.

— Doamnă, spuse el pe un ton rece şi tăios, apropiindu-se de tînăra ingineră. Vă sosesc oaspeţi. Şi adăugă, scoţînd cu un gest scurt şi nervos piedica armei: Nu ştiţi nimic. Şi n-aţi văzut pe nimeni. Din clipa aceasta viaţa băiatului şi a oamenilor de sus se află în mîinile dumneavoastră.

Tînăra femeie îl privi îngrozită.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

Domnul Fridrich îl împinse pe Scatiu cu brutalitate spre scara cu trepte de fier care ducea în spirală spre încăperile de sus.

— Nu numai a lor, ci şi a dumneavoastră, continuă domnul Fridrich, fixînd-o pe tînăra femeie cu ochii lui cei mari, care străluceau metalic. Voi asculta de la fereastra de sus ceea ce veţi răspunde militarilor. Fiecare cuvînt în plus vă poate fi fatal. Voi trage prin fereastră... Deci, atenţie la text, doamnă!

Împingîndu-l pe Scatiu pe treptele scării în spirală, domnul Fridrich părăsi grăbit sala maşinilor, urmat îndeaproape de „Ciupitu".

Tînăra ingineră rămase singură, descumpănită, în mijlocul încăperii.

Motorul şalupei care se apropia duduia din ce în ce mai puternic şi razele reflectorului ei, pătrunzînd prin uşa larg deschisă, pendulau pe siluetele gigantice, masive ale maşinilor.

Albă la faţă ca varul, tînăra femeie părăsi încăperea şi porni în întîmpinarea celor care soseau. Odată ajunsă afară din clădire, coborî scara şi se opri pe ultima ei treaptă, uşor spălată de valuri. Acum şalupa militară se opri. Era aproape. În pînza tulbure de lumină care se revărsa pe punte stătea un bărbat tînăr cu faţa arsă de soare, îmbrăcat într-o cămaşă albă, cu guIerul răsfrînt, peste care purta un vindiac albastru, dintr-o pînză subţire. Purta pantaloni de culoare albă şi pantofi de aceeaşi culoare în picioare. Lîngă el, pe punte, aşezat pe picioarele

din spate stătea un cîne-lup cu botul uşor ridicat în vînt şi urechile ciulite. Ici, colo, pe puntea şalupei militare, se zăreau cîţiva ostaşi stînd nemişcaţi în picioare cu mîinile încleştate pe automate.

Deodată, motorul şalupei militare se opri brusc ea începu să se apropie încet, încet de tînăra femeie despicînd cu un foşnet mătăsos apa.

— Bună seara, tovarăşă ingineră! i se adresă tinerei inginere, pe un ton prietenos, bărbatul de pe puntea şalupei. Mă numesc Vlad.

— Bună seara, tovarăşe Vlad. Cu ce vă pot fi folos?

Deodată cîinele-lup, ce se afla pe punte, se ridică de jos în patru labe şi dînd din coadă începu să latre vesel şi puternic spre ferestrele de sus ale staţiei pompare.

— Astîmpără-te, Spic! îl dojeni Vlad, aplecîndu-se deasupra cîinelui-lup şi trăgîndu-l uşor de urechi, după care se întoarse din nou spre tînăra femeie. Doi băieţi din Pradina, Scatiul şi Babuşcă, au pornit ieri dimineaţă într-o barcă spre dumneavoastră. Aveau asupra lor doi saci cu alimente. Nu s-au mai întors. Sînt aici?

O peliculă subţire de sudoare îmbrobona obrajii şi fruntea tinerei femei.

— Scatiul şi Babuşcă? întrebă ea cu un glas stins. Doi băieţi din Pradina?

În clipa aceea, atitudinea lui Spic se schimbă brusc. Privind spre ferestrele întunecate ale clădirii, cîinele-lup începu să mîrîie puternic, dezvelindu-şi colţii albi strălucitori.

Vlad păru că îşi aruncă privirea în treacăt spre Spic şi-apoi, întorcîndu-se din nou spre tînăra femeie, întrebă fixînd-o cu atenţie:

— Locuieşte cineva acolo sus?

Broboane mici de sudoare străluceau pe fruntea tinerei inginere.

— Mecanicii... se bîlbîi ea uşor... la etajul de sus sînt

dormitoarele mecanicilor…

Vlad o privi drept în ochi.

— Aha! Am înţeles despre ce este vorba, tovarăşă ingineră, spuse el, schimbînd deodată vorba. S-ar putea ca flăcăii noştri să ajungă în noaptea aceasta aici. Aşa că am să mă întorc.

O licărire de speranţă străluci în ochii femeii.

— Vă întoarceţi? Cînd?

Privirea lui Vlad păru să se furişeze o clipă spre ferestrele întunecate ale clădirii.

— Am de rezolvat o problemă complicată… Foarte complicată… Înţelegeţi?

Tînăra femeie privi lung spre faţa energică cu un aer uşor enigmatic a lui Vlad.

— Oricum, vă doresc succes…

— Deci, pe curînd, tovarăşă…

— Stela, adăugă ea, simplu. Vă aştept.

Vlad se întoarse liniştit şi făcu un semn cu mîna spre pilotul şalupei a cărei siluetă se contura în cabina de comandă. Motoarele şalupei începură să duduie puternic şi, într-un clocot de apă înspumată stîrnit de lice, şalupa militară începu să se îndepărteze de scara de beton. Vlad privi cîteva clipe silueta zveltă a tinerei femei, ce se estompă încet, încet, într-o pînză tulbure şi ceţoasă de lumină. Urmat de Spic, coborî repede în interiorul şalupei.

La întoarcerea lui, un subofiţer care stătea la o măsuţă în faţa unui aparat de radio-emisie-recepţie se ridică în picioare:

— Fă-mi urgent legătura cu „Stăvilarul”! îi spuse grăbit Vlad. Bandiţii se află în clădirea staţiei de pompare şi îi ţin ostateci pe toţi. Deocamdată nu putem acţiona direct… Viaţa celor care se află în clădire atîrnă de un fir de păr. Trebuie să-i facem pe bandiţi să creadă că am plecat…

Subofiţerul se aşeză din nou la măsuţă şi, potrivindu-şi căştile la urechi, începu să manevreze butoanele.

Şalupa prindea viteză, în zgomotul puternic al motoarelor care creştea mereu.

În clipa aceea, din adîncurile pădurii de sălcii, apăru o umbră ce se îndrepta, tăind apa pieziş spre şalupa care părăsea staţia de pompare. Era Babuşcă. Ajunsese!

— Nene Vlad! strigă el, agitînd braţul în jocul spumat al valurilor stîrnite de trecerea şalupei… Opreşte-te! Opriţi!

Vuietul infernal al motoarelor şalupei îi acoperi strigătele.

Ea trecu la cîţiva metri de el, strălucind în Iumina reflectoarelor ca o nălucă fosforescentă, argintie şi începu să se îndepărteze pe canalul învăluit în beznă.

Babuşcă rămase singur în vîrtejul valurilor negre ca smoala, ce se învolburau în întuneric, spărgîndu-se cu un vuiet surd, sacadat, departe în scorburile pădurii. După ce privi cîtăva vreme în urma şalupei, Babuşcă se întoarse şi porni înotînd spre staţia de pompare.

În clipa aceea uşa de la intrarea staţiei de pompare se deschise şi „Ciupitu” apăru cu puşca de vînătoare în mînă.

— Grăbeşte-te, „Chiorule“! strigă el, apropiindu-se de prima treaptă a scării de beton…

Babuşcă se scufundă în adîncuri.

— Ce strigi, mă, aşa? îl întrebă „Chioru”, apărînd de după clădirea staţiei de pompare în barca cu motor şi lopătînd cu putere… Unde arde? Ce arde? S-au dus miltarii, nu?

Capul lui Babuşcă răsări încet, din apă, la piciorul scării. Ascultă.

— Domnul Fridrich este de părere s-o ştergem… strigă „Ciupitu” spre cel care se apropia, lopătînd, de el… Crede că militarii s-au retras, pînă cînd le vin înlături ca să poată înconjura staţia de pompare… Deşteptu’ ăla cu cîinele se pare că a mirosit cum devine chestia…

„Chioru”azvîrli lopăţica în barcă şi sări pe treptele scării de beton.

— Pe puşti îl luăm cu noi... Dar cu inginera ce facem? O lichidăm?

Omul cu faţa vînătă ridică din umeri.

— Cam aşa aş face... dar ştiu eu ce e în capu’ lu’ şefu?

„Chioru” legă barca cu motor de un inel de fier.

— Cînd plecăm?

— Chiar acu’. Domnul Fridrich aşteaptă barca. Vorbind, cei doi răufăcători dispărură grăbiţi în clădirea staţiei de pompare.

Babuşcă îşi dădu seama că nu mai are nici o clipă de pierdut. Trase aer în piept şi dispăru în adîncuri. Trecu aproape un minut. Apoi el sări din nou din apă şi se apropie înotînd de piciorul scării de beton, trăgînd după el o pînză lungă şi grea de „mătasea broaştei”, o iarbă fină ca o dantelă, gelatinoasă şi mai lunecoasă decît gheaţa. O dată ajuns pe scară, Babuşcă începu să desfacă pînza de „mătasea broaştei” împrăştiind-o pe treptele de beton ale scării.

Chiar dacă domnul Fridrich ar fi cercetat toate dicţionarele ştiinţifice din lume, nu ar fi găsit, printre multe efecte cunoscute, ceea ce se poate numi „efectul de mîzgă". Cei care au avut de-a face cu stăvilare şi diguri de beton au aflat pe propria lor piele că nu este bine să calci pe lespezile cu „mătasea broaştei". Un singur pas, şi eşti pierdut. Sub tălpile pantofilor ţi-a crescut o pereche de patine, picioarele îţi fug unul într-o parte, iar celălalt aiurea, şi, pierzîndu-ţi echilibrul, cazi izbindu-te năpraznic de treptele de beton.

Odată treaba isprăvită, Babuşcă se ascunse în spatele uşii, lipindu-se cu spatele de perete şi, punînd două degete în gură, scoase un fluierat.

După cîteva clipe de tăcere, un tropăit de paşi sună în interiorul clădirii şi domnul Fridrich, cu pistoIul în mînă, urmat de cei doi complici ai săi, se năpustiră val-vîrtej afară pe uşă.

Dar abia coborîseră primele trepte, cînd pămîntul le zbură de sub picioare şi toţi trei se rostogoliră pe scară claie peste grămadă în zăngănitul armelor care le scăpaseră din mîini.

Dintr-un salt Babuşcă pătrunse în sala maşinilor!

— Unde-i Scatiul? strigă el, zărind-o pe tînăraj ingineră care îl privea înmărmurită, ţinînd mîna rezemată de balustrada scării, în timp ce se avînta spre ea.

— Este încuiat sus... A doua cameră pe culoarul din dreapta, răspunse aproape mecanic tînăra femeie, ferindu-se uşor din calea lui Babuşcă, care zbura ca un bolid. Cu un salt lung, fantastic, Babuşcă sări pe scara fier şi se avîntă spre încăperile de sus. Ajuns sus pe culoar, se avîntă spre camera în care se afla încuiat Scatiul. Din fericire, banditţii lăsaseră cheia în broască. Babuşcă răsuci cheia şi se azvîrli cu umărul în uşă, trîntind-o de perete.

— Am sosit, Scatiule, strigă el... năpustindu-se în încăpere.

— Babuşcă! strigă bucuros Scatiul, din vîrful paturilor de fier suprapuse dînd cu ochii de prietenul său. Tu ai fluierat adineauri? Cum ai ajuns aici?

Afară, pe culoar, răzbateau strigătele şi tropăitul paşilor celor trei bărbaţi care urcau în fugă scara de fier.

— Vin! Urcă scara! strigă înăbuşit Babuşcă, privind cu un aer încolţit spre fereastra zăbrelită a încăperii. Pe-aici nu putem ieşi. Ce facem?

Dintr-un salt, Scatiul sări din pat lîngă el.

— Lîngă scară, pe culoar, sînt nişte butoaie goale de motorină! strigă el, făcîndu-i semn lui Babuşcă să-l urmeze. Vino. Să încercăm să-i oprim.

Într-adevăr, pe culoar, în apropierea scării, înşirate lîngă perete se zăreau cîteva butoaie din tablă groasă de fier. Ajunşi afară din cameră cei doi băieţi se repeziră într-acolo. Tropăitul paşilor şi gîfîitul celor trei bărbaţi care urcau scara erau acum aproape.

Ajutat de Babuşcă, Scatiul răsturnă un butoi şi îl rostogoli repede spre marginea scării.

— Hai, dă-i drumul, Babuşcă! strigă el, opintindu-se cu umărul în butoi şi făcîndu-i vînt… Masiv şi greu, împins de cei doi băieţi, butoiul se rostogoli şi căzu pe prima treaptă cu un zgomot infernal ca de baros pe nicovală.

Se opri pentru o clipă, ezitînd, speriat parcă de panta abruptă ce se căsca sub el, uşor, balansîndu-se cînd faţă, cînd în spate…

— Înapoi! strigă îngrozit domnul Fridrich, dînd cu ochii de butoiul ce sta gata, gata, să se prăvale asupra lor… Înapoi! O să ne rupă picioarele!

Şi cei trei bărbaţi se năpustiră val-vîrtej în jos, pe scări.

Parcă trezit din somn din strigătele lor, butoiul sări repede două trepte, se poticni pentru o clipă de balusadă şi-apoi cu un huruit asurzitor se năpusti pe scara de fier în spirală în urmărirea celor trei. Jos, răsunară strigătele celor care săreau la o parte din calea lui.

Huruitul infernal al butoiului încetă brusc şi deodată se făcu linişte. Apoi un bubuit ca de tunet cutremură clădirea. Butoiul străbătuse sala maşinilor şi se oprise izbit năprasnic de un perete.

Scatiul şi Babuşcă tocmai se pregăteau să răstoarne un nou butoi şi să îl împingă spre marginea scării, cînd de jos, din sala maşinilor, răsună vocea puternică, frumos timbrată a domnului Fridrich.

— Hei, voi cei de sus! Astîmpăraţi-vă şi coborîţi scara… Altfel urcăm noi la voi acolo sus! Şi de data aceasta nu o să venim singuri! Predaţi-vă! Nu aveţi pe unde fugi!

Cei doi băieţi încremeniseră cu mîinile pe butoiul gol de motorină.

— Tovarăşa ingineră, şopti deodată Scatiul devenind alb la faţă ca varul.

Babuşcă făcu un salt şi, lipindu-se cu spatele de perete, privi în jos, pe scară spre sala maşinilor.

— Crezi că o va împinge în faţa lor, pe scară, pe tovarăşa ingineră?

Scatiul se lipi cu spatele de perete, alături de el.

— N-ai auzit ce-a spus domnul Fridrich?

— Şi-atunci, ce facem?

Scatiul îşi aruncă privirea de-a lungul culoarului slab luminat.

— N-avem pe unde fugi, Babuşcă… Toate ferestrele sînt zăbrelite… Pe scară nici vorbă… Deodată ochii verzi şi piezişi ai lui Babuşcă scînteiară puternic.

La piciorul scării de fier, domnul Fridrich păru să-şi piardă răbdarea. Puse un picior pe prima treaptă şi, ridicînd capul, strigă:

— Hei, băieţi! Fiţi inteligenţi! Nu aveţi nicio şansă de scăpare! Coborîţi!

După cîteva clipe de tăcere, huruitul asurzitor al unui butoi, care se prăvălea pe trepte, cutremură scara.

Domnul Fridrich sări într-o parte speriat, în vreme ce butoiul, părăsind scara, se rostogolii greoi în sala maşinilor şi se opri în perete.

Domnul Fridrich se întoarse uşor enervat spre tînăra ingineră care stătea la cîţiva paşi de el, încadrată de „Chioru” şi de „Ciupitu”.

— Doamnă, spuse el pe un ton acru, sînt foarte grăbit şi micuţii dumneavoastră compatrioţi se dovedesc neînţelegători… Regret, dar sînt nevoit să vă folosesc drept scut… Şi adăugă arătînd cu un gest spre scară, vă rog, după dumneavoastră, doamnă!

Tînăra femeie îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Sînteţi un ticălos, domnule Fridrich! M-aţi convins că sînteţi capabil de orice…

Domnul Fridrich se înclină uşor, vădit enervat.

— Vi se pare. Pădurea mişună de militari, doamnă, probabil că în două-trei ore, clădirea va fi înconjurată şi aceşti doi copii mă ţin pe loc…

Omul cu faţa vînătă o împinse cu brutalitate pe tînăra femeie spre scară şi strigă spre cei doi de sus agitînd puşca de vînătoare deasupra capului.

— Scatiule şi Babuşcă, sau cum naiba vă cheamă, vedeţi că vine tovarăşa inginer! Să nu-i rupeţi picioarele, că daţi de dracu…

Tînăra ingineră începu să urce scara de fier urmată îndeaproape de cei trei bărbaţi. Ajuns în mijlocul scării, întregul grup se opri. Un butoi masiv de fier stătea nemişcat aproape de marginea scării.

— Sînt după butoi, şefule… Or să-i dea drumul, strigă „Chioru”, ducînd pistolul-mitralieră la ochi. Ascuns în spatele tinerei femei, domnul Fridrich îl opri cu un gest.

— Lasă prostiile! Avem nevoie de ei vii. Oricum nu au cum să ne scape. Şi adăugă, împingînd-o uşor înainte pe tînăra femeie:

— Înaintaţi! Curaj, doamnă! Curaj!

Tînăra ingineră urcă repede treptele de fier şi se opri sus, la capătul scării. Aruncîndu-şi o clipă privirea spre butoiul masiv, pătat cu păcură, se întoarse spre bărbaţii care aşteptau pe scară şi spuse, pe un ton dispreţuitor:

— V-aţi speriat de pomană, domnilor! Băieţii nu sînt aici!

Domnul Fridrich se repezi ca turbat înainte pe trepte.

— Nu sînt?! urlă el la tînăra ingineră. Cum nu sînt?!

„Chioru” îl ajunse gîfîind din urmă:

— Vă spun că nu aveau pe unde să scape. Toate încăperile au ferestrele zăbrelite. S-au ascuns sub pat în vreo cameră…

— Căutaţi-i! strigă domnul Fridrich pradă mari agitaţii.

„Chioru” şi „Ciupitu” se repeziră pe culoar.

— Sînt aici, strigă triumfător „Chioru”, încercînd uşa camerei în care Babuşcă îl găsise pe Scatiu. S-au încuiat înăuntru!

— Spargeţi uşa! ordonă domnul Fridrich. Repede domnilor! Fiecare minut contează acum!

„Chioru” şi „Ciupitu” se traseră cîţiva paşi şi, luîndu-şi vînt, se repeziră în uşă. Lovitura fu năprasnică. Uşa trosni din balamale, dar rezistă.

Domnul Fridrich se repezi la „Chioru” şi, smulgîndu-i pistolul-mitralieră din mînă, îndreptă ţeava spre broască şi apăsă pe trăgaci. O rafală lungă, sacadată cutremură culoarul.

Aşchii de lemn zburau prin norişorii de fum ce se înălţau spre becul galben, anemic, atîrnat pe culoar.

Cu o lovitură scurtă de picior, domnul Fridrich deschise uşa care se trînti de perete.

— Ieşiţi afară! strigă el furios, în vreme ce pistolul-mitralieră cu ţeava fumegîndă încă îi tremura în mîini.

Şi, deodată, încremeni.

În încăpere nu se zărea nimeni. „Chioru” îşi lungi gîtul peste umărul domnului Fridrich şi spuse cu o voce stinsă:

— Nu sînt aici! Or fi în camera cealaltă.

Domnul Fridrich răsuci încet, încet capul spre el şi, privindu-l cu scîrbă, spuse cu un glas istovit, în vreme ce lăsa mîna în care ţinea pistolul-mitralieră să-i cadă inertă de-a lungul trupului.

— În camera cealaltă?… Erau în al doilea butoi, idiotule… Acuma sînt în barcă şi vîslesc spre pădure…

„Chioru” smulse pistolul-mitralieră din mîna lui şi, urmat de omul cu faţa vînătă, se repezi pe urmele celor doi fugari.

Domnul Fridrich avea dreptate. În clipa în care ochii verzi şi piezişi ai lui Babuşcă începură să strălucească, Scatiul îi urmări privirea şi înţelese îndată despre ce era vorba. În apropierea lor, lîngă zid, se afla un butoi de aluminiu, al cărui capac de tablă cineva îl rezemase de perete.

Scatiul ştia că era singura cale care le mai rămînea. Trebuia să o încerce. Ca la un semnal, se repeziră, amîndoi deodată spre butoiul de aluminiu. Peste un minut,

înghesuiţi în butoi, cu mîinile încordate pe capac, zburau pe scara de fier spre sala maşinilor, trecînd neobservaţi pe sub nasul domnului Fridrich şi a celor doi complici ai săi.

După ce butoiul de aluminiu se oprise izbindu-se năpraznic de perete, Scatiul şi Babuşcă rămăseseră nemişcaţi, cu urechile ciulite, cu răsuflarea tăiată.

Apoi auziră cum paşii şi vocile celor din sala maşinilor se îndepărtează, undeva spre încăperile de sus ale staţiei de pompare.

Babuşcă desfăcu uşor capacul şi ieşi primul afară din butoi. Scatiul îl urmă. Dintr-un salt străbătură sala maşinilor, şi, zburînd pe uşă afară, săriră din capul scării de beton, peste trepte, drept în apă.

În clipa aceea, „Chioru” şi omul cu faţa vînătă îşi făcură apariţia în uşa staţiei de pompare. Cu armele în mîini, gata să tragă, scrutară cu atenţie întinderile pădurii de sălcii cufundate în întuneric.

— Au şters-o, mîrîi „Chioru”, punînd cu un gest mînios piedica la armă…

— Pe ăştia nu-i poţi prinde ziua, dar pasă-mi-te noaptea!

Omul cu faţa ciupită de vărsat lăsă arma la picior şi rînji spre celălalt:

— Nu m-ai ascultat, şefule, ce să-ţi fac? Atunci în pădure trebuia să le fi venit de hac… Dacă o să ne rupem gîtul, tot de la puştii ăştia doi o să ni se tragă.. Ai să vezi?

— Ajunge cu pălăvrăgeala! spuse domnul Fridrich, apărînd deodată în spatele lor şi împingînd-o în faţa lui pe tînăra ingineră… Părăsim staţia de pompare! Pregătiţi barca!

„Chioru” privi nedumerit.

— Şi o luăm şi pe doamna?

Domnul Fridrich îl fixă ironic.

— Da, şi pe doamna, ca ostatecă! Dacă militarii dau peste noi, nu vor îndrăzni să tragă. Putem parlamenta. Ai înţeles?

Tînăra ingineră îşi muşcă buzele.

— Vă faceţi iluzii, domnule Fridrich, spuse ea apoi înfruntîndu-i privirea. Dacă, într-adevăr, militarii înconjoară balta, cu mine sau fără mine, nu veţi putea trece de ei. Vă complicaţi numai situaţia…

Domnul Fridrich avu un rîs nervos, după care adăugă pe un ton poruncitor:

— Nu v-am cerut să vă gîndiţi în locul meu! Vă rog, doamnă inginer, să luaţi loc imediat în barcă. Plecăm!

Tînăra femeie trecu pe lîngă „Chioru” şi, sprijinindu-se de umărul omului cu faţa vînătă, care lipise barca cu motor de piciorul scării, se urcă în ea…

— Şi cu mecanicii închişi jos, ce facem, domnule Fridrich? se interesă „Chioru”.

— Lasă-i în plata domnului, spuse grăbit domnul Fridrich, urcîndu-se la rîndul său în barcă şi instalîndu-se la volanul ei. Cu sau fără ei, mutrele voastre sînt oricum cunoscute militarilor. Cît despre mine, nici unul din ei nu m-a văzut la faţă. Hai, domnilor, nu avem timp de pierdut. Urcaţi-vă în barcă odată!

Omul cu faţa vînătă dezlegă barca ajutat de „Chioru“ şi, făcîndu-i vînt în larg, săriră la rîndul lor în ea. Motorul bărcii începu să duduie din ce în ce mai puternic, farurile se aprinseră şi barca, prinzînd viteză, se pierdu în întunericul adînc al pădurii.

— Au luat-o cu ei pe tovarăşa inginer, îi şopti îngrijorat Scatiul lui Babuşcă, în vreme ce începu să înoate spre staţia de pompare… Ne-au lăsat barca… Trebuie s-o luăm şi să ajungem repede la nenea Vlad. Dă-i bătaie, Babuşcă!

Apropiindu-se de staţia de pompare, cei doi băieţi se căţărară din nou pe treptele scării şi se repeziră spre barca care îi aştepta cu vîslele fixate în straplazane.

— Mîinile sus şi nici o mişcare! auziră, deodată, o voce poruncitoare la spatele lor.

Neîndrăznind să întoarcă privirile Scatiul şi Babuşcă

ridicară încet mîinile deasupra capului.

— Şi-acum... întoarceţi-vă! continuă vocea pe acelaşi ton... şi fără trucuri, Scatiule şi Babuşcă... Vă cunosc eu!

Scatiul şi Babuşcă întoarseră încet privirile spre cel care le vorbea. În uşa staţiei de pompare stătea un bărbat îmbrăcat într-o salopetă, ţinînd în mînă un revolver cu ţeava îndreptată spre ei.

— „Prinţul”! strigară, deodată, bucuroşi, dar şi uimiţi cei doi băieţi, recunosaîndu-l... Nenea Preda.

Preda era ofiţerul de securitate care jucase rolul „Prinţului” şi care fusese salvat în ultima clipă din ghiarele „Chiorului”, datorită Scatiului şi lui Babuşcă.

— Ce mă priviţi aşa? izbucni într-un rîs voios Preda, în vreme ce vîra revolverul în buzunarul salopetei. Eu sînt... da... „Prinţul” în carne şi oase!

Scatiul şi Babuşcă continuau să-l privească cu gura căscată. Nu pricepeau nimic.

— Tocmai acum noi... bîigui Scatiul aruncînd o clipă privirea în direcţia în care dispăruse nu de mult barca cu motor. Păi, adineauri, tovarăşa inginer...

— Au luat-o ostatec? continuă să rîdă Preda... Vrei să spui pe ofiţerul de securitate, tovarăşa Elena? Este simplu, băieţi... I-am întins o cursă domnului Fridrich. Și Fridrich a căzut în ea.

În clipa aceea, undeva, în adîncurile pădurii de sălcii, răsună duduitul motoarelor şalupei militare care întorcea.

Peste cîtăva vreme, şalupa ieşi din pădure şi se apropie de staţia de pompare, învăluind-o în focul orbitor al reflectoarelor sale. Pe puntea şalupei, cei doi băieţi îl zăriră pe Vlad şi pe Spic. Alături de ei stătej o femeie tînără, îmbrăcată în pantaloni negri, şi într-o canadiană subţire de mătase de culoare albastră.

Zărindu-şi prietenii pe scara de beton a staţiei pompare, cîinele-lup se sprijini cu labele din faţă pe corzile de frînghie care împrejmuiau puntea şi începu să latre vesel şi

zgomotos.

Cînd şalupa acostă la piciorul scării de beton, cei doi băieţi strigară „Spic!“ şi, sărind spre corzile de frînghie, îl prinseră.

Vlad îi salută pe cei doi băieţi cu un gest uşor, parcă nedorind să tulbure întîlnirea dintre cei trei prieteni, după care o ajută pe tînăra femeie care îl însoţea să coboare de pe şalupă pe scară.

— După cum vedeţi, tovarăşa ingineră, îi spuse zîmbind Vlad, -micul dumneavoastră concediu s-a încheiat. Vă puteţi lua înapoi, în primire, staţia de pompare. O vreme va mai trebui să lucraţi cu „mecanicii” noştri. Sper să nu vă facă greutăţi. Sînt absolvenţi ai Institutului politehnic.

Tînara femeie îi întinse cu un gest prietenesc mîna.

— Deşi nu pricep nimic din ce se întîmplă, după zgomotul motoarelor îmi dau seama că totul merge bine aici… La revedere, tovarăşe colonel.

Şi tînăra femeie, adevărata ingineră a staţiei de pompare, se despărţi de Vlad, intrînd repede în clădirea staţiei de pompare.

Vlad şi Preda se urcară pe puntea şalupei militare.

— Totul merge aşa cum aţi prevăzut, tovarăşe colonel, îi raportă Preda… Fridrich a interceptat mesajul radio transmis de dumneavoastră, prin care cereaţi ajutoare să înconjuraţi staţia de pompare şi a fugit, luînd-o ca ostatecă pe tovarăşa căpitan Elena…

Vlad făcu un semn pilotului din cabină să pornească şalupa şi continuă, cu un aer mulţumit:

— Am dat dispoziţie tuturor posturilor noastre de pîndă să-l lase să treacă… În situaţia creată va lua legătura cu „Cardinalul” pentru a cere instrucţiuni… E timpul să ştim cine se ascunde sub acest misterios personaj…

Vlad îl privi pe Preda şi se apropie de cei doi băieţi.

— Şi-acum, băieţi, spuse el pe un ton vesel, mai lăsaţi-l pe Spic şi povestiţi-mi peripeţiile voastre cu domnul

Fridrich... Cred că aveţi ce să-mi povestiţi... Nu-i aşa?

Şalupa militară prinse viteză, secerînd cu razele subţiri şi scînteietoare ale reflectoarelor sale scorburile groase şi uscate de sălcii învăluite în beznă.

Nimeni din cei de pe punte nu ştia însă că marea aventură a Scatiului şi a lui Babuşcă abia începea.

Capitolul 4

Cocoţat pe acoperişul casei, brigadierul Dumitru tatăl lui Babuşcă, instala o antenă de televizor bătînd de zor cu ciocanul. Jos, sub streaşină casei, se vedea Babuşcă, iar lîngă el, aşezat pe picioarele din spate, clipind din cînd în cînd cu o resemnare filozofică, stătea Spic.

Trecuse o săptămînă de cînd, părăsind staţia de pompare Terogova şi urcîndu-se în şalupa militară, ce doi băieţi se întorseseră în sat.

După ce şalupa militară oprise undeva pe Dunăre la marginea satului Pradina şi Scatiul şi Babuşcă coborîră de pe punte în barca lor, Vlad le spuse:

— Este mai bine să ne despărţim aici, băieţi. Nimeni nu trebuie să ştie ce s-a întîmplat la staţia de pompare. Deşi nu cred că domnul Fridrich o să mai aibă chef să mai dea ochii cu voi, vi-l las pe Spic. Îşi cunoaşte meseria... Nu vă deplasaţi năcăieri fără ca Spic să vă însoţească... În rest, veţi spune la toată lumea că nişte militari v-au încredinţat un cîine-lup reformat...

La început apariţia uriaşului cîine lup stîrnise o mare vîlvă în sat. Dar cicatricea vizibilă pe care Spic o avea în dreptul pieptului făcu ca versiunea oferită de cei doi băieţi să fie crezută. Ziua, cînd Scatiul lucra în port, Spic îşi petrecea vremea cu Babuşcă. Seara însă, Scatiul îl lua cu el, în căsuţa lui de la marginea satului, unde locuia

împreună cu mama sa.

Brigadierul Dumitru deşi nu avea nimic împotriva lui Spic, îi cam prinsese frica. Cu cîteva zile în urmă, scos din sărite de o şotie de a lui Babuşcă, ridicase braţul ca să-l lovească. În clipa următoare, o arătare cenuşie ţîşni ca un fulger din mijlocul bătăturii şi, izbindu-l în piept, îl răsturnă pe spate. Cînd brigaderul Dumitru se dezmetici, văzu uriaşul cîine-lup instalat cu labele pe pieptul lui, mîrîind uşor spre el şi arătîndu-i colţii albi şi înspăimîntători.

Abia intervenţia lui Babuşcă îl scăpă din încurcătură. În rest „Lupul”, cum îl botezase Dumitru, se arăta blînd şi prietenos.

— Hai, Babuşcă, aruncă sîrma! Ce stai?! îl apostrofă Dumitru din vîrful acoperişului, lăsînd jos ciocanul şi întorcîndu-se spre el. Ori vrei s-o ştergi iar după alde Scatiul? Şi alungă capra aia! Nu vezi că mănîncă prunul?

Într-adevăr, o căpriţă albă, lăţoasă, cu ciuboţele negre se rezemase, în două picioare, de tulpina subţire a unui puiet de prun sădit în mijlocul bătăturii, şi începuse să îi foarfece frunzele.

Babuşcă alungă capra şi-apoi, luînd-o la fugă, azvîrli sîrma ca pe un lasso, pe acoperiş. Dumitru prinse colacul de sîrmă, îl desfăcu şi se puse liniştit pe treabă.

De fapt tatăl lui Babuşcă intuise bine situaţia. În dimineaţa aceea, cînd Scatiul trecuse pe la el şi i-l lăsase pe Spic, Babuşcă îi promisese să vină să-l ajute la îmbarcarea călătorilor pe vasul de pasageri „Vulturul”.

Vasul fluvial trebuia să sosească din clipă în clipă Babuşcă stătea ca pe ace.

Deodată, undeva departe pe Dunăre, răsună vuietul răguşit al sirenei vasului fluvial. Babuşcă, ţinînd capătul de sîrmă în mînă, se răsuci fulgerător.

Pe Dunărea învăluită într-o lumină de amiază blîndă şi albastră, apăruse o mare pasăre albă. Era vasul de

pasageri.

Parcă presimţind ceva, brigadierul Dumitru, cocoţat pe acoperiş smuci de cîteva ori de sîrmă, ca să se convingă că Babuşcă se află la locul său, şi strigă:

— Ştiu eu ce e în capul tău, băiete. Îţi place să umbli teleleu de colo pînă colo. Mai lasă-l pe Scatiul! N-o să moară NAVROM-ul fără tine!

„Vulturul” se apropia văzînd cu ochii. În ogradă începuse să se audă zgomotul maşinilor şi huruitul zbaterilor sale. Situaţia devenea disperată. Babuşcă rupse o crenguţă de salcîm care îi atîrna deasupra capului şi începu s-o fluture spre capră. Ea îl privi nedumerită o clipă, cu ochii ei mari şi umezi, apoi se apropie repede de el. Azvîrlind crenguţa de salcîm pe bătătură şi în vreme ce capra înfuleca frunzele, Babuşcă îi înnodă capătul de sîrmă în jurul coarnelor şi, făcîndu-i semn lui Spic, se repeziră amîndoi pe poartă afară, în uliţă şi o luară la sănătoasa, spre port.

Sus, pe acoperiş, Dumitru smucea din cînd în cînd de sîrmă, continuînd să „îşi prelucreze” feciorul.

— Crezi că lumea nu vede ce faci tu, mă Babuşcă! Aşa crezi tu? Am să te leg de piciorul patului, dacă nu te astîmperi! Să ştii! Taci, ai? Te faci că plouă?

Cînd Babuşcă, însoţit de Spic, trecu în fugă scîndura care lega „portul” de mal şi pătrunse pe debarcader, se pomeni într-o hărmălaie de nedescris.

Înălţaţi în mahună, printre saci şi papornițe, călătorii strigau, protestau sau vorbeau toţi deodată.

Scatiul nu se zărea nicăieri.

— Babuşcă! A venit Babuşcă, se ridică un cor de strigăte, cînd Babuşcă îşi făcu apariţia pe ponton.

— Unde-i Scatiul? Scatiul unde e?

Parcă speriat de pădurea de mîini care se agita din barcă spre el, Babuşcă ridică din umeri.

— Scatiul? Păi, nu este aici? În clipa aceea o fetiţă mică

de o şchioapă şi cîrnă se apropie de el, ţinînd palma streaşină la ochi, din pricina soarelui care o orbea.

— Îl cauţi pe Scatiul, Babuşcă?

Babuşcă se aplecă spre ea:

— Da… L-ai văzut?

Fetiţa continua să se apere cu palma de soare:

— Nu este aici, Scatiul… A plecat!

— Cînd?

— Mai adineauri.

— L-ai văzut tu?

— Da, continuă fetiţa. Au venit doi oameni cu o arcă din aia care vîjîie… Şi adăugă, întorcîndu-se şi arătînd cu mîna spre cabina de lucru acoperită în verde… Scatiul era acolo, înăuntru… L-au luat de acolo, l-au urcat în barcă şi au plecat.

Ochii verzi ai lui Babuşcă străluceau puternic.

— Păi de ce spui „Ciufule“ că l-au luat? Poate că Scatiul a plecat singur… Or fi fost careva de la NAVROM?!

Fetiţa era poreclită „Ciufu“ din pricina nasului ei cîrn.

— Nu, protestă fetiţa, punînd din nou mîna streaşină la ochi… îl ţineau strîns de mîini. Dintr-o parte şi de alta… Uite aşa…

Şi fetiţa îl prinse pe Babuşcă de braţ.

— Şi ce culoare avea barca? o întrebă repede Babuşcă. Albă şi cu ancoră albastră zugrăvită pe bot?

— Chiar aşa, întări fetiţa.

Acum, pentru Babuşcă era limpede. Scatiul fusese înhăţat de oamenii domnului Fridrich.

— Şi încotro au luat-o? întrebă din ce în ce agitat Babuşcă, arătînd spre vasul fluvial care se apropia.

— Într-acolo.

Fetiţa se întoarse şi întinzînd braţul arătă în partea cealaltă, undeva departe, pe Dunăre, spre nişte păduri de sălcii învăluite în ceţuri.

— Ba într-acolo….

O mirare fără de margini se zugrăvi pentru o clipă pe faţa lui Babuşcă.,

— Spre Dunărea veche! Asta-i buna! Murmură. Ce să caute acolo?

Călătorii se lămuriseră, în sfîrşit, că discuţia dintre Babuşcă şi fetiţă nu îl făcea pe Scatiul să răsară din pămînt şi hărmălaia reîncepu.

Vasul fluvial era aproape. Sirena suna fără încetare, puternic şi răguşit.

Părăsind-o pe fetiţă, Babuşcă sări în barcă urmat de Spic, a cărui apariţie făcu să fie în mahună o tăcere mormîntală.

— Hei, măi nene, strigă Babuşcă instalîndu-se la cîrmă şi ridicînd lopata, care ştii să tragi la rame, ori la vîsle!

Un vlăjgan înalt şi deşirat, îmbrăcat în salopetă decolorată de soare, cu cizme de cauciuc în picioare se ridică de undeva din barcă şi, făcîndu-şi loc printre călători, se aşeză din nou, scuipă în palme şi apucă vîslele.

— Vezi-ţi de treaba ta, Babuşcă, strigă el, afundînd vîslele în apă! Pornim!

În scurt timp, mahuna acostă la „Vulturul” în mers şi pasagerii începură să părăsească barca, urcînd pe puntea vaporului.

Tocmai în clitpa aceea, căpitanul vasului coborî din cabina de comandă şi se apropie de scară.

— Noroc, Babuşcă! îi strigă făcînd un semn prietenos cu mîna băiatului din barcă... Singur? Dar ce s-a întîmplat? Unde-i Scatiul?

— A plecat azi dimineaţă spre Dunărea veche, răspunse Babuşcă. Mă aşteaptă acolo. Mă luaţi şi pe mine, tovarăşe căpitan?

— Te iau, băiete, răspunse ofiţerul, fixîndu-l cu oarecare nedumerire pe Spic. Dar cîinele acesta lup de unde-a mai apărut? Parcă nu-l aveai.

— Îl am de-o săptămînă, spuse Babuşcă. Pot să-l iau şi pe el?

Căpitanul rîse cu poftă şi-i făcu semn cu mîna să urce pe punte.

— Oricum, sînteţi nişte călători clandestini. Urcaţi amîndoi... Ce mi-e unul, ce mi-s doi?!

Şi-apoi se îndepărtă. „Vulturul” prindea viteză. Babuşcă legă mahuna de scara vasului şi, ţinînd cu o mînă pe Spic strîns la piept, se sui pe punte. Peste o jumătate de oră de drum, în faţa lui Babuşcă şi a lui Spic, undeva pe malul Dunării, începură să apară casele unui sat şi cheiul de beton lung şi masiv al unui port. Era portul Dunărea veche.

Făcînd o manevră largă în mijlocul Dunării, „Vulturul” se apropie şi acostă încet, încet, la cheiul de beton. Cîţiva călători coborîră grăbiţi pierzîndu-se prin mulţimea de copii care căscau gura pe chei.

Undeva, în apropierea pasarelei, cîţiva băieţi, cu mîinile adînc înfipte în buzunarul pantalonilor, ciufuliţi şi arşi de soare, ronţăiau seminţe de dovleac între dinţi, scuipînd cojile de pe chei în Dunăre.

— Hei, băieţi! striga Babuşca, aplecîndu-se spre ei peste pasarela vasului. N-a trecut pe-aici o barcă cu motor, albă?

Unul dim băieţi, înalt şi deşirat, ca un cocostîrc, îl recunoscu.

— Ia uitaţi-vă, cine e pe vapor! exclamă el, ghiontindu-şi prietenul cu cotul. Celebrul Babuşcă din Pradina, care i-a prins anul trecut pe contrabandişti. Cu ce treburi pe-aici oare?

— Păi n-auzi ce întreabă? interveni un altul. Caută o barcă cu motor albă.

Deşiratul scoase o sămînţă de dovleac din buzunar şi, avzîrlind-o în sus, o prinse cu gura din zbor.

— A trecut una acum vreo oră. Erau doi tipi ea. Pe ei îi cauţi? :

— Da! Şi încotro au luat-o? se interesă Babuşcă cu

sufletul la gură.

Lunganul strivi sămînţa între dinţi şi scuipă cojile care zburară rotindu-se ca nişte mici titireze şi aterizară în Dunăre.

— Au luat-o pe Dunărea veche, Babuşcă, răspu el şi adăugă, întinzînd braţul spre un pîlc de tufani uriaşi, ce se înălţau întunecaţi şi ameninţători, nu departe pe malul Dunării.

— Cred că se ducea la cherhana.

Mugetul răguşit al sirenei vasului, care se pregătea de plecare, îi acoperi ultimele cuvinte..

— Mulţumesc, „Cocostîrc”! strigă Babuşcă, făcîndu-i semn lui Spic să-l urmeze. Nici o grijă, dau eu de ei!

— Drum bun, vere!

Vasul se îndepărta de mal. Babuşcă traversă puntea vasului şi luîndu-l pe Spic în braţe, cobori scara de fier şi sări în barcă. „Vulturul” prindea viteză. Stropi spumaţi şi grei ţîşneau de sub botul ascuţit al mahunei şi şfichiuiau aerul, stropindu-l pe Babuşcă şi pe Spic cap pînă în picioare.

Barca pendula ameninţător pe uriaşul pod verde şi străveziu stîrnit de înaintarea vasului, cînd depărtîndu-se, cînd izbindu-se cu un zgomot surd, de pîntecul masiv, de fier, al „Vulturului”.

— Atenţie, Babuşcă, strigă căpitanul vasului, apărînd pe neaşteptate pe punte, deasupra băiatului. Vezi să nu nimereşti sub vas. Gata? Ne părăseşti?

Babuşcă începu să dezlege barca.

— O iau pe Dunărea veche, tovarăşe căpitan. Am treburi pe-acolo, răspunse băiatul. Mulţumesc şi drum bun!

— Drum bun, băiatule! Și salutări Scatiului!

Peste o clipă, barca se zbătea singură în mijlocul Dunării, cînd apărînd, cînd dispărînd, într-un clocot infernal de valuri înspumate.

Babuşcă se repezi la vîsle. După o jumătate de oră, tăind

Dunărea în curmeziş, pătrundea cu barca în Dunărea veche, vîslind prin umbrele întunecate şi ameninţătoare ale tufanilor gigantici.

Canalul acesta, care fusese odată străvechea matcă Dunării, avea ceva ciudat şi neliniştitor în el.

Din pricina întunericului aşternut în jur de umbrele uriaşilor tufani, ale căror crengi se încolăceau deasupra canalului ca nişte şerpi albi şi groşi, apele căpătau reflexe violent-albastre, ca de cerneală.

Un vuiet uşor, surd şi obsedant, asemenea unui descîntec, plutea în văzduh.

Păsări nevăzute foşneau printre tufişuri.

Babuşcă vîslea încordat, aruncîndu-şi mereu privirile în spatele său. Aşezat pe picioarele din spate în fundul bărcii, Spic stătea încremenit azvîrlindu-şi cînd ureche, cînd cealaltă ureche în văzduh.

Asculta.

Brusc ieşind de sub umbra tufanilor, barca ţîşni într-o explozie solară, care îi orbi pentru cîteva clipe pe amîndoi.

Dunărea veche îşi schimbase înfăţişarea: o întinde nesfîrşită de ape alburii-albastre, brăzdate ici-colo de verdele crud, delicat al sălciilor pletoase. Şi peste tot, în lumina orbitoare a soarelui, pîlcuri de trestii scînteiau ca nişte săbii de argint.

Păsări fumurii, pătate cu galben, se arcuiau ici, colo, agăţate de malurile de catifea neagră a păpurişurilor.

Deodată, Babuşcă simţi cum Spic se încordează, ciulindu-şi urechile amîndouă.

Dădu drumul la vîsle şi, întorcînd fulgerător capul văzu, în apropiere de el, barca cu motor a domnul Fridrich, trasă la mal, într-un păpuriş.

Pe mal nu se zărea nimeni.

Apucînd din nou vîslele, Babuşcă se apropie mal, vîslind uşor, abia auzit. Cînd botul ascuţit al bărcii se izbi de pămînt, Spic făcu o săritură fantastică şi dispăru lungindu-

se în păpuriş. Babuşcă îl urmă. Statură o vreme culcaţi unul lîngă celălalt, ascultînd cu urechile ciulite zgomotele din jur.

O tăcere adîncă părea să învăluie sălciile. Numaij vîntul îşi strecura din cînd în cînd, ba ici, ba colo, cîte o boare, prin păpuriş, făcînd să moţăie ciucurii adormiţi de catifea. Ridicîndu-se uşor, Babuşcă dădu la o parte păpurişul şi privi: urma de paşi se pierdea şerpuit printre sălcii.

— Priveşte, Spic, şopti Babuşcă, întorcîndu-se spre cîinele-lup care apăruse lîngă el. Vezi urmele întipărite în mîl? Scatiul a trecut pe-aici… Astea sînt urmele celorlalţi doi… Le vezi?.

Spic clipi din ochi în semn că a înţeles. Apoi, mirosind urmele, se avîntă înainte printre sălcii. Babuşcă o porni la fugă după el….

Ocoleau sălciile, săreau peste trunchiurile uscate, prăbuşite în mîl, străbăteau perdelele încîlcite de lăstăriş, se înfundau înotînd din greu prin fîşii de pămînt mocirlos, pline de cioburi, de scoici şi de cochilii de melci. Urmele şerpuiau mereu, pierzîndu-se în baltă, din ce în ce mai adînc.

Deodată, dînd Spic, lăsîndu-l cu mult în urmă pe Băbuşcă, ţîşni ca un fulger de sub o salcie pletoasă, se opri brusc, ca împuşcat, lăsîndu-şi toată greutatea pe picioarele sale din spate.

Falsul şofer şi „Slăbănogul” veneau spre el, din direcţia opusă, pălăvrăgind bine dispuşi între ei.

Dînd cu ochii de Spic, falsul şofer holbă ochii la el şi după o clipă de uluială îşi smulse revolverul din buztunar şi strigă:

— Miliţia! Înapoi, Bijule! înapoi!

Şi, răsucindu-se pe călcîie, o luă la fugă, urmat în aceeaşi clipă de Biju. Din cîteva salturi dispărură în pădurea de trestii.

Spic zbură pe urmele lor.

— Spic! Încotro, Spic? strigă neliniştit Babuşcă, apărînd de după o salcie. Or să te împuşte! Înapoi!

Dar era prea tîrziu. Spic dispăruse. Undeva în adîncul trestiişului răsunau foşnete puternice, trosnetul trestiilor rupte şi nişte strigăte înăbuşite.

Păsări se înălţau în văzduh, ţipînd speriate. Apoi, deodată, o împuşcătură de revolver cutremură văzduhul. Băiatul simţi că inima i se face cît un purice.

Dar în trestiiş lupta continua. Babuşcă auzea, din cînd în cînd, mîrîitul furios al lui Spic şi strigătele celor doi răufăcători. O nouă împuşcătură răsună.

Apoi se făcu tăcere. O linişte grea, ca de plumb, învălui trestiişurile. Păsările coborau.

Ascuns după frunziş, Babuşcă stătea încremenit, neştiind ce să facă. Dar, deodată, trestiile începură să foşnească şi siluetele celor doi răufăcători se conturară printre tulpinile înalte şi fragile. Babuşcă tocmai se pregătea să o ia la picior, cînd observă că falsul şofer şi „Slăbănogul" părăseau trestiişul cu mîinile ridicate deasupra capului. Cu camaşa sfîşiata, cu pantalonii sfîrtecaţi în mari hălci de pînză, însîngeraţi, ei păşeau cu privirile aţintite în pămînt.

„Slăbănogul”, urmat de falsul şofer, ieşi din trestiiş, îşi aruncă o clipă privirea peste umăr şi-apoi o rupse la fugă. Dar nu făcu nici trei paşi, cînd Spic, răsărind pe neaşteptate din stufăriş, îl ajunse din urmă şi îl doborî la pămînt, sărindu-i în spate. Mîrîind, aratandu-şi colţii ascuţiţi şi înspăimîntaţi, Spic făcu pe Slăbănogul se ridice în picioare. Apoi se prefăcu ca vrea sa-l înşface din nou. „Slăbănogul” ridică repede mîinile deasupra capului şi îl urmă pe Spic, care îl conduse la complicele său. După ce dădu roată celor doi raufăcători, convingîndu-se că totul e în regula, cîinele-lup lătră de cîteva ori la ei, invitîndu-i să-l urmeze. Ţinînd mereu mîinile ridicate deasupra capului şi aruncind priviri fioroase unul către celălalt, falsul şofer şi

Biju se apropiară, conduşi de Spic, de salcia pletoasă după care se afla ascuns Babuşcă.

Băiatul le ieşi în întîmpinare….

Spic se aşeză pe picioarele din spate şi, privind pe băiat, clipi de cîteva ori din ochi, ca şi cum i-ar fi spus:

— Poftim… ţi i-am adus, Babuşcă. Babuşcă îşi vîrî mîinile în buzunare şi îi măsură din cap pînă în picioare, pe cei doi indivizi, cu un aer de dispreţuitor.

— Îl caut pe Scatiul, prietenul meu, le spuse el. Unde l-aţi dus?

Falsul şofer făcu un gest cu mîna lui însîngerată:

— Habar n-am despre ce vorbeşti, băiete!

Spic mîrîi şi se ridică uşor pe picioarele din spate:

— Dar astîmpără-l odată pe cîinele ăsta din Basckervile! gemu el. Uite în ce hal ne-a adus!

Babuşcă îl fixă cu ochii lui somnoroşi.

— Păi ce-ai fi vrut matale, nene? Să se lase împuşcat de dragul vostru?

„Slăbănogul” îşi aşeză mîiniile pe creştetul capului.

— De ăştia doi tot nu scăpăm, se adresă el cu ciudă. Mai bine să-i spunem unde se află Scatiul şi să ne lase în pace.

Falsul şofer îşi muşcă buzele şi, după ce se gîndi cîteva clipe, adaugă:

— Eşti singur, băiatule?

— Da!

— Nu eşti însoţit de nici un miliţian?

— Nu. Sînt singur.

— Bine, făcu falsul şofer. Atunci vino cu mine! Şi, făcîndu-i semn cu capul lui Babuşcă să-l urmeze, se întoarse şi o porni la drum, împreună cu Slăbănogul.

Babuşcă şi Spic o porniră pe urmele lor. După ce străbătură o pădurice cu sălcii rare, pe jumătate uscate, ajunseră pe malul unui canal. O barcă era trasă la mal, cu lopeţile ude, strălucind în soare, aşezate în ea.

Falsul şofer arătă spre barcă:

— L-am transportat pe Scatiu, cu barca aceasta la „Casa prisăcarului”, unde îl aşteaptă domnul Fridrich… Adineauri am coborît din ea…

Babuşcă îşi aruncă privirea spre vîslele care mai picurau încă.

— Te cred, nene. Şi e departe casa asta?

Falsul şofer întinse mîna însîngerată şi arătă undeva în depărtare pe canal.

— Cam la un kilometru de-aici… Aşezată pe un grind mare… Dacă o să dai cumva cu ochii de domnul Fridrich, nu te-am văzut şi nu ne-ai văzut, băiete! Ai priceput chestia?

Babuşcă sări în barcă urmat de Spic şi, apucînd lopeţile, îi fixă pe cei doi, cu ochii lui verzi şi strălucitori ca de pisică.

— Am priceput, nene! Dar urcaţi-vă amîndoi barcă!

Falsul şofer protestă mînios:

— Eşti nebun, băiete? Vrei să ne împuşte domnul Fridrich?

Babuşcă se întoarse liniştit spre Spic şi îi spuse:

— Spic, vrei să-i aduci în barcă?

Mai înainte ca Spic să fi avut vreme să schiţeze o singură mişcare, cei doi răufăcători săriră în barcă şi se aşezară repede jos.

Babuşcă înfundă vîslele în apă şi barca porni. După ce lopătă în tăcere, vreme de un sfert de ceas, prin stufărişurile şi sălciile care încercuiau canalul, Babuşcă trase barca lîngă un trunchi gros şi uscat de salcie, jumătate răsturnat în apă.

— Urcaţi-vă pe trunchi şi aşteptaţi-mă aici, nene, spuse el, pe un ton poruncitor celor doi, arătînd cu mîna spre trunchiul uscat. Dacă nu m-aţi tras pe sfoară vin să vă iau de-aici împreună cu Scatiul. Nu încercaţi să părăsiţi salcia înot, că o să vă încurcaţi în nuferi şi o să vă înecaţi…

Strivind o înjurătură între dinţi, falsul şofer sări pe

trunchiul uscat şi îl ajută pe „Slăbănog” să se caţere pe lîngă el.

Babuşcă îl privi o clipă.

— Aţi priceput cum vine chestia, nene. Nu-i aşa? Şi împinse barca de lîngă trunchiul uscat.

— Lasă că te fac eu să joci ca ursul… scrîşni falul şofer, privind în urma lui Babuşcă şi a lui Spic care se îndepărtau de barcă, în vreme ce îşi sfîşia poala cămăşii, bandajîndu-şi mîna…

— Şi-acum, ce facem? mîrîi „Slăbănogul”, cercetînd trunchiul pe care îl avea sub picioare. Ne apucăm de pescuit?

Falsul şofer îşi înodă bandajul ajutîndu-se cu dinţii şi apoi scoase un mic aparat de radio-emisie-recepţie pe care îl avea în buzunarul de la spate.

— Noroc că puştiului nu i-a trecut prin minte că avem un aparat de radio, spuse el, începînd să manevreze greoi butonul cu mîna lui bandajată, în vreme ce repeta în aparat:

— Alo… Aici „Pelicanul”… „Pelicanul” caută „Flamingo”… Treci pe recepţie… Aici „Pelicanul”…

Un bîzîit uşor, imperceptibil, se auzi în aparat şi apoi răsună vocea puternică, frumos timbrată a domnului Fridrich.

— Aici „Flamingo”. Am intrat pe recepţie… „Pelicanule” te ascult…

Falsul şofer apropie aparatul de buze:

— Unul din băieţi se îndreptă cu barca spre dumneavoastră.

— Care? Cel de-al doilea? Roşcovanul acela cu ochi de pisică?

— Da. Este însoţit de un cîine-lup extrem de periculos.

— Un cîine poliţist? răsună vocea domnului Fridrich în aparat.

— Mai rău. Cîinele din Basckerville în persoană…

răspunse repede, în aparat, falsul şofer. Sîntem sfîşiaţi din cap pînă în picioare.

— Unde vă aflaţi?

— Cocoţaţi pe trunchiul unei sălcii uscate, în mijlocul canalului.

— Bine. Lichidez povestea cu puştiul, şi trec să vă iau…

— Nu poate să se ocupe „Cardinalul" de el, domnule?

— „Cardinalul" bănuieşte că inginera pe care am luat-o ca ostatică este un agent al securităţii, răsună, rece, în aparat vocea domnului Fridrich. A plecat la Tulcea să culeagă informaţii. Aşa că vă rog să aveţi răbdare, domnilor. Aici „Flamingo"… Am terminat.!

Un declic răsună în aparat. Vocea domnului Fridrich se stinse.

În vremea aceasta, Babuşcă lopăta de zor. După un cot al canalului, răsări în faţa bărcii spinarea uriaşă a unui deal, învăluit într-o ceaţă albastră şi uşoară. Sus, în vîrful grindului, Babuşcă zări o casă uriaşă şi mohorîtă de lut, acoperită cu stuf. Jur-împrejurul ei se vedeau o puzderie de căsuţe de lemn, pătrate, cocoţate în vîrful unor pari, şi care coborau în cascadă panta dealului spre canal.

Erau stupii. Babuşcă înţelese că în faţa lui se află „Casa prisăcarului".

Cu capul întors spre ea, încordat, Babuşcă vîsleşte uşor. O linişte adîncă, parcă de început de lume, învăluia grindul.

Prin vălătuci subţiri de ceaţă care se zdrenţuiau deasupra lui, atîrnau pe o frînghie cîteva cămăşi şi un cearşaf puse la uscat. Nicio mişcare. Învăluită într-o umbră adîncă, casa, cocoţată în vîrful dealului, pare să îl privească cu ochi răi şi sticloşi.

Babuşcă trase barca la mal şi sări pe uscat, urmat de Spic. Încet, încet, strecurîndu-se printre stupi şi bălării în zumzetul vesel al albinelor care zburau de jur-împrejur, Babuşcă urcă dealul şi se apropie de casă.

Cînd ajunse aproape de ea, auzi deodată la spatele lui mîrîitul puternic al lui Spic.

Se trînti fulgerător pe burtă, în mijlocul unor tufe de mărăcini.

Spic se ghemui şi el la pămînt şi rămase nemişcat cu botul pe labe. În casă, nicio mişcare. Numai zgomotul straniu şi obsedant al albinelor, ce scînteiau ici colo în soare, învăluia grindul.

— Hei, Spic! îi şopti Babuşcă, întorcînd capul spre el. Du-te de vezi despre ce este vorba!

Cîinele-lup se ridică în picioare şi, după ce cercetă cîteva clipe cu privirea ferestrele mohorîte ale casei, se strecură, uşor ca o umbră, printre tufele dese de mărăcini.

Ajuns în dreptul uşii se înălţă, sprijinindu-se cu picioarele de ea şi, împingînd-o, sări fulgerător într-o parte. Uşa groasă de lemn se întredeschise, cu un scîrţîit uşor. Spic aşteptă nemişcat, cu muşchii încordaţi, gata să sară. Apoi, încet, încet, uşa se închise din nou. Spic se apropie din nou de ea şi, împingînd-o cu laba, se strecură în casă.

Trecură cîteva clipe. Apoi, deodată, Babuşcă auzi undeva în casă lătratul puternic şi vesel al lui Spic.

Ieşi din ascunzătoare şi, în cîteva salturi ajungînd la uşă, pătrunse în fugă în casa prisăcarului. În tindă, în faţa unei sobe de cărămidă, cu pereţii de lut coşcoviţi, Spic se învîrtea lătrînd în jurul unui om bătrîn, trîntit la pămînt, cu mîinile legate la spate şi cu un căluş în gură. Era prisăcarul. La intrarea lui Babuşcă, bătrînul ridică capul spre el şi îngăimă, cu gura astupată de căluşul de cîrpă, cîteva sunete fără noimă. Băiatul înţelese că bătrînul îi cerea să îl dezlege. Îngenunche lîngă el şi îi dezlegă mîinile prinse într-o sfoară lucioasă şi subţire care aproape că îi intrase în carne. Văzîndu-şi odată mîinile libere, bătrînul îşi smulse căluşul din gură şi se ridică în picioare.

— Ai sosit la ţanc, băiete! îi spuse el lui Babuşcă,

pocnindu-şi încheieturile amorţite ale mîinilor. Aş fi putut să zac aici chiar şi o săptămînă!

Babuşcă se ridică, la rîndul lui, şi îl privi mirat:

— Dar ce s-a întîmplat?

Spic se aşeză pe picioarele din spate şi ascultă.

— Ce să fie? Necazul, continuă bătrînul, bătîndu-se cu palmele peste buzunare şi căutîndu-şi pesemne ţigările... A dat peste mine un oarecare domn Fridrich, însoţit de doi haidamaci...

Babuşcă ciuli urechile.

— Nu era şi un băiat cu ei?.

Descoperind ceea ce căuta, bătrînul se repezi la masa simplă de lemn, ce se afla în mijlocul încăper şi pe care se afla un pachet de ţigări şi un chibrit.

— Ba era, continuă prisăcarul scoţînd o ţigară din pachet şi aprinzînd-o. Un băiat şi o femeie...

— Tovarăşa ingineră?

— Păi, ştiu eu dacă era ingineră? O fi fost, dacă zici. Dar de unde o cunoşti?

— De la staţia de pompare din pădurea Teregova. Bătrînul trase repede un fum de ţigară:

— Şi băiatul ţi-e prieten? Pe el îl cauţi?

Babuşcă îl fixă pe bătrîn pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Da, se numeşte Scatiul...

— Aşa, aşa, făcu bătrînul. Scatiul îi spunea şi domnul Fridrich ăla... Au plecat cu toţii mai adineauri, după ce m-au legat fedeleş...

— Nu ştii, cumva, încotro au luat-o?

Bătrînul prisăcar păru să se gîndească o clipă:

— Îi tot auzeam vorbind de un şlep...

Pleoapele lui Babuşcă se ridicară fulgerător şi ochii lui verzi, piezişi, străluciră puternic.

— De un şlep părăsit?

— Aşa, aşa! întări bătrînul, scuturînd scrumul ţigară în

gura cuptorului. Şi parca am mai auzit ceva despre o pisică.

Babuşcă îl privi uimit, cu gura uşor întredeschisă.

— Şlepul părăsit de la „Cotul pisicii”?

— E un şlep acolo?

Babuşcă se întoarse spre Spic şi îi spuse hotărît:

— Să mergem, Spic! Ştiu unde l-a dus dom Fridrich pe Scatiu.

Dar Spic se ridică în picioare.

În clipa aceea, bătrînul prisăcar, alb la faţă şi azvîrlind ţigara din mînă, se năpusti ca un nebun în încăperea alăturată. Babuşcă îl auzi trăgînd un sertar şi răscolind nişte hîrtii.

— Bandiţii! Blestemaţii! striga bătrînul cu un glas înăbuşit de furie, făcîndu-şi reapariţia în încăpere şi repezindu-se la o puşcă de vînătoare, ce atîrna fixată într-un cui pe perete… Mi-au luat toţi banii! Tot avansul pe care l-am primit de la CENTROCOOP pentru miere…

Babuşcă îl privea nemişcat.

— Cine vi i-a luat? Domnul Fridrich?

— Aş! strigă bătrînul, frîngînd puşca în două şi deschizînd încărcătorul… „Chioru” ăla şi „Ciupitu“ ăla de vărsat au făcut-o… Dar las’ că le pun eu pielea pe băţ… Să mergem, băiete! Să mergem!

Şi bătrînul prisăcar, închizînd puşca la loc, se repezi, val-vîrtej, afară din casă.

Babuşcă şi Spic îl urmară. Însoţiţi de bătrînul prisăcar care înjura şi blestema întruna, ajunseră la barcă.

— Încotro o luăm? se interesă ceva mai potolit prisăcarul. Înapoi spre Dunărea veche?

Babuşcă tresări uşor şi-l privi cu coada ochiului, în timp ce se juca cu urechile lui Spic.

Dacă bătrînul zăcea legat în casă, se gîndi ei, de unde ştia că am venit dinspre Dunărea veche? Dar adăugă, îndată, cu voce tare:

— Nu, o luăm de-a dreptul pe canal, prin baltă. Pe Dunărea veche ar fi să ocolim prea mult. Şi aşa, ajungem tocmai la noapte la „Cotul pisicii”.

— Fie, băiete! spuse bătrînul prisăcar suindu-se în barcă şi rezemînd puşca de vînătoare undeva lîngă el. Cunoşti mai bine ca mine socotelile pe-aici. Hai, urcă şi să-i dăm bătaie!

Spic sări de pe mal drept în mijlocul bărcii. Babuşcă făcu vînt bărcii de la mal cu piciorul şi se aşeză la vîsle. Uriaşa barcă se răsuci în loc şi-apoi se avîntă, în plescăitul vesel şi zgomotos al vîslelor pe canal.

Prisăcarul scoase o altă ţigară din pachet şi o aprinse.

— Spuneai că femeia este ingineră, continuă într-o doară bătrînul, azvîrlind chibritul în apă, nu-i aşa, băiete?

Babuşcă vîslea, uşor încordat.

— Da, ingineră. Tovarăşa ingineră.

Bătrînul îl fixă pe Babuşcă cu ochii lui cafenii, străbătuţi de vinişoare roşii.

— Vrei să-ţi spun ceva? Să ştii că nu este ingineră.

Babuşcă se prefăcu mirat la culme.

— Zău, nene? Nu e? Dar ce e?

Bătrînul se aplecă cu un aer misterios spre el:

— Ştii ce e? E de la miliţie. L-am auzit pe domnul Fridrich cînd vorbea cu ea… Recunoscuse femeia treaba aceasta, pe cinstea mea.

Babuşcă lăsă să-i scape vîslele din mînă de uimire.

— Formidabil, nene! De la miliţie? Şi tot satul care o cunoaşte de trei ani…

Bătrînul îşi muşcă buzele:

— De trei ani, zici?

— Ce-o să se mai mire tata, cînd o să-i spun că tovarăşa ingineră este de la miliţie! N-o să mă creadă. N-o să mă creadă. Păi spune şi matale, nene, e de crezut?

Bătrînul ridică puşca şi o rezemă de genunchi, cu ţeava îndreptată spre Spic.

— Domnul Fridrich îl tot descosea pe Scatiu, prietenul tău, în legătură cu o şalupă militară. Am înţeles, din ce vorbeau, că aţi fost împreună cu militarii aceia?

Babuşcă se opri din nou din vîslit şi, după ce se gîndi cîteva dipe, ridică nedumerit din umeri:

— Militari? Care militari, nene?

Observă cum degetele bătrînului trag uşor piedica de la armă. Apoi bătrînul ridică brusc capul şi îl privi e Babuşcă drept în ochi.

— Dar cîinele acesta lup, de unde îl ai, băiete? Babuşcă se uită lung la omul din barcă pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Vorbiţi de Spic? întrebă el rîzînd. Îl am de la nişte grăniceri, răspunse Babuşcă, continuînd să tragă uşor la rame. Spuneau că l-au reformat. Şi, ca să nu-l împuşte, mi l-au dat mie. Uitaţi-vă ce rană are la piept…

Bătrînul prisăcar fixă cîteva clipe cicatricea enormă, ce se contura pe pieptul cîinelui-lup.

— Încep să te cred, băiete, spuse bătrînul dînd din cap şi rezemînd ţeava puştii de marginea bărcii. Ceea ce nu înţeleg este de ce a şters-o domnul Fridrich atît de repede la venirea ta…

Babuşcă îl privi cu gura căscată şi se opri din vîslit.

— Cum adică… ştia că vin?

— Avea un fel de radio la el şi-a vorbit cu doi indivizi care îi comunicau că i-ai lăsat pe un trunchi de salcie în mijlocul canalului, undeva spre Dunărea veche.

Babuşcă se plesni cu palma peste frunte.

— Aveau un aparat de radio!

— Pesemne, continuă bătrînul prisăcar… Dar mai înainte ca domnul Fridrich să-mi părăsească casa, a mai fost un bărbat chel şi cu ochelari, cărora toţi îi spuneau „Cardinalul”.

„Ei drăcie! gîndi Babuşcă, începînd să tragă vîrtos la rame, eram cît pe-aici să cred că bătrînul este

„Cardinalul". Desigur că a ştiut că vin dinspre Dunărea veche odată ce a ascultat discuţia prin radio” şi adăugă cu voce tare:

— Cine era „Cardinalul”, nene?

Batrînul prisăcar ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cu o oră înainte de sosirea ta, a plecat la Tulcea… să se intereseze de femeia aceea frumoasă. Să-ţi spun drept, nici eu nu cred ca este de la miliţie.

Babuşcă trăgea vîrtos la rame.

— Păi, eu ce-ţi spuneam, nene, că e?

Bătrînul prisăcar se aplecă cu blîndeţe spre Spic gata să-l mîngîie..

Spic mîrîi uşor, deschizîndu-şi colţii albi şi ascuţiţi. Bătrînul prisăcar îşi retrase mîna fulgerător, ca muşcat de şarpe şi rîse cu voioşie. „

— Cîinii poliţişti asta ştiu: sa muşte şi sa sfîşie. Asta este meseria lor, băiete.

— Spic e un cîine foarte bun! îi luă apărarea lui Spic Babuşcă, trăgînd din ce în ce mai repede la rame în vreme ce gîndea: abia aştept sa îl scot pe Scatiu din încurcătură şi să mergem împreună cu batrînul prisăcar la nenea V’lad… O să afle cum arată „Cardinalul" despre care vorbea pe puntea şalupei…

După cîteva ore de drum de-a lungul unor canale care se întortocheau mereu în adîncurile stufărişurilor şi pădurilor de sălcii, barca, condusă de Babuşcă, ieşi pe Dunăre. Înserarea învăluia treptat, treptat Dunărea într-o pulbere cenuşie. Nicio adiere de vînt. Apele Dunării păreau o întindere nesfîrşită şi strălucitoare de mercur, în care un amurg însîngerat, strivit de un nor negru, lăsa să cadă ultimele picaturi de sînge.

— Acolo este „Cotul Pisicii” şi şlepul de pe Iimba de nisip, spuse Babuşcă, ridicîndu-se în picioare şi arătîndu-i cu braţul bătrînului prisăcar o mare roşie, forescentă de aburi.

Bătrînul prisăcar luă puşca rezemata de margii bărcii şi îi trase cocoaşele, unul după altul.

— Dă-i bătaie, băiete! O să le arăt eu trîntorilor ce înseamnă să fure mierea albinelor.

Babuşcă vîslea cu privirea aţintită spre bătrînul prisăcar.

— De ce-o fi mîrîind Spic la el? se întrebă el, deodată, in gînd. Nu-i semn bun, deşi bătrînul pare om de treabă…

În clipa următoare Babuşcă întoarse capul. Zări silueta întunecată a şlepului, ca o pată de-a curmezişul Dunării, cu botul înfipt adînc în nisip. Acum vîslea din ce in ce mai uşor. Lopeţile se roteau în văzduh şi coborau, abia ciupind apa. Colosul întunecat din tablă de fier se apropia.

Acum era aproape.

Şi, deodată, scara lui de fier, care ducea pe punte răsări în faţa bărcii.

Babuşcă împinse barca spre scara de fier şi, prinzîndu-se cu o mînă de ea, instală cu mîna cealaltă încet, uşor, abia auzit lopeţile în barcă.

Dunarea clipocea sub barcă. Babuşcă legă mahuna de o treaptă de sus a scării de fier şi îi făcu semn bătrînului prisăcar să îl urmeze.

Sări pe scară şi începu să se caţere spre puntea şlepului.

Bătrînul trecu pe lîngă Spic şi sări, cu puşca în mînă, pe scară, prinzîndu-se cu mîna din cauza întunericului de nodul făcut în fluture de Babuşcă. Nodul se desfăcu şi mai înainte să se prăvălească în Dunăre, bătrînul reuşi să se prindă de o treaptă a scării de fier.

Din capătul scării, Babuşcă scoase un strigăt înăbuşit.

Purtată de curent, barca în care se afla Spic se desprinse de lîngă şlep, se îndepărtă şi, în curînd, dispăru înghiţită de întuneric.

Bătrînul prisăcar urcă scara, vru să-i spună ceva lui Babuşcă, dar acesta îi făcu semn să tacă. Oricum, Spic nu mai putea fi ajuns din urană şi nici găsit.

Babuşcă se strecură de pe scară pe puntea şlepui

învăluit într-un întuneric adînc. Bătrînul prisăcar, cu puşca în mînă, îl urma. Deodată, Babuşcă se opri. Ochii lui verzi ca de pisică străluceau în întuneric.

— Ce s-a întîmplat, băiete? îl întrebă în şoaptă bătrînul prisăcar, aplecîndu-se încet la urechea băiatului.

Babuşcă nu răspunse. Se aplecă şi, pipăind cu mîna în jur, descoperi o pietricică.

O ridică şi o azvîrli undeva jos, în faţa lui. O clipi două nu se auzi nimic, apoi zgomotul făcut de căderea pietrei răsună undeva jos, în adîncul şlepului.

— Nu s-a întîmplat nimic, nene, răspunse Babuşcă în şoaptă. Era să ne rupem gîtul... E un şlep de cărbuni deschis la mijloc. Vrei să-mi dai puşca, nene?

Bătrînul îi împinse puşca. Luînd puşca pe pipăite din mîna bătrînului, Babuşcă înlătură ca un orb cu patul puştii marginea deschizăturii şi o porni mai departe.

— Ţine-te după mine, nene...

Străbătură încet, încet, partea şlepului învăluită întuneric.

Deodată, în faţa celor doi răsări silueta întunecată a unei cabine uriaşe.

Apropiindu-se de ea, Babuşcă începu să pipăie pereţii şi descoperi o uşă. Înapoie puşca bătrînului şi împinse uşor uşa cu mîna.

Uşa se deschise, scîrţîind din balamalele ei ruginite.

Linişte. Nici o mişcare. Numai clipocitul tainic şi misterios al apelor Dunării. Babuşcă pipăi cu piciorul golul de întuneric din faţa sa. O scară de fier cobora perpendicular în adîncul şlepului.

Babuşcă se prinse de ea şi începu să coboare în bezna de sub el. Bătrînul prisăcar îl urmă, lovind din cînd în cînd cu ţeava puştii treptele de fier, care scoteau de fiecare dată un zumzet ciudat.

Ajuns jos, Babuşcă sări uşor de pe ultima treaptă şi rămase nemişcat, cu urechile ciulite. O linişte adîncă,

străbătută de un miros greu de mucegai plutea în încăpere.

Nici o mişcare.

Bătrînul prisăcar coborî la rîndul său scara de fier şi, sprijinindu-şi puşca de vînătoare sub braţ, scăpără un chibrit.

La flacăra tremurătoare a chibritului, Babuşcă întrezări undeva, în mijlocul încăperii, o măsuţă de lemn pe care se afla o lampă de gaz.

— Este o lampă acolo, îi şopti el bătrînului prisăcar, apucîndu-l de braţ şi arătîndu-i lampa care sclipea rubiniu în lumina pîlpîitoare a chibritului.

Bătrînul prisăcar se aproipie de măsuţă, rezemă puşca de ea şi, aprinzînd lampa, o ridică deasupra capului.

— Priveşte, nene, un aparat de radio, aproape că strigă Babuşcă, repezindu-se la măsuţă şi arătîndu-i bătrînului un aparat de radioemisie aşezat pe masă.

— Îl cunosc, este al domnului Fridrich.

— Va să zică am dat de urma lor, spuse cu un aer mulţumit bătrînul, rotind lampa deasupra capului. Dar nu văd nici o urmă pe care s-o fi lăsat femeia aceea sau prietenul tău, Scatiul.

Undeva, în stînga, în lumina slabă a lămpii, apăru conturul unei uşi de fier.

— Priveşte, nene: o uşă! strigă Babuşcă. Tovarăşa inginer şi Scatiul or fi dincolo.

În clipa următoare, Babuşcă zbură ca un bolid spre uşă şi o deschise, izbind-o de perete.

— Scatiule!

— Aici sînt Babuşcă! răsună din întunericul încăperii alăturate glasul bucuros al Scatiului.

— Şi tovarăşa ingineră?

— Este aici, lîngă mine...

Bătrînul prisăcar îşi făcu apariţia în pragul uşii ţinînd lampa ridicată deasupra capului.

Tînăra femeie şi Scatiul stăteau aşezaţi pe o claie de fîn proaspăt cosit, cu mîinile legate la spate. Babuşca se repezi Ia Scatiul şi, îngenunchind, îi examină legăturile de la mîini, după care se întoarce spre prisacar.

— Nu cumva ai un briceag, nene?

Batrînul prisăcar vîrî mîna în buzunar şi, scoţînd un briceag i-l aruncă lui Babuşcă. Acesta prinse briceagul din zbor.

Peste cîteva clipe, Scatiul şi tînăra femeie se ridicau în picioare. — Trebuie să fugim, spuse tînăra femeie cu o voce gîtuită de emoţie. Domnul Fridrich şi cei doi complici ai săi pot să pice din clipă în clipă… Şi adăugă, privind spre bătrînul prisăcar. V-am lăsat legat cobză în tinda casei dumneavoastră. Îmi închipui că tot Babuşcă v-a eliberat.

— Da, tovarăşă inginer, răspunse bătrînul. Dar ticăloşii mi-au furat arvuna pe care o primisem de la Centrocoop, pentru miere. Aşa că l-am însoţit pe Babuşcă să pun mîna pe ei şi să-mi iau banii înapoi.

Tînăra femeie îl privi mirată:

— Vreţi să vă bateţi singur cu trei bărbaţi vînjoşi şi înarmaţi pînă în dinţi? Pesemne că vă arde de glumă...

Bătrînul o privi drept în ochi:

— Şi ce altceva am putea face?

— V-am spus: să fugim, continuă tînăra femeie întorcîndu-se spre Babuşcă. Aţi ajuns aici într-o barcă, nu?

Babuşcă ridică posomorît din umeri:

— Nu avem nicio barcă. S-a dezlegat şi a luat-o pe Dunăre cu Spic cu tot…

— L-ai pierdut pe Spic? strigă Scatiul.

Tînăra femeie îşi trecu uşor palma peste fruntea ei îmbrobonită de sudoare.

— Doamne, dumnezeule, sînt pierdută. Nu ştiu să înot.

— Băiatul acesta susţine că pe măsuţa de dincolo se află un aparat de radio, spuse bătrînul prisăcar. S-ar putea să

obţineţi o legătura cu postul de radio al fermei crescătorilor de vite de pe „Grindul mare”. Într-o jumătate de oră o barcă cu motor rapida a miliţiei ar putea fi aici.

Tînăra femeie duse, aproape speriată, mîna la medalionul de aur, pe care-l purta la gît:

— Un aparat de radio? Unde?

— Dincolo, pe măsuţă... Urmaţi-mă, spuse bătrînul prisăcar, ţinînd lampa aprinsă deasupra capului şi părăsind încăperea. Tînăra inginera şi cei doi băieţi îl urmară.

În curînd toţi patru stăteau în jurul aparatului de radio.

Ridicînd aparatul de radio, tînăra femeie începu să răsucească la întîmplare butoanele, în vreme ce striga în aparat:

— Alo!... Alo!... Miliţia!... Vă rog, răspundeţi!... Alo, ferma de la Grindul mare! Răspundeţi vă rog.

Scatiul şi Babuşcă observară ca bătrînul prisăcar fixează cu atenţie degetele fine şi nerăbdătoare ale tinerei femei, care răsucea la întîmplare butoanele aparatului de radio.

— Este de prisos, tovarăşă, spuse bătrînul prisăcar, aşezînd lampa aprinsă pe masă. Văd că va pricepeţi la aparate din astea tot atît ca şi mine.

În clipa aceea, închizătorul unei arme clănţăni, undeva în întuneric, lîngă scara de fier şi vocea puternică a „Chiorului” tună în încăpere.

— Nici o mişcare!... Mîinile sus!

Bătrînul prisăcar făcu un salt şi apucă puşca de vînătoare rezemată de marginea mesei. Dar mai înainte ca să aibă vreme să o ridice, o rafală de pistor-mitralieră scăpără în întuneric. Un zgomot infernal făcu să vibreze pereţii din tablă de fier ai şlepului.

Bătrînul prisăcar scăpă puşca din mînă şi, bătînd aerul cu mîinile, se prăvăli pe podea.

Prin fumul împuşcăturilor care se revărsa ca un nor alb îşi făcu apariţia domnul Fridrich.

Tînăra femeie, Scatiul, Babuşcă priveau îngroziţi spre bătrînul prisăcar, care zăcea cu faţa în jos, la picioarele lor.

— Doamnă, spuse domnul Fridrich, cu tonul lui rece şi politicos, v-am prevenit că noi nu ucidem pe nimeni, dacă nu este absolută nevoie s-o facem. Şi adăugă cu un uşor dispreţ privind spre bătrînul care zăcea la picioarele lui, cu braţele larg desfăcute: acest bătrîn idiot putea să ştie, la vîrsta lui, ce înseamnă o somaţie…

Tînăra femeie se întoarse spre el şi îl fixă cu o privire plină de ură:

— Aţi ucis un bătrîn, sînteţi un ticălos fără pereche, domnule Fridrich!

Domnul Fridrich îşi muşcă buzele:

— Vă repet, continuă el pe un ton uscat. Nu am ucis pe nimeni. Bătrînul s-a sinucis pur şi simplu. Sper însă, că atît dumneavoastră cît şi aceşti doi băieţi isteţi să înţeleagă, în sfîrşit, că nu glumesc. Şi, întorcîndu-se spre scara de fier, adăugă pe un ton poruncitor: Duceţi-i în magazia de dincolo şi legaţi-i bine! După aceea ocupaţi-vă de acest bătrîn. Azvîrliţi-l cu un pietroi atîrnat de picioare undeva, în mijlocul Dunării!

„Chioru” şi omul cu faţa vînătă îşi făcură apariţia şi, împingîndu-i pe cei trei în camera alăturată, traseră în urma lor uşa grea şi masivă de fier.

Rămas singur, domnul Fridrich scoase un pachet de ţigări din buzunar şi se adresă liniştit prisăcarului care zăcea la picioarele lui:

— Comedia s-a terminat. Poţi să te ridici, „Cardinale”. Am avut dreptate?.

„Bătrînul prisăcar” se ridică de jos, scuturîndu-şi hainele de praf.

— Într-adevăr, Fridrich, bănuiala mea a fost neîntemeiată. Tînăra femeie nu este o agentă a securităţii… Habar n-are să mînuiască un aparat de radio-

emisie, iar cei doi băieţi nu ştiu, într-adevăr, nimic despre ea.

— Să-ţi spun drept, mă bucur, continuă domnul Fridrich, scoţînd o ţigară din pachet şi aprinzind-o la flacăra brichetei. Sînt prea puţine femei frumoase pe lume, ca să fim nevoiţi să le şi împuşcăm. Oricum, inginera şi cei doi băieţi vor depune mărturie că cel poreclit „Cardinalul” este un tip chel, care poartă ochelari, un bărbat în vîrstă de patruzeci, patruzeci şi cinci de ani. Şi adăugă, pe acelaşi ton, privindu-şi ceasul-brăţară: La ora aceasta Reiner trebuie să fie în avion în drum spre Viena. Aşa că vor alerga după un chip care nu există....

— Dispariţia bătrînului prisăcar nu le va da de bănuit? se întrebă „Cardinalul”.

Domnul Fridrich chicoti uşurel:

— Tot inginera şi cei doi băieţi vor povesti cum bătrînul a fost asasinat sub ochii lor. Vor căuta cadavrul prisăcarului cîteva zile în Dunăre şi-apoi se vor lăsa păgubaşi. Ţi-am pregătit actele false. Morţii cu morţii, vii cu vii. La Bucureşti vei lua legătura cu „Scoţianul”... Ai memorat adresa?

— Desigur, Fridrich. Da’ cînd plec?

— Mîine dimineaţă, cu vasul fluvial pînă la Galaţi. În vreme ce ei îţi vor căuta cadavrul în Dunăre, vei călători liniştit în tren, spre Bucureşti.

„Cardinalul” arătă cu capul spre uşa de fier:

— Cînd o eliberezi pe ingineră şi pe cei doi băieţi?

— Tot mîine. Bineînţeles, după plecarea vasului fluvial... Le trebuie cîteva ore, pînă să ia legătura cu cei de la miliţie şi să le depene toată povestea. Pînă atunci noi vom fi departe.

În clipa aceea, uşa de fier se deschise şi „Chiorul” şi omul cu faţa vînătă îşi făcură reapariţia în încăpere.

— I-am legat fedeleş, domnule Fridrich, spuse „Chiorul", închizînd cu grijă uşa masivă. Pe Babuşcă l-am

percheziţionat pînă la piele.

— Eşti sigur? se interesă domnul Fridrich.

— Absolut sigur, interveni „Cardinalul”. Mai adineauri, cînd a eliberat-o pe ingineră şi pe prietenul său, mi-a cerut briceagul. Deci este logic că nu avea unul.

Domnul Fridrich îi aruncă o privire severă:

— Cei doi băieţi au evadat de cîteva ori, deşi nu era logic să poată să evadeze. De data aceasta, dacă ar reuşi s-o facă, ar fi pentru noi o adevărată catastrofă. Deci să ne destupăm urechile şi să deschidem bine ochii. Şi adăugă întorcîndu-se spre „Chioru” şi omul cu faţa vînătă: În noaptea aceasta veţi sta de pază pe puntea şlepului. E-adevărat că o să vă muşte ţînţarii, dar să ştiţi că poliţia muşcă şi mai tare decît ei…

Şi întorcîndu-le spatele, domnul Fridrich deschise uşa masivă de fier şi pătrunse în încăperea alăturată! Undeva, în pîntecul întunecos şi umed al şlepului, la lumina unei lămpi care abia, abia mai pîlpîia, tînăra femeie, Scatiul şi Babuşcă stateau cu mîinile legate la spate, pe claia de fîn, proaspăt cosit.

— Doamnă, spuse Fridrich, apărînd în lumina slabă şi pîlpîitoare a lămpii, vă aduc o veste bună. Mîine, atît dumneavoastră, cît şi cei doi băieţi veţi fi liberi.

Tînăra femeie îi aruncă o privire sfidătoare.

— Am putea crede, domnule, că viaţa şi libertatea noastră depind de dumneavoastră. Să mă simt liberă, chiar dacă mi-aţi legat mîinile la spate?

Domnul Fridrich se înclină uşor, ironic:

— Ce pot să fac? Între două libertăţi am ales-o deocamdată pe a mea. Mîine după-amiază părăsesc ţara dumneavoastră, şi sper că nimeni să nu mă împiedice s-o fac.

Tînăra femeie îl privi pe sub genele ei lungi şi catifelate.

— Cum aşa? Lăsaţi în urma dumneavoastră numai un cadavru?

Domnul Fridrich ridică din umeri şi continuă pe acelaşi ton:

— Ah! Bătrînul prisăcar! Nu-l plîngeţi! Cred că şi-a găsit în sfîrşit liniştea. Cîtă vreme trăia, era pîndit de tot felul de neplăceri. Pe aceştia nu-i mai deranjează nimeni şi nimic, doamnă.

Frumoasa femeie continua să-l privească pe sub gene:

— Mi se pare, sau aproape că îl invidiaţi?

Un zîmbet fin flutură pe buzele domnului Fridrich:

— El a plecat, iar eu abia trebuie să plec. Şi mi-e teamă că la vama dumneavoastră nu o să scap numai cu un bănuţ de aramă. Nu-i aşa?

Tînăra femeie ridică uşor din umeri:

— Ştiu eu? Depinde de ce-o să lăsaţi în urma dumneavoastră.

Domnul Fridrich rîse cu poftă:

— Doi borfaşi, doamnă: unul care se uită saşiu, iar altul cu faţa vînătă, ciupită de vărsat. Un cuplu incredibil. Cel puţin pentru un absolvent al Universităţii din Oxforid…

— Iar actualmente, pur şi simplu spion, completă tînăra femeie.

Domnul Fridrich păli uşor, îşi muşcă buzele şi întorcîndu-şi brusc spatele se îndreptă spre uşă. Ajuns acolo, se opri cu mîna pe clanţă şi îşi aruncă privirea înapoi spre Scatiul şi Babuşcă:

— Vă previn, băieţi. Nu încercaţi s-o ştergeţi pe geamul de colo. Oamenii mei se află pe punte, deasupra voastră. Este prima oară cînd voi da ordin ca, la cea mai mică mişcare, să tragă în plin. Şi fără nici un fel de somaţie!

Deschizînd uşa masivă de fier, domnul Fridrich părăsi enervat încăperea.

După ce uşa de fier se închise, o linişte grea, apăsătoare învălui cîteva clipe încăperea largă şi întunecoasă. Lampa ce se afla jos, pe pardoseala de fier a şlepului, pîlpîia parcă speriată, proiectînd pe peretele de tablă groasă, străbătut

de nituri mari de fier, umbrele gigantice, tremurătoare ale celor trei prizonieri.

— Deci bătrînul prisăcar este „Cardinalul”, spuse în şoaptă Scatiul, continuînd să fixeze încordat uşa masivă de fier.

— Da, confirmă în şoaptă tînăra femeie. Au încercat să-mi întindă o cursă.

— Chestia cu radioul? interveni şi Babuşcă.

— Exact, băieţi, răspunse tînăra femeie. Ideea nu a fost rea, dar povestea cu bătrînul care porneşte în căutarea hoţilor, în loc să se adreseze postului de miliţie, prea era cusută cu aţă albă.

Nu mai vorbesc de acel „Cardinal” care a apărut în faţa mea şi a Scatiului, în casa prisăcarului. Şi s-a plimbat prin faţa noastră, ca să-l vedem bine ca un prezentator al unei case de mode. Care „Cardinal” autentic ar fi făcut aşa ceva?

— Extraordinar! spuse Scatiul. Şi nenea Vlad?

Tînăra femeie făcu un semn cu capul spre medalionul care îl purta atîrnat de un lănţişor la gît:

— Aşteaptă fotografia „Cardinalului”, care se află aici, în medalion. V-aduceţi aminte că am dus mîna la medalion cînd bătrînul prisăcar s-a aplecat asupra aparatului de radio?

— Şi l-aţi fotografiat? se interesă Babuşcă.

— Desigur, continuă tînăra femeie. Totul este, însă, ca tovarăşul Vlad să aibă fotografia „Cardinalului” mai înainte ca acesta să părăsească delta şi să dispară în cine ştie ce colţ de ţară. Urmărindu-l pe el vor fi descoperiţi şi ceilalţi spioni. Aţi înţeles, băieţi

— Mai e vorbă? şopti Babuşcă şi, arătînd spre geamul rotund şi prăfuit care strălucea fantastic deasupra capului său în lumina muribundă a lămpii, spuse: Daţi-ne medalionul şi noi o ştergem pe-acolo. În trei ore sîntem cu el la Tulcea, la nenea Vlad…

Un licăr de speranţă străluci în ochii frumoasei femei:

— Credeţi că veţi reuşi, băieţi? Eu, oricum, nu pot să trec prin gemuleţul acela. Dar nu uitaţi că toţi trei sîntem legaţi cobză.

Scatiul continua să fixeze, încordat, uşa de fier masivă şi tăcută.

— Păi, n-aţi văzut ce-a făcut Babuşcă, cînd i-a cerut briceagul „Cardinalului”?

Ea îl privi sincer uimită:

— Babuşcă? N-am observat nimic, băieţi…

În clipa următoare Babuşcă se rostogoli cu mîinile legate la spate, prin claia de fîn, şi îşi înfundă capul prin fuioarele de iarbă proaspătă şi jilavă, căutînd cu gura, asemenea unei raţe ce vîră capul sub apă în căutarea vreunui peştişor. Peste cîteva clipe, Babuşcă reapăru din fîn. Dinţii lui albi şi mărunţi erau încleştaţi pe lama ascuţită şi strălucitoare a unui briceag.

— Hei, Scatiule, apucă-l, îi şopti acesta printre dinţi prietenului său, aplecîndu-se spre el…

Cu mîinile legate la spate, Scatiul prinse briceagul de prăsele. Babuşcă se ridică şi îi spuse tinerei femei cu un aer triumfător.

— Din clipa în care Spic a mîrîit la bătrînul prisăcar, am ştiut că el este „Cardinalul”. Ne tăiem legăturile de la mîini şi o ştergem.

Tînăra femeie îşi aruncă privirea spre uşa de fier:

— Ar trebui să vă grăbiţi, băieţi… Fridrich se poate reîntoarce din clipă în clipă…

Babuşcă se aşeză spate în spate cu Scatiul şi îşi potrivi legătura de sfoară pe lama ascuţită a briceagului, pe care prietenul său îl ţinea strîns în pumn. O singură apăsare şi legăturile de sfoară îi alunecară de pe încheieturile mîinilor şi căzură în fîn. Peste cîteva clipe, Scatiul şi tînăra ingineră erau şi ei liberi. Scatiul se ridică uşor de jos şi, cu paşi ca de pisică, se apropie de gemuleţul rotund şi prăfuit,

ce abia licărea, ici şi colo, în strălucirea bolnavă a stelelor de afară. Îl deschise încet, încet, şi rămase nemişcat, ascultînd cu urechile ciulite liniştea nopţii. Sus, deasupra lui, pe punte, se auzea vocea „Chiorului”, acoperită din cînd în cînd de rîsul răguşit al omului cu faţa vînătă.

Scatiul îşi scoase cureaua de la pantaloni şi o petrecu pe după balamaua ruginită a gemuleţului.

În clipa următoare Babuşcă se ivi lîngă el, în lumina palidă şi pîlpîitoare a lămpii.

— Dă-mi şi cureaua ta, Babuşcă, îi şopti el la ureche. Va trebui să sărim amîndoi o dată în apă.

Babuşcă îşi scoase repede cureaua.

— Avem curentul în faţă, Scatiule. Ce facem? Ne va lipi de peretele şlepului.

— Ne scufundăm şi trecem pe sub el, continuă Scatiul, luînd cureaua din mîna lui Babuşcă şi înnodînd-o de cealaltă. Vom coborî peretele şlepului, şi-apoi vom plonja în adîncul Dunării. Altfel ne vom încurca în ierburile ce-au crescut pe fundul vasului… Ai priceput cum vine chestia, Babuşcă?

Ochii verzi şi piezişi ai lui Babuşcă străluceau:

— Mai e vorbă? Dar ce-o să facem cu marele ANAFOR AL PISICII? Dacă dăm peste el?

„Marele anafor al pisicii” era un vîrtej de apă imens, care se forma în această parte a Dunării şi se deplasa încolo şi încoace pe luciul apei – o pîlnie uriaşă căscată spre adîncuri, rotindu-se fantastic cu viteza unei elice de avion.

Ziua, pescarii îl recunoşteau de departe şi, apucînd vîrtos vîslele, lopătau puternic, ocolindu-l cu grijă, cu capetele întoarse şi privirile aţintite spre genuna învolburată şi înspăimîntătoare de ape, ce putea să răstoarne şi să înghită o mahună puternică ca pe o coajă de nucă. Noaptea însă, monstrul răsărea deodată, de undeva, din adîncurile Dunării, desfăcîndu-şi cu o

învolburare de ape, undeva, în întuneric, uriaşa lui pînză rotitoare de păianjen. Niciodată nu puteai să ştii unde se află, dacă este aici, la un pas de tine, sau sub malul prăvălit al Dunării, cu gura lui strălucitoare căscată spre stele. Nici o barcă nu ar fi îndrăznit din pricina lui să străbată noaptea „Cotul pisicii”.

— O să înotăm pe firul apei, răspunse Scatiul, în vreme ce lăsa să cadă afară, pe geam, curelele înnodate.

„Anaforul pisicii” se ţine mai mult pe lîngă mal. Hai, Babuşcă, ia medalionul de la tovarăşa Elena şi urmează-mă.

Tînăra femeie se apropie cu medalionul în mînă de cei doi băieţi.

— Gata? Plecaţi?

Scatiul se prinse cu o mînă de capătul curelei şi, ducînd degetul la buze, îi făcu semn să păstreze linişte. Babuşcă luă medalionul şi îşi petrecu lănţişorul de după gît. În vremea aceasta Scatiul luneca uşor, pe gemuleţul deschis, afară din şlep. Tînăra femeie îi întinsese mîna lui Babuşcă şi, aplecîndu-se spre el, îi şopti la ureche:

— Succes, Babuşcă! Şi salutări tovarăşului Vlad!

Babuşcă îi strînse mîna. În clipa următoare făcu un salt şi, prinzîndu-se de capătul curelei rămase cîteva clipe spînzurat în văzduh… Apoi, proptindu-se cu picioarele în peretele vasului, îşi făcu vînt şi, cu un salt acrobatic, alunecă afară din şlep.

Acum cei doi băieţi se legănau atîrnaţi de curele, deasupra Dunării.

Sus, pe punte, „Chiorul” şi omul cu faţa vînătă discutau de zor. Scatiul şi Babuşcă coborau încet, încet pe cureaua înnodată spre apa întunecată a Dunării, care clipocea, ici şi colo, lovindu-se de peretele de fier al şlepului.

— Hei, „Ciupitule”, răsună deodată vocea puternică a „Chiorului”, deasupra lor, mi se pare sau se bălăbăneşte ceva acolo?

— Unde acolo? se auzi glasul omului cu faţa vînătă. Şi, deodată, strigătul lui răguşit străpunse noaptea: Fug; nu-i vezi? Trage în ei!

— Sări, Babuşcă! strigă Scatiul şi, în clipa următoare, se prăvălea de sus, dispărînd în adîncurile Dunării, cu un plescăit puternic ce răsună în liniştea adîncă a nopţii ca un foc de pistol.

Babuşcă îl urmă peste o dipă. Apoi se făcu linişte.

— Ce s-a întîmplat, domnilor? întrebă domnul Fridrich, apărînd pe puntea şlepului cu un revolver în mînă. Ce sînt urletele acestea?

— Băieţii... Băieţii au fugit! strigă „Chiorul”, aplecîndu-se peste marginea şlepului şi arătînd cu mîna undeva înspre apele întunecate ale Dunării. Au ieşit pe geam şi au sărit adineauri în Dunăre.

— Şi de ce stai? urlă enervat domnul Fridrich. Îi vom prinde îndată! Pregătiţi barca cu motor!

„Chiorul” şi omul cu faţa vînătă străbătură puntea şi se buluciră pe scara şlepului. Domnul Fridrich vîrî evolverul în buzunarul de la piept şi coborî şi el scara de fier, spre barca cu motor, care îl aştepta, duduind uşor, cu farurile aprinse, la piciorul scării.

„Chiorul”, cu pistolul-mitralieră în mînă şi omul cu aţa vînătă rezemat în ţeava puştii de vînătoare îl aşteptau în barcă.

Domnul Fridrich sări în barcă, se instală la volan, apoi îşi puse liniştit mănuşile din piele de căprioară...

— Credeţi că băieţii au pornit-o spre mal?

— Nu, domnule Fridrich, interveni „Chiorul”, ar fi o nebunie din partea lor. Dunărea e plină de „anafore”. Vor ţine firul apei...

— Să-i lăsăm să obosească puţin, continuă domnul Fridrich, punînd încet mîinile pe volan şi apăsînd cu vîrful piciorului pe accelerator. Nu vor mai putea să înoate pe sub apă ca nişte raţe sălbatice ce sînt.

Motorul duduia din ce în ce mai puternic. Barca cu motor se desprinse de lîngă şlep şi începu să alunece din ce în ce mai repede, măturînd cu farurile ei puternice apele învolburate ale Dunării. Acum barca cu motor zbura pur şi simplu.

— Opriţi! strigă deodată înspăimîntat „Chiorul”, punînd mîna pe umărul domnului Fridrich, în vreme ce braţul celălalt arăta ceva care apăruse pe neaşteptate în faţa bărcii cu motor, în lumina tulbure şi ceţoasă a farurilor. Priviţi acolo, în faţa farurilor. Priviţi colo în faţă, domnule Fridrich! Înapoi! Înapoi! Marele „anafor al pisicii”! Opriţi barca!

Barca cu motor se opri într-un clocot de spumă şi vibrînd din toate încheieturile începu să se tragă încet, încet înapoi pe Dunăre.

Şi în uriaşul vîrtej de apă, ce se rotea cu o viteză fantastică în lumina farurilor, cei trei bărbaţi zăriră prin parbrizul strălucitor de periculos al bărcii cu motor capetele celor doi băieţi ce se roteau o dată cu giganticul vîrtej apărînd şi dispărînd ca două mingi negre, printre apele învolburate ale anaforului.

„Chiorul” îşi şterse cu dosul palmei fruntea îmbrobonită de sudoare, murmurînd încet, uşor tulburat:

— De data aceasta s-a isprăvit cu ei, domnule Fridrich!

Domnul Fridrich întoarse brusc capul spre el.

— Dar nu o să-i lăsăm să se înece. Avem nevoie de ei. Nu există nici o soluţie?

„Chiorul” îl privi cu un rînjet trist pe buze:

— Ba există una, Fridrich… să ne înecăm şi noi o dată cu ei. Din „anaforul pisicii” nimeni nu a scăpat, încă, viu.

… După ce îşi dădură drumul de pe şlep în Dunăre, Scatiul şi Babuşcă se scufundară, înotînd în adîncurile întunecate ale apei. Coborau mereu, unul după celălalt, pe pîntecul alunecos, acoperit cu mîzgă al şlepului, luptîndu-se cu presiunea puternică a curentului, ce se năpustea în

peretele de fier al vasului.

Deodată, în faţa celor doi băieţi se căscase un gol de întuneric. Erau tîrîţi cu o viteză ameţitoare, într-o pădure de liane vîscoase, gelatinoase, ce se zvîrcoleau în jurul lor ca braţele unor caracatiţe gigantice. Treceau acum, izbiţi de curent, pe sub şlep. Deodată, agitaţia ierburilor din jurul lor încetă.

Scatiul şi Babuşcă o porniră spre suprafaţa apei.

— Babuşcă! strigă Scatiul, trăgînd aer în piept şi sărind pînă la brîu afară din apă. Unde eşti, Babuşcă?

Nu primi niciun răspuns!

Dunărea, învăluită în beznă, tăcea.

— Hei, Babuşcă! strigă din nou Scatiul, cu oarecare disperare în gals. Unde eşti, frăţioare?

— Aici, Scatiule, aici! sosi de undeva, din beznă, răspunsul lui Babuşcă. Şi, peste cîteva clipe, Scatiul auzi clipocind apa în apropierea sa. Unde eşti?

— Aici, Babuşcă! strigă Scatiul, bălăcind apa în jurul său. Ce-ai făcut cu medalionul? Îl mai ai?

Babuşcă se apropie de el, înotînd orbeşte:

— Era cît pe-aci să mi-l smulgă de la gît ierburile de sub şlep. Noroc că l-am prins din zbor. O ţinem pe firul apei?

— Acum înotăm unul lîngă celălalt.

— Pînă ce trecem de cotul Pisicii, răspunse Scatiul, înotînd voiniceşte… Mai încolo e floare la ureche. O luăm spre mal.

Înotau unul lîngă celălalt, în mijlocul Dunării, în tăcere.

— Hei, Scatiule, tu vezi ceva? îl întrebă deodată Babuşcă, privind în sus, în vreme ce călca apa.

— Ce să văd, Babuşcă?

— Ia uită-te la stele…

Scatiul ridică şi el privirea spre cerul înstelat, ce îşi desfăşura miliardele de crengi înstelate deasupra lor. Cerul se rotea.

— „Anaforul Pisicii”! strigă Scatiul, azvîrlindu-se înainte

şi începînd să înoate cu disperare. Ne-a prins! După mine, Baibuşcă!

Babuşcă se repezi înotînd pe urmele Scatiului.

Deasupra lor, cerul înstelat se rotea din ce în ce mai repede. Cei doi băieţi înţeleseră că nu mai aveau nicio scăpare. Deşi nu vedeau nimic în jurul lor, auzeau din ce în ce mai aproape de ei vîjîitul acelei guri căscate şi rotitoare, spre care uriaşul anafor îi sorbea pe amîndoi încet, încet, dar sigur.

În clipa aceea, lumina farurilor bărcii cu motor a domnului Fridrich sfîşie întunericul, azvîrlind reflexe metalice, strălucitoare peste apele învolburate ale înspăimîntătorului vîrtej de apă.

— Colac peste pupăză! spuse Scatiul, întorcînd capul spre farurile bărcii cu motor, care se apropiau, în vreme ce gonea în vîrtej, alături de Babuşcă. De ce înoţi, Babuşcă? Calcă apa! Nu vezi că anaforul vrea să ne obosească?

— Nu mai pot eu pe chestia asta! se oţărî Babuşcă, înotînd de zor... Dacă m-aş fi înecat în toate anaforele în care am intrat, aş fi fost mort pînă acum de o sută de ori. Vorba e, ce facem cu domnul Fridrich. Nu-l vezi că vine?

— O să-l lăsăm să moară prost! strigă Scatiul, privind spre gura căscată, uriaşă a anaforului, care se apropia de ei, rotindu-se cu viteza unei elice de avion. Hei, Babuşcă, pregăteşte-te de scufundare.

— Dă-mi mîna! Unde eşti?

Peste o clipă, Scatiul simţi cum Babuşcă îl prinde cu putere de mînă.

Acum farurile bărcii cu motor a domnului Fridrich erau aproape.

Scatiul şi Babuşcă traseră aer adînc în piept. În clipa următoare, dispăreau amîndoi, în adîncurile învolburate ale anaforului.

Ceea ce nu ştiau nici domnul Fridrich şi nici „Chiorul”, dar ceea ce băieţii din Pradina ştiau foarte bine, era faptul

că anaforele de pe Dunăre îi îneacă, oricît de ciudat ar părea, numai pe cei ce se zbat ca să scape din ele.

Anaforul se aseamănă cu o pîlnie rotitoare. Forţa lui uriaşă este la suprafaţa apei. Pe măsură ce coboară în adîncuri, raza lui se micşorează, forţa lui slăbeşte şi, undeva, departe, în adîncuri, devine un firicel rotitor de ape. O singură zvîcnitură de braţe şi ai ieşit din el.

Vai de cei pe care instinctul de conservare îi împinge să se zbată să iasă la suprafaţa apei!

Ţinîndu-se strîns de mînă, Scatiul şi Babuşcă coborau mereu, rotindu-se ca două stele duble unul în jurul celuilalt, în adîncurile uriaşului vîrtej.

Presiunea apei devenea din ce în ce mai mare.

Inima le răsuna ca o tobă în urechi.

Coborau mereu, spre fundul Dunării, învolburaţi într-o mare de cerneală.

Forţa vîrtejului slăbea. Babuşcă simţi cum Scatiul îl strînge de mînă şi, în clipa următoare, dispare de lîngă el.

— Acum!

Babuşcă se dădu peste cap şi ţîşni. În clipa următoare, alunecă din vîrtej ca un ţipar.

— Sus! Sus! La aer!

Cînd ajunse afară, la suprafaţa apei, lumina puternică a unui reflector îl orbi pentru cîteva clipe. Desluşi ca prin ceaţă silueta zveltă a unei şalupe militare, care se apropia de el, în duduitul uşor al motoarelor. Pe puntea şalupei, Spic lătra vesel.

Aplecat peste bord, Vlad tocmai îl trăgea pe Scatiu pe punte:

— Dar, Babuşcă unde e?

Scatiul sări sprinten pe puntea şalupei.

— Nu avea nici o grijă, nene Vlad, apare şi el îndată. Babuşcă să nu apară? Şi adăugă, privind bucuros spre Spic: L-aţi găsit aici pe Spic?

— Ah, iată-l şi pe Babuşcă! strigă bucuros Vlad,

aplecîndu-se din nou peste punte şi întinzîndu-i mîna lui Babuşcă.

— Dar ce-i cu tine, Babuşcă? Eşti rănit?

Babuşcă se căţără pe puntea şalupei militare, ştergîndu-şi cu dosul palmei dîra de sînge ce i se prelingea din nas.

— Mai nimic, nene Vlad, răspunse el, scoţînd medalionul de la gît şi întinzîndu-i-l lui Vlad. Dunărea asta îţi strînge capul ca într-o menghină.

Vlad luă uimit medalionul din mîna lui Babuşcă.

— De la căpitanul Elena? Unde se află?

— E închisă pe şlep. Domnul Fridrich a fost mai adineauri aici, răspunse Babuşcă. Cred că acum se îndreaptă cu barca cu motor spre ea…

Vlad dădu rîzînd din mînă.

— Fridrich ne-a zărit venind şi nu cred că îi mai arde la ora asta să viziteze şlepul. Deci, avem fotografia „Cardinalului”. Aşa că acum putem să-i lăsăm pe toţi să scape. Tot nu mai au nici o scăpare.

— Pe şlep există un aparat de radio, interveni Scatiul. Aţi putea lua legătura prin radio, cu tovarăşa căpitan…

— Bună idee, conveni Vlad, făcînd semn celor doi băieţi să-l urmeze.

Coborîră în şalupă. Cînd pătrunseră în încăperea în care se afla instalat postul de radio, subofiţerul i se adresă pe un ton agitat:

— Tovarăşe colonel, la aparat căpitanul Elena… Este închisă pe un şlep.

— Ştiu, spuse Vlad, luînd receptorul din mîna lui. Alo! Aici „Vulturul”! Felicitări, tovarăşă căpitan! Am primit medalionul. Încă o dată, felicitări!

— Deci, băieţii au ajuns cu bine, răsună în aparat vocea caldă şi melodioasă a tinerei femei. Admirabili băieţi, tovarăşe colonel!

— Tovarăşe director, interveni, deodată, în aparat, o voce groasă şi agitată. Mă iertaţi, s-a întrerupt. Cum vă

spuneam…

— Cine este acolo? întrebă în receptor, cu o voce mirată, Vlad.

— Cum cine, tovarăşe director? Mihalache, de la ferma „Grindul Mare”! Cum vă spuneam, „Scoţioara” a născut un viţel de toată frumuseţea. Deci poate fi aclimatizată în Deltă. Un succes. Un mare succes, tovarăşe director!

— Mă bucur, tovarăşe Mihalache. Să vă trăiască!

— Ah! Scuzaţi… Cine e acolo? răsună în aparatul de radio vocea groasă a intrusului… Cine este acolo?

Vlad, Scatiul, Babuşcă izbucniră într-un rîs vesel. Şalupa prindea viteză pe Dunăre, sub cerul senin, ce îşi desfăcea deasupra ei, din ce în ce mai jos şi mai aproape, imensele lui crengi încărcate cu miliarde de stele.

Lector: GH. D. VASILE
Tehnoredactor: ION COSMESCU
Dat la cules 22 V 1974. Bun de tipar 13 VII 1974. Apărut 1974. Comanda nr. 807 Tiraj 22200 broşate. Coli de tipar 8.
13 DECEMBRIE 1918

Tiparul executat sub comanda nr. 401 la
Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”,
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
Bucureşti
Republica Socialistă România

EDITURA ION CREANGĂ • BUCUREŞTI

Lei 4